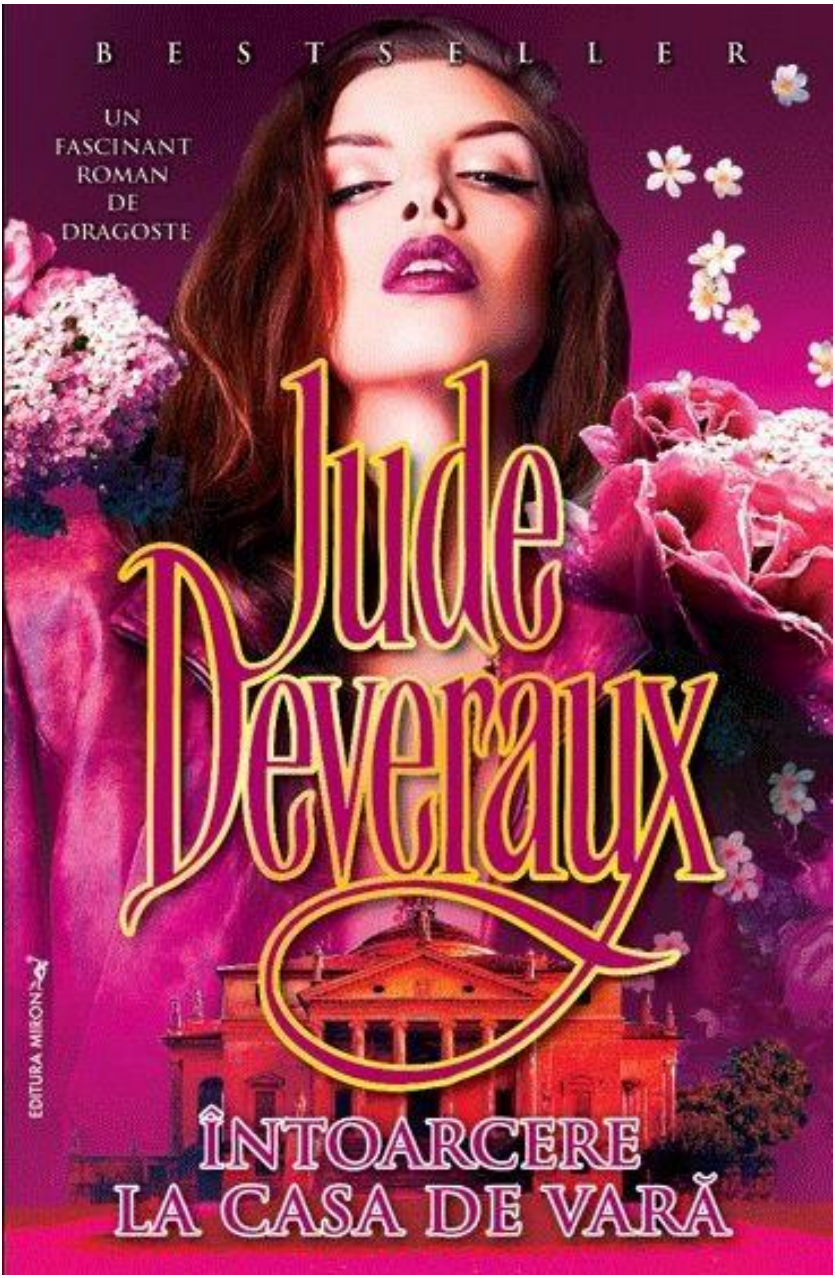

Jude Deveraux
Întoarcere la casa de vara

Volumul I

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Amy îşi închise valiza şi se uită prin dormitorul pe care îl împărţea cu soţul ei.

Stephen. Totul era în ordine, aşa cum îi plăcea ei. Stephen o tachina că ar fi murit dacă, la opt dimineaţa, paturile nu erau făcute. Dar nu o păcălea; şi lui îi plăcea la fel de mult curăţenia şi ordinea în casă. Se aşeză pe taburetul capitonat de la picioarele patului şi oftă. Nu pot face asta, îşi spuse ea pentru a mia oară. De ce era obligată să o facă? Nu se descurca bine în prezenţa străinilor sau când trebuia să converseze cu oameni pe care abia îi cunoştea. Îi plăcea să meargă în aceleaşi locuri, să vadă aceiaşi oameni şi să vorbească despre aceleaşi vieţi. Ce era rău în asta? Dacă o făcea să se simtă în siguranţă, care era problema?

Doar fiindcă Stephen şi tatăl ei cunoşteau un psiholog care spusese că Amy ar fi trebuit să plece undeva o vreme nu însemna că era şi necesar. În plus, cu ce drept le spunea femeia aceea altora cum să-şi trăiască viaţa?

— Iar ai faţa aia posomorâtă, zise Stephen din prag. Ei îi trecu prin minte că era ultima şansă să-i arate soţului ei cât de mult ura să fie trimisă departe, aşa că încercă să-şi ascundă tristeţea. Dar nu funcţiona. El stătea rezemat de tocul uşii, îmbrăcat în nişte pantaloni de un gri închis şi cămaşă albă. Razele soarelui pătrundeau pe fereastra din spatele lui, făcând ca părul său de un blond închis să semene cu o aureolă. Când zâmbea, ochii lui albaştri păreau să strălucească. Ea simţi cum se înmoaie.

— Nu te uita aşa la mine, spuse el. Copiii sunt jos şi mănâncă *Froot Loops*, aşa că nu avem timp să… adăugă el zâmbind şi făcând semn din cap spre pat.

Lui Amy îi trebuiră trei secunde ca să reacţioneze.

— Le-ai dat *Froot Loops*? Ştii ce conţine? Zahăr! exclamă ea, rupând-o la fugă spre uşă, dar el o prinse de mijloc.

— Asta te-a scos din transă, îi spuse, trăgând-o spre el. Nu mănâncă nimic ilegal, adăugă apoi, ascunzându-şi faţa în gâtul ei. Sunt

doar cerealele alea pe care le cumperi tu. Ea îl împinse şi îl privi furioasă.

— Pun pariu că, imediat cum plec eu, le dai orice vor.

— De ce nu? spuse Stephen zâmbind şi continuând să o ţină strâns. Eu o să fiu tipul cel bun şi tu, dictatoarea. Ea reuşi să se elibereze din strânsoare.

— Nu e deloc amuzant. El deveni serios.

— Amy, am vorbit de o mie de ori despre asta. N-o să te las singură aici.

— Atunci, stai cu mine. Sau vino cu mine.

— Nu, spuse el categoric. Le-am promis băieţilor că mergem cu cortul şi o s-o fac.

Poţi să vii şi tu cu noi. Amy dădu ochii peste cap. Îşi iubea soţul şi copiii foarte mult, dar să meargă cu cortul? Când fuseseră ultima oară, cu trei ani în urmă, a fost atât de agitată, încât i-a făcut pe toţi să se simtă îngrozitor. Fusese un foc de tabără şi ei aveau un copil mic. Ea stătuse trează trei nopţi în şir, îngrozită că băieţelul avea să se trezească şi să se ducă la foc. Au fost gângănii, praf şi nicio baie. Când, în sfârşit, plecaseră de acolo, ea adormise în maşină, epuizată şi bucuroasă că acel coşmar se încheiase.

În anul care urmase, nici Stephen, nici fiul lor mai mare nu spuseseră că Amy s-a plâns o săptămână întreagă. Dar, în vara următoare, când Stephen vorbi din nou despre o ieşire cu cortul, înainte ca Amy să scoată un cuvânt, a zis:

— Propun ca, anul ăsta, s-o lăsăm pe mami acasă. Şi amândoi au fost de acord.

După aceea, aversiunea lui Amy faţă de drumeţiile cu cortul, devenise o glumă de familie şi ea râdea împreună cu ei. În al doilea an, îi ajutase să împacheteze alimentele hrănitoare, să cumpere cel mai bun echipament pentru drumeţii, după care îi condusese veselă. Îşi petrecuse săptămâna zugrăvind camerele băieţilor şi mergând la sală. Când s-au întors, toţi patru s-au bucurat să se vadă şi au avut multe de povestit. Amy fusese atât de bine dispusă, încât râsese când văzuse că mâncarea pregătită de ea era tot în lada frigorifică, lângă o pungă plină cu ambalaje de tot felul de lucruri dezgustătoare, cu mult zahăr şi multe grăsimi, pe care le luaseră din magazinul din vecinătate. Abia după vreo trei zile, băieţii au reuşit să revină la un nivel mai scăzut de glicemie. La fel se întâmplase şi cu

Stephen, dar, din moment ce el îşi consuma energia în dormitor cu ea, Amy nu s-a plâns. Anul acela urma să fie al patrulea când mergeau cu cortul, al treilea fără

Amy, dar, acum, lucrurile stăteau altfel. Cu patru luni în urmă, ea pierduse o sarcină, o fetiţă, şi nu reuşise să-şi revină din durere.

Toţi spuneau că era tânără şi putea „*încerca din nou*", dar nimic nu o consola. Se închisese în sine şi nu mai voia să iasă sau să vadă pe cineva.

În tot acel timp, Stephen se purtase minunat. Făcuse cumpărături şi s-a dus la ultima şedinţă cu părinţii de la şcoală. La biserică, o scuzase pe Amy. A spus că era răcită şi, apoi, că avea bronşită. Nimeni nu îl crezuse. L-au bătut pe braţ şi i-au spus:

— Fii răbdător cu ea. Stephen se dusese acasă, se războise cu băieţii ca să se dezbrace de hainele cele bune înainte să iasă la joacă, după care i-a spus lui Amy tot ce vorbiseră oamenii de la biserică despre absenţa ei. Şi în ultimele două duminici când ei s-au întors de la biserică, ea era tot în pat.

Dar, cu câteva săptămâni în urmă, lucrurile s-au schimbat. Tatăl lui îl chemase la serviciu şi îl rugase să ia prânzul cu soţia unui prieten al său. Era psiholog.

Stephen îi mulţumise tatălui său pentru ofertă, dar îi spusese că nu putea să meargă. Cu tot ce avea de făcut la serviciu şi noile responsabilităţi de acasă, lucruri de care până atunci se ocupase Amy, era copleşit. Cu o zi în urmă, îşi pusese ciorapi neasortaţi şi un nou client observase. De zece ani, de când erau căsătoriţi, Amy îi pregătea hainele. De fapt, el nici nu ştia unde erau ţinuţi ciorapii. Dar tatăl lui ştia cum să obţină ce voia de la el.

— Vrei să spui că nu vrei ca Amy să redevină ea însăşi? Vrei să-ţi petreci restul vieţii cu o femeie care nu se dă jos din pat? Vrei să începi să te îmbraci singur?

Stephen oftă. Ştia că pierduse lupta chiar dinainte să înceapă. Totuşi, a avut prezenţa de spirit să întrebe despre femeia respectivă. Nu voia s-o trimită pe Amy la cineva care suna din clopoţel şi ardea tămâie. Tatăl lui i-a spus că avea referinţe de un kilometru.

— Lucrează cu câteva nume mari. Nu pot să-ţi spun cine sunt, pentru că…

— Ştiu, confidenţialitatea. Nu vreau să-mi pierd timpul cu ea dacă o să-mi spună să stau de vorbă cu Amy. Am încercat asta şi nu

ţine. Tatăl lui ezită.

— Vrei să-i dai medicamente? întrebă el atunci cu groază.

— Sigur că nu! Vreau… nu ştiu, poate am nevoie de magie. Tatăl său pufni.

— Succes! Dar dă-i o şansă lui Jeanne.

— Eu îi dau orice, dar Amy nu vrea să asculte de nimeni.

— Uneori, fiule, trebuie să fii bărbat. Stephen se strâmbă la telefon.

— Sigur, tată, o să-i dau o bâtă în cap şi o trag de păr prin casă.

— Vremurile bune s-au dus, fiule, şi noi, bărbaţii trebuie să ne resemnăm.

Tatăl său vorbise atât de serios, încât Stephen râse.

— Bine, am înţeles. O să ascult ce o să spună şi o să fac orice zice să facem. Sper doar că nu trebuie să stăm într-un cerc la lumina lumânărilor, cu o grămadă de necunoscuţi şi să ne spunem cele mai ascunse temeri. Tatăl său râse uşor.

— Din cât o ştiu pe Jeanne, ăsta e cel mai mare coşmar al ei. E foarte pragmatică şi spune lucrurilor pe nume.

— Grozav, mormăi Stephen. Dr. Phil cu hormoni.

— Mă bucur să văd că nu ţi-ai schimbat părerea în privinţa ei. Stephen dădu să răspundă, dar secretara sa bătu în peretele de sticlă al biroului ca să-l anunţe că şedinţa începea în trei minute.

— Trebuie să închid, dar mă voi întâlni cu ea. Nu strică să stăm de vorbă.

— În momentul ăsta, nimic nu strică. Stephen închise telefonul, îşi puse haina şi se duse la şedinţă. A doua zi, se întâlni cu Jeanne Hightower la un restaurant în apropierea biroului său. În sinea lui era sigur că totul avea să fie în zadar. Ştia că

Amy avea să refuze să-şi spună problemele în faţa unei străine. Avea să creadă că a merge la psiholog însemna că nu mai avea mult şi ajungea la balamuc. Dar lui

Amy îi plăceau romanele istorice şi, adesea, gândea ca în secolul al nouăsprezecelea. Stephen fu uimit când o văzu pe femeie. Era puţin supraponderală şi arăta ca o bunică, nu ca un psiholog care se ocupa de celebrităţi, aşa cum îi spusese tatăl lui într-o altă conversaţie.

Se pregăti pentru un prânz prelungit şi enervant, timp în care avea să fie întrebat despre căsnicia sa şi dacă el şi Amy îşi erau fideli unul celuilalt. Dar, imediat cum se aşeză el, Jeanne îi dădu o hârtie

împăturită.

— Cred că ar trebui să ne ocupăm întâi de afaceri. Tatăl tău mi-a spus despre soţia ta şi cred că ar trebui să vină câteva zile la casa mea din Maine.

— Poftim? fu tot ce putu să rostească el.

— Tatăl tău mi-a spus că tu şi băieţii mergeţi cu cortul în fiecare an, iar Amy rămâne acasă şi munceşte. Stephen deveni rigid. Femeia aceea vorbea ca şi cum

Amy trebuia să repare instalaţia într-o cocioabă.

— De obicei, face unele modificări, zise el. Jeanne zâmbi.

— În timp ce tu şi băieţii mergeţi cu cortul, trimite-ţi soţia aici. Mai vin câteva femei şi s-ar putea să se înţeleagă bine. Stephen despături hârtia şi văzu adresa din Maine şi zilele când voia să meargă în drumeţie. Îi zâmbi superior.

— Amy e foarte încăpăţânată şi n-o să fie de acord să-l şi petreacă timpul cu nişte străine. De fapt, nici mie nu-mi place ideea.

— Bine, spuse Jeanne punând mâna pe meniu. Ce e bun de mâncat aici?

Stephen se încruntă.

— Asta e tot? O lăsăm baltă? Jeanne îl privi amuzată. Dacă vrei, poţi să-mi povesteşti despre cea mai nebunatică experienţă sexuală pe care ai avut-o. Doar dacă nu e prea plictisitor. Dar dacă e ceva interesant, mi-ar plăcea să aud.

El se relaxa şi zâmbi. Îşi dădu seama că ea îi simţise ezitarea şi reuşise să-l facă imediat să se relaxeze.

— Eşti bună.

— Cea mai bună. De fapt, sunt atât de bună, încât dacă-mi spui că-ţi vei folosi toţi cei un metru optzeci să-ţi convingi soţia să vină în Maine, nu mai scot o vorbă despre asta, iar noi doi vom putea mânca liniştiţi. Nu-ţi place baseball-ul, nu?

— Îl ador, spuse el vârând hârtia în buzunarul cămăşii şi luând meniul.

Cu capul plecat, adăugă:

— Apropo, sunt şi opt. Ea îl privi nedumerită puţin, după care zâmbi.

— Da. Un metru optzeci şi opt. Sigur nu vrei să-mi vorbeşti despre fanteziile tale sexuale?

— Fantezii? întrebă el cu ochii în meniu. Ca aceea în care eu port

cizme înalte, negre şi călăresc un cal negru, iar Amy e…

— Soţia ta? întrebă Jeanne făcând ochii mari. Ai fantezii sexuale cu soţia ta?

— Am avut şi voi avea întotdeauna, zise el. Ne-am cunoscut când aveam doar trei zile şi…

— Dacă îmi iroseşti pauza de prânz povestindu-mi viaţa ta, jur că te taxez dublu.

— Chiar dacă îţi spun de sabie? Jeanne ezită.

— Bine, o să-i spun secretarei mele să o sune pe a ta şi să te programeze pentru săptămâna viitoare.

— În visele tale, spuse Stephen. Nu îi fusese uşor să o convingă pe Amy să plece în Maine.

De obicei, nu se certau – tatăl său spunea că datorită faptului că Stephen o lăsa pe Amy să facă toate regulile – dar, de data aceasta, o făcură.

— Nu vreau să merg la naiba în praznic şi să-mi petrec câteva săptămâni cu nişte femei pe care nu le cunosc. Femei despre care ai auzit de la o femeie psiholog.

Rosti ultimele cuvinte ca şi cum ar fi spus „femeie vraci”. Stephen era hotărât să nu cedeze.

— Nu poţi să rămâi aici, singură, cât eu sunt plecat cu băieţii.

— Atunci, merg cu voi. Ideea îl îngrozi atât de mult, încât făcu un pas în spate. Acea reacţie o făcu pe Amy să izbucnească în plâns. El ridică braţele neputincios.

— Amy, alte femei ar face orice pentru şansa asta. Poţi să scapi de noi şi de casa asta în care munceşti ca o sclavă pe o galeră şi tu…

— Asta-i părerea ta despre mine? O… Cum mi-ai spus? O sclavă pe o galeră?

— N-o să mă faci pe mine să par personajul negativ. Cred că e un lucru bun pentru tine.

— Nu le cunosc pe femeile astea şi nici tu. Cine ştie cum sunt? Merg la terapie.

Pentru ce? Crimă?

— Amy, linişteşte-te. E adevărat că nu le cunoaştem, dar Jeanne le ştie şi…

— Şi o cunoşti pe această Jeanne?

Stephen se gândi la masa de prânz şi la următoarele două conversaţii telefonice şi nu putu să nu zâmbească. Deşi i-ar fi putut fi

bunică şi era pe cât de înaltă pe atât de lată, avea ceva sexy. Când secretara sa îl auzise râzând la telefon, ridicase din sprâncene.

— Ce înseamnă zâmbetul ăsta? îl întrebă Amy. E un zâmbet sexual, nu? E ceva mai mult între voi decât terapie, nu-i aşa? Stephen nu mai zâmbi.

— Cum de ai ghicit? Am o idilă cu Jeanne Hightower de câteva săptămâni. Ne înţelegem minunat sexual. Adoră sabia mea. Şi cizmele înalte, de piele, zise el şi ieşi din încăpere înainte ca Amy să mai spună ceva.

Discuţia aceea fusese un moment de cotitură. În noaptea aceea, Amy îşi puse cea mai frumoasă cămaşă de noapte din dantelă şi se cuibări lângă el. Nu mai făcuseră sex de câteva săptămâni. Dar Stephen ştia ce urmăreşte şi nu îi făcu jocul. Făcu un mare efort să se abţină, dar se îndepărtă de ea şi se culcă. Niciodată nu îi refuzase o invitaţie pentru sex.

A doua zi, Amy se trezi devreme şi pregăti micul dejun. Nu vorbi prea mult în timp ce mâncară şi fusese un moment solemn. De obicei, băieţii pălăvrăgeau tot timpul şi se loveau cu picioarele pe sub masă, însă în dimineaţa aceea tăcuseră toţi patru. Când Stephen plecă la serviciu, Amy îi spuse că avea să se ducă în Maine.

Fusese o victorie pentru el, dar nu îi plăcuse să fie un tiran ca să obţină ce voia.

De când îi spusese că va pleca, ea făcuse tot posibilul să se elibereze de promisiune, dar Stephen rămase de neînduplecat. O vedea prefăcându-se mai veselă, dar, uneori, vedea şi cum stătea câte o jumătate de oră şi se uita pe geamul de la bucătărie. O cunoştea de o viaţă întreagă şi niciodată nu o văzuse astfel.

Când murise mama ei, cu şase ani în urmă, Amy o plânsese, dar mersese mai departe, însă după pierderea sarcinii, a părut să se fi rupt de lume.

Stephen nu îşi dădea seama cum câteva zile petrecute la o casă de vară din Maine cu câteva necunoscute aveau s-o ajute, dar nu avea nicio altă idee. Cu fiecare zi, Amy părea să se închidă în sine şi mai mult. Părea să o piardă încetul cu încetul. Şi ştia că, dacă o pierdea pe Amy, îşi pierdea viaţa. Ea era viaţa lui.

Întotdeauna fusese totul pentru el, la grădiniţă, la şcoala primară, la liceu, la colegiu. Îi fusese mereu alături. Când aveau şase ani, într-o zi, în timp ce mâncau fursecuri şi beau lapte, ea spusese:

— Să ne căsătorim imediat după colegiu. Vreau o nuntă mare şi trei copii: doi băieţi şi o fată. Bine? Şi Stephen dăduse din cap aprobator. Nu mai vorbiseră niciodată despre asta, dar exact aşa făcuseră. Singura problemă fusese pierderea sarcinii şi, odată cu acel eşec din viaţa ei perfectă, Amy părea să fi pierdut ceva ce nu mai putea recupera. Acum, el trebuia să facă eforturi să nu cedeze în faţa ei. Ştia că, dacă ar fi spus, da, să uite de Maine şi să meargă în drumeţie cu ei, Amy ar fi explodat de fericire. S-ar fi aruncat de gâtul lui o clipă, după care s-ar fi agitat să pregătească totul şi pe toţi. Amy, plină de energie, era cea mai fericită când se ocupa de alţii. Pastorul lor spusese odată că nu ştia dacă ar fi putut să-şi facă treaba la biserică fără Amy. Dar Stephen ştia că fericirea lui Amy nu ar fi durat mult. Când ar fi ajuns în locul de tabără, s-ar fi uitat pe geam, cu mintea doar pe jumătate la ce era în jurul lor. Şi, bineînţeles, era îngrozitor să mergi cu cortul cu Amy. Printre pasiunile ei nu se număra şi curăţatul peştelui. Focurile de tabără o speriau teribil şi el nu voia să se gândească la groaza de a o auzi spunând ce ar fi putut intra într-un sac de dormit. Nu, drumeţiile cu cortul erau pentru el şi băieţi. Fără să facă baie, fără să se bărbierească, fără să mănânce lucruri bune pentru ei. Cu un an în urmă, el că tigase concursul şi de râgâieli, dar se temea că, de data aceasta, avea să câştige fiul său mai mic. Avea de gând să exerseze pe drum.

El şi băieţii aveau să cumpere cât puteau de multe Coca Cola şi să vadă care scotea mai multe gaze. Marele concurs avea să fie în ultima seară. Câştigătorul primea punga pentru vomă care era ascunsă la fundul rucsacului său.

Nu, nu voia ca Amy să meargă cu ei în drumeţie. Dar, dacă ea ar fi rămas acasă, fără niciun motiv să se dea jos din pat, el nu s-ar fi simţit bine.

— Ţi-ai făcut bagajul? o întrebă el vesel. Amy îi aruncă o privire rugătoare, însă el o ignoră.

— Tata o să ajungă în curând ca să te ducă la aeroport. Tatăl lui spusese că Stephen ar fi cedat dacă Amy ar fi vărsat măcar o lacrimă la aeroport, aşa că trebuia să o ducă altcineva.

— Da, mormăi ea cu atâta tristeţe în glas încât Stephen aproape că cedă.

Dar îşi îndreptă umerii, îi luă valiza şi ieşi din cameră. Amy îl urmă posomorâtă.

Amy nu vorbi nimic cu socrul ei pe drumul spre aeroport. Ştia din proprie experienţă că n-ar fi ajuns nicăieri cu Lewis Hanford. Când ea avea patru ani, el îi supraveghea pe ea şi pe Stephen când se jucau în nisip şi, la un moment dat, i-a spus:

— Îţi place să comanzi, nu?

Amy nu ştiuse ce să răspundă şi doar clipise nedumerită. Era un bărbat înalt, cu umeri laţi şi abdomen plat şi tare. Ea nu ştia atunci, dar el jucase fotbal semiprofesionist până când trebuise să renunţe din cauza unei răni la genunchi.

Nu era un om uşor de suportat, aşa cum nu erau nici cei trei fii mai mari ai săi, care erau exact ca el. Amy se uitase la el, fără să se teamă de atitudinea lui morocănoasă sau de mărimea lui.

— Eu şi Stephen o să ne căsătorim. Lewis se uită la mezinul său, incredibil de frumosul şi blondul Stephen, care avea un temperament exact ca al mamei lui.

Era întotdeauna bine dispus, vesel, foarte uşor de suportat.

— Cred că voi doi o să vă înţelegeţi foarte bine, spusese Lewis, după care a intrat în casă. Nici el, nici Amy nu mai discutară despre acel subiect. Pentru ei, se stabilise totul în ziua aceea. Acum, în maşină, ea îl înfruntă.

— N-o să te iert niciodată fiindcă l-ai făcut pe Stephen să mă trimită acolo, spuse ea încet.

— Adaugă şi asta pe lista pe care o ai contra mea.

— Lista aia a umplut deja o rolă de hârtie pe care mi-e prea greu s-o ridic.

Ştia cum să-i intre pe sub piele şi el zâmbi.

— O să fii bine, îi spuse el cu blândeţe. În ciuda conflictelor pe care le avuseseră de-a lungul anilor, el o iubea ca pe fiica pe care nu o avusese niciodată. Cei trei fii mai mari ai săi se căsătoriseră şi divorţaseră, iar vieţile lor erau pline, acum, de foste soţii şi copii vitregi. Amy, însă, era o persoană care, o dată ce lua o hotărâre, nu se mai răzgândea. Şi tot nu se temea de el.

— Deci, le-ai cunoscut pe femeile alea care trebuie să meargă la psiholog pentru lucrurile oribile care li s-au întâmplat.

— Cum ar fi pierderea unei sarcini? întrebă el încet. Amy se uită pe geam.

— Eu nu m-am dus la nimeni pentru asta.

— Dar ar fi trebuit. Ea îl privi din nou.

— Aşa cum ar fi trebuit să faci tu când a murit Marta?

— Da, aşa ar fi trebuit, spuse el. Ar fi trebuit să vorbesc cu cineva, în loc să mă îmbăt în fiecare seară şi să încerc să intru cu maşina într-un pom.

— Bine, zise ea pe un ton ca pentru a-l linişti. Voiam să stau de vorbă cu cineva…

Privirea lui o făcu să dea înapoi.

— Bine, poate că nu eram gata să vorbesc despre un lucru atât de personal, dar să petrec timp într-o casă cu nişte necunoscute… Nu văd cum mă va ajuta asta.

— „*Să petreci timp*”, zise el. O spui de parcă ai merge la închisoare. Ce se găseşte în

Maine?

— Habar n-am. Homari. Afine.

— Să aduci câte ceva de acolo. Stevie şi băieţii se vor îmbuiba cu prostii.

— Dacă încerci să mă înfurii, să ştii că reuşeşti.

— Bine. Îmi placi mai mult furioasă decât plângând, zise el şi opri în dreptul intrării în aeroport.

— Tot nu-mi dau seama cum se poate ca Stephen al meu să fie rudă cu tine.

Ea aşteptă să răspundă, dar el rămase tăcut. Era evident că nu avea s-o ajute cu valiza. Se gândi din nou că Lewis şi cei trei fii ai săi mai mari erau nişte necioplţi. Stephen deschidea uşile femeilor, ducea orice era mai greu decât o poşetă şi cânta în corul bisericii. Lewis şi „băieţii” se loveau peste frunte cu cutiile de bere. Coborî, deschise portbagajul şi îşi scoase valiza. Înainte să închidă uşa, spuse:

— Te-ai gândit vreodată că, poate, Martei i-a venit mintea la cap şi Stephen nu e al tău? Când Lewis o privi furios, ea îi aruncă un zâmbet dulce şi trânti portiera. El porni atât de repede, încât ea trebui să-şi tragă mâna imediat.

Intră în incinta aeroportului şi se aşeză la rând.

CAPITOLUL 2

Când Amy ateriză, în sfârşit, la aeroportul din Bangor, un şofer o aştepta cu o pancartă cu numele ei în mână.

— Eu sunt, spuse ea zâmbind. Era un bărbat în vârstă, cu părul cărunt, care nu îi zâmbi înapoi. În schimb, o măsură din cap până în picioare, de parcă ar fi încercat să îşi dea seama ce era cu ea. Amy roşi

şi trupul îi deveni rigid. Era sigură că ştia că e oaspetele unei femei psiholog, o persoană care se ocupa de oamenii cu probleme psihice. Ce avea să spună când el avea s-o întrebe pentru ce fusese trimisă acolo? Dacă i-ar fi spus că nu o văzuse niciodată pe femeia aceea ar fi crezut-o? Sigur că nu!

Când trecură pe lângă ghişeul de bilete, Amy se gândi să dea fuga să se îmbarce într-un avion înapoi spre casă. Dar gândul de a vedea rânjetul socrului şi dezamăgirea soţului ei o împiedică să o facă.

Pot s-o fac, îşi spuse ea. Doar era femeie în toată firea, avea treizeci şi doi de ani.

Era capabilă să treacă peste asta.

— Jeanne a zis să vă dau asta, zise bărbatul când ea se aşeză pe bancheta din spate a maşinii negre. Amy luă plicul şi îl deschise când el trânti portiera. Era o foaie de hârtie cu poza unei căsuţe foarte drăguţă şi câteva paragrafe ce conţineau povestea ei. Aruncă o privire peste text. Casa fusese construită de dulgherul unui vapor în 1820 i în ea locuiseră doar două familii şi înainte să o cumpere Jeanne

Hightower şi soţul ei, în 1962. Luându-se după nişte fotografii vechi, ei refăcuseră casa aşa încât să semene cât mai mult cu originalul.

În josul paginii era ceva ce o interesa pe Amy. În anul 2000, Jeanne îi închiriase casa unei paciente pentru a-şi serba cei patruzeci de ani, iar aceasta a mai invitat două prietene. Succesul extraordinar al acelui weekend asupra vieţilor celor trei femei o încurajase pe Jeanne să invite şi alte persoane. Mai scria şi că, în urmă cu doi ani, casa fusese refăcută, astfel încât, acum, erau trei dormitoare, în loc de două.

Mai mult loc pentru oameni nebuni, murmură ea.

— Da? întrebă şoferul privind-o în oglindă. Vă simţiţi bine?

— Da, mulţumesc, zise ea. Spuneţi-mi, dumneavoastră le întâmpinaţi pe toate femeile care vin la doamna Hightower?

— În cea mai mare parte, da. Unele conduc.

— Îşi închiriază casa des?

— Nu mai mult decât e nevoie, cred, spuse el. Amy ar fi vrut să întrebe dacă oamenii erau nebuni de legat, dar nu ştia cum să se exprime mai politicos. Se uită din nou la hârtia pe care o ţinea în mână. Nu prea conţinea multe alte lucruri, doar că era ceva mâncare în casă, dar musafirele erau încurajate să meargă prin oraş şi să cumpere personal diverse lucruri. Amy se uită pe geam, dar era prea agitată ca să vadă ceva în jurul ei. Orăşelul părea vechi şi era sigură că, dacă ar fi

fost acolo cu familia ei, i s-ar fi părut adorabil. Trecură pe lângă mici magazine de unde se gândi că ar fi putut cumpăra suveniruri pentru băieţi. Avea să caute ceva educativ. Sau însângerat, se gândi ea. Asta le-ar fi plăcut mai mult. Se întrebă dacă aveau costume de pirat în magazine. Nu zicea Stephen ceva despre o sabie?

Poate avea să-i cumpere una. Şi, poate, avea să intre într-o librărie şi să cumpere câteva romane pentru ea, pe care să le citească în camera ei. Când avea să treacă suficient timp, putea să se întoarcă acasă şi să povestească despre tot ce văzuse şi aflase. Bărbatul opri maşina în faţa unei căsuţe frumoase. Amy ar fi vrut să scoată aparatul de fotografiat ca să facă poze să le arate băieţilor. Şoferul îi puse bagajul în faţa uşii şi ea îi dădu un bacşiş de cinci dolari.

— Cheia e sub preş, spuse el tot fără să zâmbească şi plecă. Ea rămase locului o clipă, ezitând înainte să intre. Dacă era cheia sub preş, însemna că ajunsese prima.

Acum era momentul să plece. Ar fi putut să-şi ia geamantanul, să oprească un taxi şi să meargă direct la aeroport. Apoi… Problema era ce avea să facă după aceea.

Să se întoarcă la Stephen şi să recunoască faptul că i se făcuse frică?

Ridică un colţ al preşului şi se uită dedesubt. Nicio cheie. Ridică apoi tot preşul şi tocmai se uita peste tot în jur, când uşa se deschise.

— Tu eşti cealaltă? întrebă o tânără de până în douăzeci şi cinci de ani care avea mult fard pe ochi, ojă neagră pe unghii şi părul negru, lucios. Mi s-a părut că aud o maşină, dar când n-a ciocănit nimeni… Se întrerupse şi se uită la Amy, care rămăsese încremenită cu preşul în mână.

— Presupun că eşti şi tu una din Nebunele lui Jeanne, zise fata rar, de parcă ar fi trebuit să pronunţe clar fiecare cuvânt. Toate temerile lui Amy deveniră realitate.

N-am… n-am cunoscut-o, îngăimă ea.

— Serios? Intră şi o să-ţi povestesc totul despre ea. Amy ezită. Oare tot oraşul le ştia că fiind *„Nebunele lui Jeanne”*?

— Haide, spuse fata din nou, ţinând uşa larg deschisă. Nu muşcăm. Cel mult, putem să-ţi facem şocuri electrice, dar, de muşcat, nu muşcăm.

— O sperii, spuse altă voce şi Amy văzu o femeie mai în vârstă, în jur de cincizeci şi ceva de ani. Intră, te rog. Eu sunt Faith şi ea e Zoë.

Sunt aici doar de câteva ore, dar am văzut deja că are un anumit simţ al umorului.

— Eu? spuse Zoë zâmbind. Faith apucă de mânerul valizei şi începu să o tragă spre partea din spate a casei.

— Sper că nu te superi că am ales camerele înainte să vii tu.

— Am dat cu banul, spuse Zoë. Amy o privi întrebător pe Faith şi aceasta încuviinţă.

— Vei fi încântată să afli că ai că tigat camera cea şi nouă, care are baie proprie. Eu şi

Zoë împărţim baia. Amy abia avu timp să vadă numeroasele antichităţi şi mobila veche. Toate erau frumoase, dar păreau cam uzate. Se gândi că acea casă fusese folosită cam mult în ultimii câţiva ani. O clipă, îi trecu prin cap că, acolo, avea loc vreun fel de terapie. Oare era un soi de azil unde erai trezit la patru dimineaţa ca să mergi în excursii…

— E perfect, spuse Amy când Faith deschise uşa unei camere micuţe, cu creton cu imprimeu roz. Era exact pe gustul lui Amy şi spera să o ajute să supravieţuiască în următoarele câteva zile.

— Cred că mă descurc acum, îi spuse ea lui Faith apoi. Femeia avea părul strâns într-un coc la ceafă şi purta o rochie înflorată cu guler alb. Părea drăguţă. Amy se întrebă dacă nu cumva era o criminală în serie.

— Sigur, spuse Faith încet. Spune-ne dacă ai nevoie de ceva. Noi ne gândeam să cinăm împreună. Pe la şase e bine?

— Mă cam doar capul, aşa că s-ar putea să nu ies, spuse Amy. Faith nu putu să-şi ascundă încruntarea, dar imediat zâmbi.

— Sigur. Dacă nu te mai văd, îţi urez noapte bună.

— Nu-mi place, spuse Zoë. Chiar nu-mi place deloc. Ea şi Faith erau la un restaurant local unde se serveau fructe de marş. Aveau în faţă farfurii cu scoici şi homari şi, într-o parte, erau nişte geamuri imense prin care se vedea superba coastă din

Maine. Un ponton de lemn înainta în mare.

Alcătuiau o pereche neobişnuită. Zoë, cu părul negru şi lucios, fardată excesiv şi cu hainele ei negre, variind de la piele la dantela din jurul gâtului, îi făcea pe oameni să se uite la ea. Faith nu atrăgea atenţia nimănui. Era mai scundă, mai plinuţă şi avea o uşoară cocoaşă, ceea ce te-ar fi făcut să te gândeşti că toată viaţa stătuse aplecată-ceea ce aşa şi fusese.

— Nu cred c-ar trebui s-o judeci aşa aspru, spuse Faith. Jeanne a zis că toate trei am trecut printr-o traumă şi s-a gândit că ne-ar putea ajuta reciproc.

— Apropo de asta, zise Zoë înmuind o bucată de homar în unt cald, care e trauma ta? Faith zâmbi într-un fel care îi dădu de înţeles că nu avea să spună nimica.

— Am fost de acord să aşteptăm până vom fi toate şi, apoi, vom vorbi.

— Dar Mica Domnişoară Perfectă a zis că nici n-a cunoscut-o pe Jeanne.

— Când a zis asta?

— Când i-am deschis uşa. Stătea cu preşul în mână şi se uita la mine de parcă aş fi fost o gâză pe care ar fi vrut s-o strivească.

— Nu te bucuri că te-am convins să-ţi scoţi inelul ăla din nas?

— Nu chiar, spuse Zoë. Dacă ştiam că cea de-a treia prizonieră va fi o înfumurată cu nasul pe sus, îmi făceam încă o duzină de piercinguri.

— Nu cred că ar trebui să o judeci înainte s-o cunoşti.

— De ce nu? întrebă Zoë bând din suc. Ea m-a judecat pe mine. Puteam să-i ghicesc gândurile. De fapt, puteam chiar să-i ghicesc viaţa.

— Fii serioasă, spuse Faith încruntându-se. Nu eşti corectă. Nimeni nu poate ghici viaţa altcuiva.

— Bine, spuse Zoë ştergându-şi mâinile pe şervet. Să-ţi spun despre tine.

Nu aşteptă ca Faith să-i răspundă.

— Ai crescut într-un oraş mic, iubită de toată lumea, mergeai la biserică tot timpul, părinţii te adorau… Ce e? se întrerupse ea, pentru că Faith începuse să râdă.

— Cred că ar trebui să-ţi cureţi globul de cristal. Eşti foarte departe de adevăr.

— În ce sens mă înşel? Faith dădu să vorbească, dar apoi zâmbi.

— Nu. N-o să-mi spun povestea până când n-o să fim toate trei.

— Crezi că Domnişoara Perfectă va ieşi din cameră în următoarele zile? Nici vorbă. O să stea acolo până când i se va părea că e în regulă să plece, după care se va întoarce la familia ei iubitoare, care o va proteja de orice rău care ea crede că i s-a întâmplat.

— Poate că Jeanne ar fi trebuit să te trimită într-o tabără unde se învaţă ce-i aia bunăvoinţă, spuse Faith privind-o furioasă. Nu ştim

ce-a păţit Amy şi nu cred că ar trebui să te instituie singură în judecător şi jurat. Ţi-ar plăcea dacă ai fi judecată după felul cum arăţi?

— Dar aşa se întâmplă. Şi tu păţeşti la fel. Toată lumea.

— Şi vrei ca oamenii să ştie că eşti… Tăcu şi se uită la machiajul şi părul lui Zoë.

— Cum? întrebă ea sfidătoare.

— Dacă eşti atât de dornică să vorbeşti, fă-o, te rog. Povesteşte-mi despre copilăria ta oribilă şi despre cum ai crescut urând pe toată lumea fiindcă ţi s-a întâmplat ceva groaznic. Ce-a fost? Un unchi care te-a vizitat noaptea?

Zoë o privi uimită o clipă.

— Poţi să fii şi răutăcioasă, nu?

— Adică, la fel de plină de ură ca tine? Poate crezi că ştii totul despre mine, dar nu-i aşa. Ca să ştii şi tu, în adolescenţă eram considerată cea mai nebunatică fată din oraş. Beam prea mult, mergeam cu maşini rapide şi făceam sex fără să-mi pese.

— Ce te-a făcut să te schimbi? o întrebă Zoë încet.

— Căsătoria cu un bărbat de treabă, zise Faith repede şi luă nota de plată de pe masă. Mergem? Sau vrei să mai stai şi să-i mai faci şi pe alţii praf?

Plătiră fără să-şi mai spună nimic şi, pe drum, Faith merse puţin în faţa lui Zoë, fără să-i vorbească. Descuie uşa şi intră, tot fără să-i spună nimic tinerei. Faith stătu în camera ei cu uşa închisă şi aşteptă până când auzi apa curgând în baie, după care se furişă afară pe uşa din dos şi se duse în grădină.

Imediat cum ajunse afară, îşi deschise telefonul mobil şi o sună pe Jeanne.

— Nu ţine, spuse ea fără niciun preambul.

— Ce anume? întrebă Jeanne cu gura plină de mâncare.

— Nu te preface că nu ştii despre ce vorbesc. Toate astea.

Trei necunoscute traumatizate să stea în aceeaşi casă.

— Bine, spune-mi tot, zise Jeanne. Faith îi spuse cum ajunsese prima şi observase că oraşul şi casa erau foarte frumoase. Nu ştia ce ar fi trebuit să reuşească acolo, dar avea mari speranţe.

— Asta, până când a venit Zoë. Cum ţi-a trecut prin cap că m-aş putea înţelege cu această fată agresivă şi căpoasă?

— Ţi-a povestit ceva despre ea? întrebă Jeanne.

— Absolut nimic.

— Pentru că nici ea nu ştie prea multe. A suferit un accident de maşină care i-a spart capul şi nu-şi mai aminteşte nimic după vârsta de şaisprezece ani. Ştie doar că s-a trezit la spital şi toată lumea din oraş era furioasă pe ea.

— De ce?

— Nu ştie.

— Dar tu trebuie să fi găsit pe cineva care o cunoştea şi ai întrebat.

— Sigur că da.

— Şi ce au spus? întrebă Faith, dar Jeanne nu răspunse. Ei bine?

— Confidenţialitatea medic-pacient. De ce n-o întrebi pe ea?

— Drăguţ, zise Faith, dar încerci să mă faci s-o plac.

— Nu s-o placi, dar ai puţină răbdare.

— Nu e uşor. Nu poate s-o sufere pe Amy şi nu vrea să aibă nicio legătură cu ea.

— Cum e?

— Amy? Zoë i-a deschis uşa şi părea să se fi speriat îngrozitor. Şi-a dus valiza în cameră şi, de atunci, n-am mai văzut-o.

— Mă temeam de asta. Nu vrea să fie în preajma niciunei persoane pe care nu o cunoaşte de douăzeci de ani.

— Nebunele lui Jeanne, spuse Faith încet.

— Ce?

— Zoë ne numeşte Nebunele lui Jeanne. Jeanne râse atât de tare, încât aproape că se înecă.

— Cred că o să fac o plăcuţă cu cuvintele astea. Ce zici, s-o pun deasupra uşii?

— Minunată idee, spuse Faith. Sigur aş vrea să stau într-o casă cu aşa o firmă.

— Bine, n-o s-o fac, spuse Jeanne, dar n-o să mai pot să mă uit la casă fără să văd firma asta. După aceea continuă cu o voce serioasă.

— Uite ce e, Faith, niciuna dintre voi nu e nebună. Nu-i pun pe nebuni laolaltă.

Fiecare dintre voi a trecut printr-o mare traumă personală şi cred că v-ar prinde bine să vorbiţi despre ce vi s-a întâmplat cu altcineva decât cu un profesionist. E

foarte simplu. Faith oftă.

— Soţul meu a murit după o lungă suferinţă. Tot nu văd asta ca pe o traumă. N-a fost ca şi cum nu ne-am fi aşteptat. Jeanne tăcu.

— Termină! zise Faith. Vorbesc serios! Termină imediat! Parcă văd expresia de pe faţa ta. Vrei să spui că, dacă n-a fost aşa o traumă, de ce am înghiţit o sticlă de pastile? Şi de ce am sărit la soacra mea la înmormântare?

— Spune-mi tu, zise Jeanne.

— Ţi-am spus! zise Faith ridicând vocea exasperată. Un an întreg ţi-am tot spus de ce am făcut ambele lucruri, dar n-ai crezut nimic.

— Faith, spuse Jeanne, câţi ani ai?

— Ştii bine câţi ani am. Când Jeanne nu spuse nimic, Faith oftă.

— Am treizeci şi opt de ani.

— Când n-o să mai arăţi de cincizeci, ci o să-ţi arăţi adevărata vârstă, voi începe să cred că am făcut ceva progrese. Deocamdată, nu cred că noi două am reuşit ceva.

Ce face fosta ta soacră?

— E moartă, sper, zise Faith fără să se gândească.

— Nu mai am nimic de zis. Sincer, am făcut mai multe progrese în mai puţin timp cu oameni care au fost declaraţi nebuni decât am făcut cu tine. În ultimul an, în fiecare zi m-am aşteptat să primesc un telefon în miez de noapte care să-mi spună că te-ai sinucis.

— E absurd.

— Zău? Ce ai în geantă? Când Faith nu spuse nimic, Jeanne continuă:

— Sper că Zoë te înfurie. Sper să te enerveze atât de tare încât să-i spui lucruri pe care mie nu mi le-ai spus niciodată.

— Cred că am făcut-o deja, zise Faith încet, amintindu-şi că spusese cum era în liceu. Nu îi spusese acele lucruri lui Jeanne la şedinţele de terapie.

— Bravo! zise Jeanne, după care coborî glasul. Faith, n-ar trebui să-ţi spun asta, dar voi trei vă asemănaţi foarte mult.

— Şi ele au avut de-a face cu o boală îndelungată?

— Nu, spuse Jeanne. Toate trei ascundeţi ce simţiţi şi nu spuneţi nimănui nimic. Aş vrea să le faci să vorbească.

— Dacă-mi spui că, pentru că sunt cea mai în vârstă, trebuie să fac pe psihologul cu ele, plec chiar în seara asta.

— Da, Zoë e tânără, dar să ştii că nu e o diferenţă prea mare de vârstă între tine şi

Amy. Ea pare atât de tânără, fiindcă are un soţ superb şi se

îngrijeşte. Tu pari bătrână, pentru că…

— Pentru că ce? întrebă Faith.

— Te-am făcut să mă plăteşti un an de zile ca să-mi spui de ce, dar n-ai vrut.

Faith oftă.

— Bine, hai să revenim la prezent. Ce să fac mâine ca s-o împiedic pe Zoë să ne jignească pe mine şi pe Amy?

— În living e un dulap mare, albastru. E plin cu lucruri pentru pictură. Arată-i-le lui

Zoë şi o să aibă o ocupaţie. Scoate-o pe Amy din cameră şi du-o la cumpărături pentru copiii şi soţul ei. Dacă o întrebi despre ei, poate o să vorbească.

— Cu cât mă plăteşti ca să-ţi fac treaba?

— Dacă pleci de acolo nemulţumită de ce ţi s-a-ntâmplat, îţi înapoiez toţi banii pe care mi i-ai dat. Şi, Faith?

— Da?

— Ia toate cărţile de vizită de la toată lumea.

— Ce?

— Fă-o. Nu arunca nicio carte de vizită. Şi sună-mă mâine să-mi spui ce cărţi de vizită ai.

— E vreun nou gen de terapie pentru persoanele cu probleme deosebite?

— Da şi nu. Ţine-mă la curent, da?

— Sigur, zise Faith, uluită de rugămintea ei. Îşi luară rămas-bun şi Faith intră în casă. Zoë ieşise din baie şi nu se vedea lumină pe sub uşa ei, aşa că s-a gândit că dormea. Faith se gândi să bată la uşa lui Amy, fiindcă văzu lumină, dar nu o făcu.

Fusese o zi lungă şi voia să se odihnească.

Se duse în baie, intenţionând să facă un duş, în schimb umplu cada cu apă fierbinte şi intră în ea. Să stea în cadă în apă fierbinte fusese unul dintre puţinele momente de relaxare în anii în care soţul ei fusese bolnav, înainte de a muri. El o încuraja adesea să stea în cadă cât voia de mult şi fiecare baie fusese un ritual hedonistic cu căldură şi lumânări parfumate. Eddie o tachina, spunând că, atunci când era în cadă, pleca într-un tărâm de basm.

Dar când starea lui Eddie se înrăutăţise şi ea se temea că fiecare clipă petrecută cu el ar fi putut fi ultima, Faith a renunţat la băi şi se mulţumise cu duşuri scurte.

Eddie nu mai era acum. Murise de mai bine de un an şi, exact aşa cum se temuse

Faith, ea nu fusese acasă când se întâmplase. Aproape de sfârşit, angajase o infirmieră care venea trei ore pe zi, dar tot Faith trebuia să meargă la cumpărături. Chiar dacă locuiau în casa mamei lui şi aveau patru servitori, tot

Faith era trimisă la cumpărături sau oriunde voia soacra ei.

Faith se întorsese de la magazin şi a văzut că infirmiera trăsese cearşaful peste faţa lui Eddie. Mama lui fusese lângă el în ultimele clipe. Ea îl ţinuse de mână şi îi spusese adio. Era târziu când Faith ieşi din cadă, se şterse şi îşi puse cămaşa de noapte şi capotul.

Tocmai se îndrepta spre dormitor când i se păru că aude un zgomot în casă.

Vreun intrus? Deschise uşa puţin şi o văzu pe Amy în bucătărie. Faith ar fi vrut să se culce, dar voia şi să o cunoască pe femeia aceea.

— Bună, spuse ea încet, dar Amy tot tresări de parcă ar fi auzit o petardă explodând. Iartă-mă. N-am vrut să te sperii.

— Nu-i nimic, zise Amy repede, iartă-mă că te-am trezit. Voiam să-mi fac un ceai.

— Ai mâncat?

— Am cumpărat nişte sandvişuri de la aeroport, mulţumesc, zise Amy pornind spre camera ei.

— Am vorbit cu Jeanne în seara asta. Amy se întoarse şi se uită la ea.

— N-am văzut-o niciodată. Fără ca, măcar, să mă cunoască, l-a convins pe soţul meu să mă trimită… aici. Faith zâmbi.

— Tipic. Cred că toate trei am suferit nişte traume şi ea s-a gândit că ne-ar plăcea să stăm de vorbă.

— Traume? întrebă Amy şi aruncă o privire spre camera lui Zoë. Ce fel de traume?

— Vrei să ştii dacă vreuna dintre noi a omorât pe cineva? Când auzi acele cuvinte, lui Amy i se păru absurd, dar, de fapt, nu le cunoştea pe acele femei.

Faith scoase un plic de ceai din cutie, îl puse într-o cană şi turnă apă fierbinte peste el. După aceea luă cana şi se aşeză la masă.

— Nu ştiu de tine, dar eu habar n-am de ce am fost trimisă aici. Amy făcu ochii mari şi se întoarse în bucătărie.

— Şi eu la fel.

— Soţul meu a murit, dar a fost bolnav mult timp. N-a fost deloc ceva traumatizant. Mă aşteptam să moară. Îi tot spun lui Jeanne că avem nevoie de timp ca să trecem peste moartea cuiva, dar ea pare să creadă că ar fi trebuit să ies din starea asta imediat şi să încep să port roşu.

— Îmi plac hainele tale, spuse Amy aşezându-se în faţa ei. Ţi se potrivesc.

— Bănuiesc că da, spuse Faith absentă. Dar tu? De ce eşti aici?

Amy trase aer în piept şi aruncă o privire în livingul întunecat, de parcă ar fi verificat dacă Zoë era acolo.

— Am pierdut o sarcină, spuse ea încet.

— Demult?

— De patru luni.

— Dar asta nu-i de-ajuns ca să treci peste nimic, cu atât mai puţin peste o moarte, spuse Faith.

— Sunt perfect de acord! zise Amy. Dar nimeni nu mă ascultă. Am fost trimisă în locul ăsta… Am fost trimisă aici ca să stau cu nişte necunoscute-fără supărare-şi nu văd de ce.

— Avem ceva în comun, spuse Faith terminând ceaiul. Dar trebuie să le facem pe plac altora, aşa că trebuie să rămânem.

— Exact, spuse Amy.

— Cred că ar trebui să profităm.

— Şi… ea? întrebă Amy încet.

— Zoë?

Faith se ridică şi se duse la dulapul albastru din living, pe care îl deschise. Când aprinse lumina văzu că era plin de lucruri pentru pictură: vopsele şi pânze, creioane cerate, hârtii uriaşe, acuarele, multe pensule.

— Spune-mi, te rog, că nu trebuie să pictăm, spuse Amy în spatele ei.

— Sper că nu. Jeanne a zis să deschidem dulapul ăsta în faţa lui Zoë şi ea o să aibă de lucru zile întregi.

— Slavă Domnului! spuse Amy încet şi îi zâmbi lui Faith. Luăm amândouă micul dejun în oraş?

— Mi-ar face plăcere, spuse Faith. Mi-ar face mare plăcere.

CAPITOLUL 3

— V-aţi simţit bine? întrebă Zoë şi ele simţiră animozitatea din glasul ei. Aţi stabilit o legătură? Era în grădina din spatele casei şi, pe

masa de metal, erau două picturi în acuarelă.

— Sunt reuşite, spuse Amy uimită. De fapt, sunt chiar foarte reuşite, adăugă ea ridicând o pictură înfăţiând trei copii care se şi chinuiau să tragă o canoe pe o plajă stâncoasă. Dacă aş vedea asta într-un magazin, aş cumpăra-o, adăugă ea uitându-se la Zoë cu alţi ochi.

— A vorbit regina, spuse Zoë făcând o plecăciune spre Amy.

— Dar dacă aş fi cunoscut artista, sigur m-aş fi răzgândit. Zoë râse.

— V-aţi simţit bine în oraş? Aţi cumpărat multe lucruri?

— Amy a cumpărat jumătate de oraş, spuse Faith aşezându-se lângă masă şi uitându-se la picturile lui Zoë. Trebuie să fi petrecut o sută de ani în şcoală ca să faci aşa ceva.

— De fapt, nici n-am fost la şcoala de artă, spuse Zoë. Vrea vreuna dintre voi să bea ceva alcoolic? Aş face o carafă de margarita. Când niciuna nu spuse nimic, ea adăugă:

— Să ghicesc, cei doi îngeri din clasa de mijloc nu beau.

— Dă-mi o tequila, spuse Amy. Spui vreodată ceva drăguţ?

— Nu dacă îmi stă în putinţă, zise Zoë pornind spre bucătărie.

Când se uită în frigider se bucură să vadă că era plin cu cutii cu mâncare la pachet. Fusese sigură că aveau să meargă la cină fără ea, dar nu era aşa. Nu putea să nu se simtă trădată. Ea şi Faith ajunseseră acolo primele, iar Amy venise mai târziu. Dacă era să se facă tabere, nu trebuia să se alieze Faith cu ea împotriva lui

Amy?

Când se apucă să stoarcă lămâi, aproape că o auzi pe Jeanne întrebând de ce era nevoie mereu să fie cineva împotriva altcuiva. De ce nu puteau fi toate în aceeaşi echipă?

Câteva minute mai târziu, Zoë umplu o carafă, puse sare pe trei pahare şi le puse toate pe o tavă. O clipă, se opri în faţa ferestrei şi le privi pe Faith şi Amy cum se uitau la picturile pe care le făcuse ea în ziua aceea. Se bucură văzând cum clătinau din cap uimite. Faith spusese că, probabil, Zoë fusese mulţi ani la şcoală ca să înveţe să picteze. Dar nu, Zoë se trezise într-o dimineaţă cu copci de metal în cap şi nu îşi amintea nimic din trecut. Când i se dăduse un pix cu bilă şi o foaie de hârtie pe care să scrie, pentru că o durea gâtul, desenase portretele tuturor celor din jurul ei. Aceştia erau membri ai personalului medical. Nicio rudă şi niciun prieten nu venise să o vadă.

Duse tava afară şi o puse pe masă. Faith duse acuarelele în casă, pentru a nu se umezi, după care se întoarse să toarne băuturile.

— E superb aici, spuse Amy uitându-se la trandafirii care atârnau peste gard. Îmi dau seama de ce trimite Jeanne pacienţii traumatizaţi aici. Când Zoë se uită la

Amy de parcă ar fi vrut să spună ceva răutăcios, Faith spuse repede:

— Traumatizat nu înseamnă nebun.

— Cred că băgăcioasa Jeanne n-ar fi de acord cu tine, spuse Zoë ironic.

— Dacă n-o placi de ce te duci la ea? o întrebă Amy.

— Ordin judecătoresc. Când celelalte nu spuseră nimic, Zoë îşi trecu mâna prin păr.

— Jumătate din el nu e al meu. Sunt extensii. Am avut un accident de maşină şi am avut capul despicat. Doctorii m-au cusut la loc, dar… Ridică din umeri.

— Ceva s-a-ntâmplat în capul meu. Nu-mi amintesc o parte din viaţă.

— Măcar ţi-ai păstrat talentul.

— Nu cred că-l aveam înainte de accident.

— Nu crezi? Ce ţi-a spus familia ta? întrebă Amy.

— Părinţii mei au murit. Am doar o soră, care mă urăşte. Faith mormăi încet.

— Din câte am observat, toate surorile se urăsc. Pură gelozie. Cred că, dacă o soră ar fi fără adăpost şi una ar locui într-o casă luxoasă în Long Island, dacă cea fără adăpost ar avea părul creţ, cealaltă ar invidia-o şi ar urî-o. Amy şi Zoë o priviră uluite.

— Asta e părerea mea, spuse Faith ducând paharul la gură.

— Când te-am văzut prima oară, am crezut că eşti cea mai plicticoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Zoë, dar încep să-mi schimb părerea.

— E cumva un compliment? întrebă Faith.

— Dacă a fost unul, eu nu l-am auzit, zise Amy zâmbind.

— Propun să punem cina aici, pe masă, zise Zoë, şi Faith o să ne întreţină cu povestea vieţii ei. Vreau să aud partea despre cum te-ai născut unde nu trebuia.

Amy o privi pe Faith cu interes.

— E adevărat?

— Mai mult sau mai puţin, dar m-am măritat cu fiul celui mai bogat om din oraş.

— De aia porţi un ceas de douăzeci de mii de dolari? întrebă Zoë.

Faith puse mâna pe ceas, după care şi-l scoase.

— Eddie mi l-a cumpărat acum cinci ani. I-am spus să n-o facă şi am vrut să-l duc înapoi la magazin, dar pusese să fie gravat, aşa că n-am putut.

— De ce te încrunţi? o întrebă Zoë. Nu sunt amintiri plăcute?

— Cu Eddie, da, dar mama lui a făcut scandal pentru ceas. Nu conta că făcusem o facultate şi aveam o diplomă, nu conta că îmi dedicasem cincisprezece ani din viaţă fiului ei, pentru Ruth Wellman nu eram decât o amărâtă. Mai rău decât un gunoi. Un vierme.

— Povesteşte-ne, spuse Amy. Nu avem altceva de făcut decât să ascultăm.

— Nu e nimic de povestit. Am crescut într-un orăşel, m-am îndrăgostit de fiul celei mai bogate familii din oraş şi ne-am căsătorit.

— Ai avut o nuntă mare? întrebă Zoë.

— Micuţă, dar frumoasă.

— Din cauza mamelor? întrebă Amy încet.

— Da şi nu. De fapt, în mare parte, da. Doamna Wellman, care era, este, o văduvă extrem de bogată, a insistat ca familia miresei să plătească nunta. Şi mama era văduvă, dar soţul ei, tata, a murit lăsând în urmă datorii. Mama muncea şaizeci de ore pe săptămână doar ca să ne hrănească, să ne îmbrace şi să ne ofere adăpost.

— Şi soacra ta a pus-o să plătească nunta, spuse Amy.

— Bănuiesc că, aşa, spera să te împiedice să te măriţi cu fiul ei, zise Zoë.

Faith încuviinţă. Amy se ridică şi se duse la bucătărie ca să aducă mâncare cumpărată de ea şi Faith în după-amiaza aceea. Nu avusese de gând să petreacă timp cu acele femei, care fuseseră etichetate ca „*victime ale traumatismelor*", dar ziua petrecută cu Faith fusese plăcută. Faith spusese că ea nu avea pentru cine să cumpere cadouri, lucru care o făcuse pe Amy să se îngrozească, dar, apoi, Faith îi pusese atâtea întrebări despre familia ei, încât tensiunea dispăruse. Din moment ce Amy avea tendinţa să stea cu oameni pe care îi cunoştea, nu avea prea des ocazia să vorbească despre familia ei. Întâi, îi spusese lui Faith despre băieţii ei, menţionând cât de deştepţi erau ei

şi cât de pricepuţi erau la sport.

— Îmi pare rău, mă laud, spuse ea.

— Continuă. Sună minunat. Mai povesteşte. Amy vorbi cel mai mult şi Faith o ajută să aleagă cadourile pentru băieţi şi, când se aşezară să mănânce de prânz, Faith spuse că Amy nu pomenise nimic de soţul ei. Era ceva în tonul ei ce insinua că nu era totul în regulă între Amy şi soţul ei. Amy scoase din geantă un mic album de fotografii, îl deschise la o poză şi i-l dădu lui Faith.

— Dumnezeule! exclamă ea făcând ochii mari. Chiar aşa arată sau e doar o poză foarte reuşită?

— Arată mai bine în carne şi oase, spuse Amy, după care îi arătă celelalte poze ale băieţilor ei.

— Toţi sunt frumoşi ca nişte vedete de cinema, spuse Faith zâmbind. Odată…

— Ce?

— Ah, nimic, spuse Faith uitându-se pe meniu.

— Nu, spune-mi, o încuraja Amy.

— Aseară, Zoë mi-a spus nişte lucruri şi…

— Lucruri răutăcioase?

— Sigur. Doar e Zoë, spuse Faith zâmbind, dar Amy nu făcu la fel.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Zoë mi-a amintit de nişte lucruri care s-au întâmplat de mult şi, acum, când l-am văzut pe soţul tău, mi-a revenit totul în minte. Înainte să mai poată adăuga ceva, veni chelneriţa să le la comanda. Amândouă luară salată de homar. După ce plecă femeia, Amy se aplecă spre Faith.

— Ce voiai să spui?

— Nimic important. Când eram puştoaică eram îndrăgostită de un tânăr care semăna puţin cu soţul tău, doar că era brunet cu ochii negri.

— Serios? spuse Amy neîncrezătoare.

— Da, serios. Dar înţeleg că soţul tău provine dintr-o familie bună şi…

— Aşa pare. Uneori, în familii sunt şi oameni care nu trebuie. Soţul meu are un tată şi trei fraţi mai mari foarte primitivi. Ei cred că munca pe maşina de tractat e mare artă. Dar Stephen se simte bine într-o smoching.

— Tyler era o persoană care se simţea bine pe maşina de tractat, spuse Faith. Nici na terminat liceul. Mereu era murdar de ulei de la vreo maşină pe care o tracta şi rareori mânca ceva ce nu era învelit în hârtie. Era cel mai necizelat, cel mai…

Tăcu brusc şi privi în pământ.

— L-ai iubit? o întrebă Amy încet.

— Din tot sufletul. Amy întinse mâna peste masă şi îi atinse încheietura.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? Faith râse şi privirea distantă din ochii ei dispăru.

— Nu ştiu. Nimic. Cred că a fugit. Cine ştie? Dacă stai să te gândeşti, nu te măriţi cu genul de bărbat ca Tyler, nu?

— Bănuiesc că nu, spuse Amy oftând. Am avut noroc că bărbatul pe care îl iubesc are tot ce trebuie. E deştept, amuzant, atent şi muncitor. E perfect. Când chelneriţa le puse salatele în faţă, Faith spuse:

— Haide, trebuie să aibă ceva ce nu-ţi place. Chiar şi ceva mărunt.

— Nu, nimic, spuse Amy sinceră. Am vrut să arunc cu tot felul de lucruri în el când mi-a spus că vrea să vin în călătoria asta, dar acum îmi dau seama că avea dreptate.

— Dar n-o să-i spui asta, nu?

— Sigur că nu, spuse Amy. El o fi perfect, dar eu nu sunt. Amândouă râseră şi terminară de mâncat. Îşi petrecură restul după-amiezii sporovăind despre vieţile lor, dar niciuna nu spuse nimic revelator. Acum, Amy puse mâncarea şi câteva farfurii pe o tavă şi le duse afară. Faith şi Zoë stăteau tăcute, sorbindu-şi băuturile şi privind în gol. E ridicol, se gândi Amy. Nu ne putem petrece timpul aşa.

— Zoë, spuse ea, deodată, du-te şi fă o carafă de ceai cu gheaţă. Faith, ajut-o pe Zoë şi, apoi, adu tacâmuri şi şerveţele aici, afară. Când niciuna dintre ele nu se mişcă.

Amy zise:

— Când o să avem totul aici, Faith ne va spune o poveste despre un bărbat pe nume

Tyler.

— Soţul ei? întrebă Zoë plictisită.

— Nu. Tyler e tânărul superb pe care ea l-a lăsat să-i alunece printre degete. E o iubire care o bântuie şi o trage înapoi în timp. E

iubirea care trebuia să fie şi n-a fost. Faith şi Zoë se uitau la Amy cu gurile căscate.

— Duceţi-vă! spuse Amy, de parcă le-ar fi vorbit copiilor ei. Ele dădură fuga la bucătărie. Amy zâmbi în timp ce aşeza mâncarea. Poate că nu avea să fie tocmai rău în Maine.

CAPITOLUL 4

— Vreţi să nu vă mai uitaţi la mine de parcă aş fi povestitoarea satului? spuse

Faith sorbind puţin vin. Terminară de mâncat, strânseră tot şi se mutară în livingroom.

Zoë deschisese o sticlă de Chardonnay, turnă în pahare şi se aşezară, uitându-se la Faith curioase.

— Chiar nu am nimic de povestit, spuse ea aruncându-i lui Amy o privire de parcă i-ar fi spus că îi trădase încrederea şi ei nu-i plăcea. Una era să-i spui ceva unei persoane normale, dar lui Zoë? Nu, mulţumesc!

— N-ar trebui să vorbim despre suferinţele noastre şi să facem treaba lui Jeanne?

Întrebă Zoë.

— Bine, atunci spune-ne despre tine, spuse Faith.

— Bine, zise Zoë. M-am trezit într-o zi în spital, aproape cu tot corpul bandajat şi cu picioarele în ghips. Nu-mi aminteam ce s-a-ntâmplat şi nici acum nu-mi amintesc.

— Cine te-a vizitat la spital? întrebă Faith, zâmbind dulce.

— Jeanne are gura mare, spuse Zoë.

— Ce mi-a scăpat? întrebă Amy, uitându-se de la una la alta.

— Jeanne a zis doar că un oraş întreg era furios pe Zoë. Vreau să ştiu de ce.

— Habar n-am, spuse Zoë.

— I-ai întrebat, nu? spuse Amy.

— Nu. Faith şi Amy se uitară una la alta.

— Adică ai rude şi prieteni, toţi sunt supăraţi pe tine, nu-ţi aminteşti de ce, dar nu i-ai întrebat ce ai făcut de te urau? întrebă Amy.

— Cu cuvinte tari, spuse Zoë. Ură. Furie. Nu, n-am întrebat nimic pe nimeni. Când nu mi-am amintit o bună parte din viaţa mea, tribunalul m-a pasat lui Jeanne. M-am dus la ea mai bine de un an. Foarte plictisitor.

— Dar acolo unde ai crescut? Ai rude? Fraţi, surori? întrebă

Amy.

— Am o soră, dar nu vrea să ştie de mine, aşa că nici eu nu vreau să ştiu de ea.

Putem să terminăm cu asta? Prefer să aud povestea lui Faith despre iubirea pierdută.

— Dar un iubit? întrebă Amy.

— Altă întrebare la care nu ştiu răspunsul. Nu aveam unul în liceu la balul de absolvire şi ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Dar sunt mulţi ani de care nu-mi amintesc nimic. M-am trezit într-un spital cu capul prins în copci şi nu-mi aminteam nimic din anii care au urmat după bal.

— De ce…? începu Amy, dar Zoë îi aruncă o privire care o făcu să închidă gura.

— Faith, spuse Zoë apoi, continuă tu. Povesteşte cât desenez eu ceva.

Luă un bloc mare de desen şi un creion, îşi strânse genunchii şi se uită la Amy de parcă ar fi vrut să îi facă portretul. Amy se ridică şi, luând micul album foto din geantă, i-l dădu lui Zoë.

— Poţi să desenezi după fotografii?

— Sigur, zise Zoë şi făcu ochii mari când văzu pozele. Asta e familia ta?

Amy zâmbi.

— Fac ca familiile de la Hollywood să pară urâte. Nu sunt sigură că pot să surprind perfecţiunea pe hârtie.

— Până la urmă, s-ar putea să găsesc câteva lucruri care îmi plac la tine.

— Oh, nu! Nu spune asta. O să-mi distrugi reputaţia. Şi să nu-i spui asta lui Jeanne.

Va ridica preţul şi îşi va asuma meritul de a fi făcut din mine o persoană mai bună. Amy se aşeză pe canapea şi se uită la Faith.

— Cred că ar trebui să ne spui povestea ta.

— Serios, nu e nicio poveste, spuse Faith. Iubirea vieţii mele a fost soţul meu. Dacă vreţi să auziţi despre el, vă spun, dar…

— Vreau să aud despre tipul superb care a dispărut, spuse Amy. Tu ce zici, Zoë?

— Eu vreau să aud despre viaţa ta sexuală cu acest bărbat, spuse ea uitându-se la poza lui Stephen.

— Aşteaptă tu, zise Amy făcându-le să zâmbească. Faith?

— Bine, de unde să încep? zise ea uitându-se la paharul de vin. Poate ar trebui să încep cu momentul când m-am întors acasă de la colegiu. Eu şi Ty am fost prieteni dintotdeauna şi pe toată durata liceului.

— Ca mine cu Stephen, spuse Amy. Chiar şi când eram mici am ştiut că, într-o zi, o să ne căsătorim, adăugă ea şi se uită la poza lui Stephen. Iartă-mă. Continuă.

— Pun pariu că ai avut probleme în familie, spuse Zoë fără să ridice privirea de la desen.

— Nu, nu chiar, începu Amy. Iartă-mă din nou. Faith, tu ai avut probleme în familie?

— O grămadă! Am trăit singură cu mama, care a făcut tot ce-a putut ca să-mi ofere cea mai bună viaţă posibilă. Muncea mult peste program, ceea ce înseamnă că am fost nesupravegheată. Trebuia să stau acasă şi să învăţ, ceea ce făceam mai tot timpul. Am avut aproape numai zece în şcoală. Eram întotdeauna bine îmbrăcată şi n-am dat de bucluc niciodată. Până la liceu.

— Şi Tyler? întrebă Amy.

— Un bădăran, spuse Faith. Niciodată n-am ştiut cât copii erau ţin familia lui şi Ty nu mi-a spus niciodată. Când eram mici i-am văzut casa doar o dată. Era într-un loc care mie mi se părea a fi o pădure. Eu locuiam undeva unde casele erau la un loc şi aveam trotuare, dar casa dărăpănată a lui Ty era înconjurată de pomi, maşini vechi şi câini care erau legaţi cu lanţuri de nişte stâlpi de oţel.

— Ce zicea mama ta de faptul că tu şi Ty eraţi prieteni? întrebă Amy.

— Cam ceea ce îţi închipui şi tu, spuse Faith oftând. Mama voia să avanseze pe scara socială. Îmi spunea mereu că a coborât o treaptă când s-a măritat cu tata.

Apoi, el a făcut un lucru demn de o clasă inferioară murind şi nelăsând bani de asigurare. Nu l-a iertat niciodată.

— Ce făcea ca să câştige bani? întrebă Zoë.

— Cosmetică. Mergea acasă la toate femeile bogate pe o rază de şaptezeci de kilometri de oraşul nostru şi le coafa, le făcea manichiura, tratamente faciale.

Pensa, făcea permanente, împachetări. Cred că jumătate din problemele noastre au fost provocate de faptul că mama şi-a petrecut atâta timp înconjurată de lux.

Mergea acasă la câte o femeie care avea o servitoare care deschidea uşa, o bucătăreasă făcea mâncare şi mama avea impresia că acolo era locul ei. Nu cred că a trecut o zi fără să-mi spună că marea ei greşeală a fost că s-a măritat din dragoste.

— Ah, spuse Zoë.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Faith.

— De aceea te-ai măritat cu cel mai bogat bărbat din oraş.

— M-am măritat din dragoste, spuse Faith înţepată. Soţul meu Eddie a fost iubirea vieţii mele. Traumatismul pe care l-am suferit a fost din cauza faptului că l-am pierdut. Era lumea mea. Amy îi aruncă lui Zoë o privire aspră, dar ea nu o văzu.

— Să menţinem atmosfera degajată, da?

— În cazul ăsta, ar trebui să auzim povestea ta, îi spuse Zoë. Din câte îmi dau seama, n-ai avut absolut nicio problemă în viaţă. Căsătorită cu Domnul Superb, doi copii minunaţi. Pun pariu că locuieşti într-o casă nouă, cu blaturi de granit în bucătărie. Şi ai un aragaz cu şase ochiuri. Pariez şi că fiecare dormitor are baie proprie. Amy nu răspunse, pentru că avea perfectă dreptate.

— Şi eu pun pariu că nu le-ai făcut oamenilor din oraş doar un lucru oribil, ci sute. Au folosit accidentul tău ca pretext să te gonească pentru totdeauna.

Zoë râse.

— Probabil că ai dreptate.

— Faith, îmi cer scuze că te-am întrerupt, spuse Amy. Te rog să-ţi continui povestea.

Ce s-a-ntâmplat când te-ai întors de la colegiu?

— Nu ştiu, spuse ea privindu-şi mâinile. Adică, ştiu, dar, în acelaşi timp, nu ştiu.

Niciodată n-am înţeles. Mama a aflat unde mergea Eddie la colegiu şi m-a trimis şi pe mine acolo. Zoë îi aruncă lui Amy o privire gen „ţi-am spus eu”.

— N-a fost aşa! spuse Faith. Eram prietenă cu Eddie aşa cum eram şi cu Ty. De fapt, pe tot parcursul şcolii elementare, am fost un trio, chiar dacă a fost puţin ciudat. Ty zicea că acoperim toată gama de la bogat la sărac. Indiferent cum eram, am rămas prieteni în ciuda eforturilor mamei lui Eddie de a ne despărţi. Dădea petreceri pentru Eddie la care nu ne invita pe mine şi pe Ty. Făcu o pauză şi zâmbi.

— Când a împlinit şase ani, a fost atât de furios că mama lui nu

l-a lăsat să ne invite, încât s-a furişat în bucătărie, ne-a deschis uşa şi noi am furat tortul. Mama lui Eddie s-a înfuriat aşa tare, că au trebuit să cheme medicul şi să-i dea un calmant. Cât a stat ea în pat, el a ieşit şi a stat cu noi. După asta, mama lui organiza petrecerile la restaurante. Faith zâmbi când îşi aminti.

— Dar totul s-a schimbat când am ajuns la liceu. Eddie era în clubul de dezbateri şi conducea clubul de matematică, în timp ce Ty trebuia să muncească după ore şi a lipsit mult, căci tatăl lui avea mereu nevoie de el pentru câte ceva – n-am ştiut niciodată pentru ce şi Ty n-a spus niciodată.

— Şi tu? întrebă Amy.

— Mă tem că am făcut şi eu câteva prostii. Mai mult cu Tyler. Avea o decapotabilă modificată şi eu aveam părul roşu. Era o combinaţie periculoasă. Amy se uită la

Faith şi îi fu greu să şi-o închipuie astfel. Acum avea părul strâns la spate, rochia îi trecea de genunchi şi era puţin cocoşată. Arăta ca şi cum nu făcuse ceva câtuşi de puţin interesant în viaţa ei. Faith râse când o văzu.

— Am fost nebună doar o vreme, în ultimii doi ani de liceu. Mă săturasem să stau în casă cu mama, care se plângea tot timpul şi, ei bine, învăţasem ceva din munca ei.

Zoë ridică privirea.

— Vrei să spui că erai foarte frumoasă.

— Oarecum, spuse Faith. Sigur eram cea mai tare din acel oraş.

— Bravo! spuse Amy.

— După liceu m-am liniştit. Am fost nevoită. Am mers la acelaşi colegiu ca şi

Eddie şi, acolo, ne-am cunoscut mai bine. În al doilea an eram împreună şi ştiam că ne vom căsători. N-am anunţat nimic oficial, pentru că ne era groază să-i spunem mamei lui. Ea îi alesese deja soţia, o verişoară de gradul trei, care semăna cu caii pe care îi adora.

— Deci, l-ai ales pe Eddie, spuse Amy încet.

— Bogăţia, adică, spuse Zoë.

— De fapt, n-am ales. Ty m-a părăsit.

— Bine, spuse Amy, acum sigur vreau să aud fiecare cuvinţel.

Faith se gândi puţin. Din mândrie nu-i spusese lui Jeanne despre prima ei iubire cu cel mai chipeş bărbat din oraşul ei natal. Dar, ca şi Zoë, Faith nu vrusese să meargă la psiholog. Fusese şantajată să o facă

din cauza a ceea ce făcuse la înmormântarea lui Eddie. Fosta ei soacră făcuse plângere şi Faith ar fi putut fi condamnată la închisoare, urmând să aibă cazier tot restul vieţii. Fusese nevoie de mult efort, dar, în cele din urmă, reuşise să ajungă la o înţelegere cu mama lui

Eddie cum că, dacă pleca din oraş şi căuta „ajutor", acuzaţiile aveau să fie retrase.

Astfel că Faith închirie un apartament în New York şi se duse la singurul psiholog pe care fosta ei soacră spusese că avea să-l accepte. Dar nu funcţionase.

De la început, Faith o asociase pe Jeanne cu mama lui Eddie, ceea ce însemna că trebuia să se protejeze cu orice preţ.

— Bine, o să vă spun, zise Faith. Cred că partea relevantă a vieţii mele a început…

zise ea şi numără anii. E greu de crezut, dar au trecut doar şaisprezece ani. Mi se par o sută. Tocmai mă întorsesem de la colegiu şi mama era furioasă pe mine pentru că nu aveam un inel pe deget. Ardeam de nerăbdare să-i spun că eu şi

Eddie eram ca şi logodiţi, dar ştiam că i-ar fi spus primei cliente şi, la cinci minute după aceea, ar fi aflat tot oraşul. Eddie avea nevoie de timp ca să-i spună mamei lui şi, apoi, să aibă grijă să nu facă un infarct. Eram în dormitor, unde îmi desfăceam bagajele, când Ty a ridicat geamul şi şi-a vârât capul înăuntru. Pentru o clipă mi s-a tăiat respiraţia, pentru că era şi mai frumos decât mi-l aminteam.

CAPITOLUL 5

CU ŞAISPREZECE ANI ÎN URMĂ

— Bună! spuse Ty ridicând geamul de la dormitorul lui Faith şi dând să intre.

— Ce îţi închipui că faci? spuse ea fugind spre el cu gândul de a-l împinge înapoi, dar el era deja înăuntru. Se uită pe fereastră ca să vadă câţi îl observaseră intrând în camera ei. Dar glicina cea mare era tot acolo şi acoperea vederea.

— Nu-i rău, zise Ty măsurând-o din priviri.

— Termină! zise ea închizând geamul repede. Nu mai suntem în clasa a treia.

— Nu te vedeam aşa când eram într-a treia, zise el uitându-se la afişele de pe pereţii dormitorului. Dacă o făceam eram închis.

— Încetează, zise Faith cu mâinile în şold, privindu-l furioasă.

— Ce să încetez? întrebă el în stilul lui leneş. Asta îl făcea să

atragă multe fete, inclusiv pe Faith. Deşi nu voia, ea nu putu să nu observe cât de mult se schimbase în cei trei ani de când fuseseră ultima oară împreună. Se părea că, de fiecare dată când venise acasă, ceva o împiedicase să-l vadă. În acel timp, tatăl lui murise şi ea auzise că majoritatea fraţilor lui plecaseră din oraş. Cu o vară în urmă, i se spusese că doar Ty şi mama lui mai locuiau în casa cea veche din pădure. Faith avusese de gând să-l viziteze, dar nu o făcuse. Ştia că el fusese pe la ea şi sunase de câteva ori, dar nu îl sunase înapoi. Poate că nu îl vizitase, pentru că ştia că ar fi întrebat-o despre relaţia ei cu Eddie şi nu voia să-i spună. Putea să o mintă pe mama ei şi tot oraşul, dar nu pe Ty.

— Nu mai suntem copii şi nu poţi să intri în camera mea ori de câte ori vrei, spuse ea cu răceală.

— Serios? zise el întinzându-se pe pat.

Acesta era acoperit cu o cuvertură roz cu volănaşe pe care o alesese când avea nouă ani, şi el părea şi mai masculin acolo. Era mai înalt decât şi-l amintea şi picioarele îi treceau de marginea patului. Fără să vrea, îl compară cu Eddie. În vreme ce Eddie era blond cu ochii albaştri, cu un aer inocent şi dulce, Ty era brunet, zvelt şi… i sexy, se gândi ea. Parcă dormitorul şi ei din copilărie fusese invadat de ceva despre care copiii nu ar fi trebuit să ştie.

Faith ar fi vrut să se întindă în pat şi să se cuibărească lângă el. Oare săruta la fel de bine ca altă dată? El fusese primul ei iubit şi ultimii doi ani de liceu fuseseră plini de pasiune. Încă mai simţea pielea scaunelor maşinii lui pe pulpele ei goale.

— Deci? întrebă el. Ce părere ai? Mă priveşti foarte intens.

— Mă întrebam cum de ai asemenea pretenţii după tot acest timp.

— Sigur, zise el. La acelaşi lucru mă gândesc şi eu când te văd. Arăţi bine. Parcă ai făcut ceva muşchi.

— Sport, zise ea. La colegiu. Intenţionase ca acele cuvinte să îl facă să tacă, dar Ty zâmbi. El purta o pereche de blugi şi un tricou negru, care îi scotea muşchii în evidenţă, dar ea nu avea de gând să comenteze acest lucru.

— Cred că ar trebui să pleci, spuse ea cât putu de politicos.

— Şi eu cred că ar trebui să-ţi scoţi rochia aia, să-ţi pui nişte blugi şi să vii cu mine.

— Unde? El ridică din umeri, un gest care îi era foarte familiar.

— La o plimbare cu maşina. Tot weekend-ul am muncit la vechea decapotabilă şi e în faţă. N-ai vrea să te plimbi cu mine, cu părul în vânt? Ce ţi-ai făcut la păr? Mai e acolo?

— E aici, zise ea ridicând mâna. Dar e mai bine să-l strâng la spate. E mai ordonat.

— Cine ţi-a spus asta? Edward?

Se ridică şi luă fotografia de pe noptieră. Erau toţi trei, când erau copii, ţinându-se după umeri, fericiţi. Erau murdari şi râdeau, ţinând în mâini sfori cu peştii prinşi în ziua aceea. Atunci, Faith văzuse doar bucuria acelei zile, dar acum îşi aminti partea ei matură. Îi dăduseră peştii lui Ty, căci ştiau că familia lui numeroasă avea nevoie întotdeauna de mâncare. Mama lui Eddie îşi pedepsise fiul pentru că se murdărise şi mirosea urât; nu avusese voie să iasă din casă două săptămâni.

Mama lui Faith plânsese când îşi văzuse fiica murdară şi îi ţinuse un discurs de două ore despre faptul de a fi „o doamnă". Faith luă fotografia din mâna lui Ty.

— Cred că ar trebui să pleci. Înainte să apuce să se dea înapoi, el îi înconjură mijlocul şi îşi lipi capul de burta ei.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el încet. Mi-ai lipsit în fiecare minut din aceşti ani.

Am crezut că mor când ai venit acasă şi n-ai vrut să mă vezi. Nu credeam c-o să rezist până terminai şcoala aia blestemată şi te întorceai la mine. Ea ştia că ar fi trebuit să-l respingă, dar nu putu. Îi mângâie părul. Era des şi moale şi îi amintea de zilele fierbinţi de vară pe care le petrecuseră împreună. Îşi aminti fiecare noapte când îşi ascunsese faţa în părul lui, inhalându-i mirosul. El îşi ridică privirea.

— Vino cu mine la lac. Doar în după-amiaza asta. Am o ladă frigorifică plină cu mâncare în maşină.

— Eu… începu ea. Ştia că are multe de făcut. Eddie voia să facă diverse lucruri împreună, iar mama ei avea planificate o groază de treburi în oraş, dar în clipa aceea, ea nu îşi mai amintea niciunul.

— Bine, se auzi ea spunând. Ty se ridică lipindu-se de ea.

— Bine. Îmbracă-te. Ne vedem afară în cinci minute. Dacă se fac şase, vin după tine.

După care o sărută repede pe buze, deschise geamul şi ieşi.

Timp de un minut, Faith se uită la fereastră ameţită. Tocmai absolvise patru ani la un colegiu din nord, unde fusese iubita lui

Edward Wellman şi muncise mult ca să merite atenţia, prietenii, numele lui. Primul an fusese foarte greu. Mersese la cursuri purtând o fustă atât de scurtă, încât era aproape indecentă. Părul îi era ondulat şi îi încadra umerii, iar bluza scurtă îi era mulată pe corp. Când mergea prin campus, băieţii duceau mâinile la inimă şi se trânteau dramatic la pământ, aproape de picioarele ei. Ea râdea de ei şi se bucura de fiecare clipă.

Abia când o văzură fetele cunoscu zâmbetele ironice. Când o fată cu părul drept şi şaten strâns cu o panglică făcu o remarcă despre „provincialele din Sud", Faith îşi dădu seama cum o vedeau. Înţelese că răzvrătirea ei contra mamei ei şi celei a lui Eddie, o luase prea mult în direcţia greşită.

A doua zi, se tunse şi se îmbrăcă la fel ca celelalte fete: cu blugi şi o bluză modestă. Tot restul anului se chinuise să-şi refacă imaginea, dar reuşi să o facă învăţând mai mult ca oricine. Notele ei mari făcură să ţ fie căutată pentru a-i ajuta pe alţii să înveţe. Când absolvi cu notă maximă literatura engleză fu respectată atât de profesori, cât şi de colegii ei. Era sigură că se schimbase atât de mult, încât mama lui Eddie avea s-o accepte. Şi, pentru a primi acea aprobare, ştia că trebuia să stea departe de Ty când venea acasă. Nu putea fi văzută într-o decapotabilă cu unul dintre copiii familiei Parks. Ceea ce voia cel mai mult în viaţă era să fie considerată o tânără sfioasă care avea dreptul să fie soţia lui Eddie Wellman.

Dar, în acel moment, în dormitorul ei, se simţea parfumul şi sexualitatea lui Ty.

Parcă cei patru ani de colegiu şi de bună purtare nici nu existaseră. Fără să se gândească, îşi scoase acele de păr şi îşi lăsă părul liber. Era des şi de un castaniu închis, iar când era liber, îi făcea pe bărbaţi să se gândească la sex, cel puţin aşa îi spunea Ty când o ţinea în braţe şi priveau stelele. Ce aveau băieţii răi? se întrebă ea, aproape rupându-şi rochia şi punându-şi o pereche de blugi pe care nu îi mai îmbrăcase de doi ani. Ea şi Eddie căzuseră de acord să nu facă dragoste până nu se căsătoreau. Era un mic grup de tineri în campus care juraseră să facă acelaşi lucru. Ei nu făcuseră asta". *Nu e treaba nimănui, doar a noastră*", spusese Eddie.

Faith era sigură că Eddie ştia că ea şi Ty fuseseră iubiţi, dar nu pomenise nimic niciodată şi nici ea nu o făcuse. După ce se îmbrăcă, dădu să deschidă uşa camerei, dar când o auzi pe mama ei în bucătărie,

până să îşi dea seama ce face, ieşi pe geam. Se simţi din nou tânără, ceea ce era absurd, fiindcă abia trecuse de douăzeci de ani. Dar funându-se ca să se vadă şi cu Ty, aşa cum făcuse de atâtea ori înainte, se simţea ca de şaisprezece. Auzi motorul maşinii lui Ty înainte să o vadă şi ştia că parcase după colţ, unde nu îl vedea mama ei. Aceasta nu îl plăcuse niciodată. Nu pentru că nu ar fi fost politicos şi respectuos şi le tunsese iarba pe gratis de la unsprezece ani, ci din cauza familiei lui". *Născut din nimic*, *va fi întotdeauna un nimic*", spunea ea mereu.

Faith alergă şi ştia că vecinii se uitau. Mai ştia şi că aveau să dea fuga să-i spună mamei ei, dar nu-i păsa. Alergând, avu impresia că cei patru ani în care fusese ca într-o cămaşă de forţă dispăruseră.

— Iubito, arăţi superb! spuse Ty când ea urcă în maşină. Apoi, aşa cum făcuse mereu, îi cuprinse capul şi o sărută pe buze. Râseră amândoi şi el băgă maşina în viteză şi lăsă o urmă de cauciuc când se desprinse de bordură. Faith dădu capul pe spate şi râse, încântată de acea senzaţie de libertate. Era liberă să râdă, să strige, să meargă, să facă, să vadă-toate lucrurile pe care le reprimase în acei ani.

— Ai învăţat ceva la colegiu? o întrebă el intrând pe autostradă.

— Totul. Întreabă-mă despre Shakespeare sau Wordsworth, despre Hawthorne.

— Nu, mersi, spuse Ty uitându-se la ea. Arăţi mai bine decât atunci când ai plecat. E

posibil aşa ceva?

— Dacă felul cum arăt nu mi-ar fi creat atâtea probleme în şcoală, aş fi zis că eşti un mincinos.

— Ce înseamnă asta?

— Era un colegiu foarte conservator, spuse ea, cu ochii închişi, simţind vântul pe faţă. Nu vor să vadă roşcate cu pieptul mare.

— Eu vreau, spuse el râzând lasciv. Ea deschise ochii la timp pentru a vedea că iese de pe autostradă.

— Ăsta nu e drumul spre lac. Doar dacă nu l-au mutat cât am fost eu plecată.

— Aveau destul timp, zise el dându-i de înţeles că trecuse foarte mult de când plecase. Vreau să-ţi arăt ceva. O luă pe un drum vechi, unde iarba ieşea prin pavaj, şi trebui să meargă foarte încet, ca să nu îşi zgârie maşina pe dedesubt.

— Ce vrei să-mi arăţi? întrebă ea. Vreun loc izolat pe care nu l-a văzut nimeni?

— Abia aştepţi să fii cu mine, nu, iubito?

O parte din ea era raţională şi ştiu că acela era momentul când ar fi trebuit să-i spună despre ea şi Eddie, dar nu spuse nimic. Se simţea mai bine ca oricând în ultimii ani şi nu voia să strice acel moment. Îl cunoştea bine pe Ty şi ştia că, dacă i-ar fi spus că avea să se mărite cu Eddie, el ar fi dus-o înapoi acasă şi, probabil, nu l-ar mai fi văzut niciodată. Odată spusese că avea nouăzeci la sută orgoliu. El îi răspunsese că asta era pentru că nu avusese prea multe în viaţă.

Drumul pe care mergeau străbătea un câmp pe care odată păşteau vaci de lapte, dar, acum, era plin de bălării. Proprietarul său murise când Faith era mică, iar urmaşii săi trăiau în Est, aşa că nimeni nu se mai ocupase de el de ani de zile.

Ty opri în faţa unei vechi clădiri de cărămidă cu trei arcade. Într-un capăt era un birou dărăpănat. Pe vremuri fusese un atelier de reparaţii auto, dar, acum, bălăriile străpunseseră betonul din faţa clădirilor. Nu era nimic în jurul lor, iar vântul şuiera printre clădiri şi pomi. Era un loc pustiu şi dezolant. Ea îl privi pe Ty coborând din maşină şi uitându-se în jur cu o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată. Ar fi vrut să plece, dar coborî şi ea şi se duse lângă el.

— De ce m-ai adus aici?

— Mai ţii minte locul ăsta?

— Sigur, zise ea frecându-şi braţele. Nu-mi place aici. El o luă după umeri şi o strânse la piept, dar fără să-şi ia ochii de la clădirea dărăpănată.

— Asta pentru că nu ştii ce e.

— Ceva ce stă să se prăbuşească? Zâmbind, el o strânse puţin mai tare pentru o clipă, după care îi dădu drumul şi porni spre clădire. Mângâie un perete cu dragoste.

— E a mea. Ea clipi uluită.

— A ta? Nu-mi spune că ai cumpărat locul ăsta îngrozitor. Ar fi vrut să-l întrebe de unde avusese bani, dar nu o făcu.

— Îl mai ţii minte pe bătrânul Nelson pentru care lucram?

— Cum aş putea să-l uit? Ai ratat o groază de weekend-uri cu mine şi cu Eddie pentru că erai sclavul lui.

— Da, ei bine, a meritat.

— El ţi l-a dat? îl privi ca şi cum l-ar fi întrebat care fusese premiul doi.

— Mi l-a dat? Glumeşti. Omul ăla nu dădea nimic nimănui. Toată

familia lui îl dispreţuia şi, când a murit, nu le-a lăsat nimic. A lăsat bisericii tot ce avea. A zis că ei meritau acei bani mai mult decât copiii lui leneşi.

— Simpatic om.

— Nu, nu era, dar ceea ce n-a ştiut nimeni este că, pe patul de moarte, mi-a dat ceva.

— În semn de recunoştinţă pentru toţi anii pe care i i-ai dăruit? îmi amintesc că, într-o duminică dimineaţă, erai atât de obosit, că nici nu te puteai ţine pe picioare, pentru că săpaseşi sau făcuseşi nu ştiu ce pentru el până la zece seara-şi nu aveai decât doisprezece ani. Ty ridică din umeri.

— M-a plătit pentru fiecare oră şi mereu aveam nevoie de bani.

Tăcu o clipă, continuând să se uite la clădiri cu dragoste.

— Şi? Ce ţi-a dat?

— O informaţie. Ea îşi dădu seama că o tachina, pentru a o face să-l roage să-i spună. Era un joc pe care îl jucaseră toată viaţa. Ty îi făcea pe ea şi pe Eddie să-l întrebe ceva până când le venea să-l ia la bătaie.

— Mă dau bătută, zise ea. Ce ţi-a spus omul ăla îngrozitor?

— Că statul vrea să construiască un drum pe-aici.

— Aici?

— Vor construi o mare autostradă care va uni cele două şosele.

Ea se gândi mai bine şi îşi dădu seama că ar fi fost logic. Toată viaţa îi auzise pe adulţi plângându-se că trebuiau să ocolească lacul şi să meargă pe diverse drumuri ca să ajungă la autostradă. Întotdeauna se zvonise că se va face un alt drum, dar…

— Mereu am auzit asta, spuse ea. Nu ţi-a spus o noutate.

— Da, dar bătrânul Nelson avea o dată şi o hartă. Va începe la anul şi eu deţin o mare parte din terenul pe care se va construi drumul. Contractele au fost semnate.

Ea nu îşi mai putu reţine uimirea.

— Ai cumpărat pământ? Cum?

— Dacă tu şi Ed nu mai eraţi aici, n-aveam ce să fac decât să muncesc. Nemaifiind tata şi fraţii mei, nu m-a costat mult să ne întreţin pe mine şi pe mama, aşa că am pus bani deoparte şi am cumpărat pământ. Ridică din umeri ca şi cum n-ar fi fost cine ştie ce, dar ea parcă vedea ce făcuse în acei patru ani. Probabil că muncise fără răgaz în weekend-uri, vacanţe şi până noaptea târziu.

Se gândi la ce făcuse el şi se întrebă de ce renunţase la atâtea lucruri pentru a avea bani-dar ştia de ce. O făcuse pentru ea. Nu putu să nu se uite la blugii lui.

Dacă îl cunoştea bine, era sigură că, în buzunar, avea un inel cu diamant. Un inel de logodnă. Pentru el nu conta că nu se văzuseră de ani de zile. Nici faptul că ea ieşise cu alţi bărbaţi. Era sigură că şi el ieşise cu multe femei în acel timp. Ty se hotărâse în privinţa lor cu mult timp în urmă şi nimic nu îl făcea să se răzgândească. Ea se gândi că, dacă ar fi avut ceva minte, i-ar fi spus despre ea şi

Eddie chiar atunci. Dar nu o făcu. Zâmbi, în schimb.

— Bine, arată-mi şi spune-mi tot. Dacă omiţi ceva, o să încep să citez poezii.

Văzu cum se relaxa. O apucă de mijloc, o ridică în aer şi o învârti.

— Eşti tot iubita mea! zise el. Mereu ai fost şi vei fi mereu. Vino! O lăsă jos, după care o luă de mână şi o trase prin bălăriile înalte spre o casă veche, la câteva sute de metri de garaje. Era o casă cu două nivele ce necesita multe reparaţii. O trase pe verandă, în timp ce ea îşi scotea ciulini din bluză. Nu avea nevoie de chei, din moment ce lemnul era umflat, dar ştia cum să deschidă uşa ridicând de clanţă şi, apoi, împingând cu putere. Trebui să lovească în ea cu umărul de trei ori ca să se deschidă şi, în final, rămase cu clanţa în mână.

— Trebuie să repar asta, murmură el intrând înaintea ei. Ea auzi un foşnet de aripipăsări care se adăposteau acolo după care el veni repede şi îi întinse mâna.

Înăuntru era mizerie şi nişte copii îşi scriseseră numele cu vopsea pe pereţi. Faith recunoscu numele unor foşti colegi de şcoală.

— Nu mă mir că-şi petreceau timpul liber devastând o casă veche. Ty lăsă capul în jos când ea văzu şi numele lui pe un perete. Apoi o conduse prin casă zâmbind.

Faith privi în jur cu ochi de adult, gândindu-se cum ar fi putut locui cineva acolo.

Avea încăperi spaţioase şi înalte şi se gândi că aerul răcoros ar fi circulat prin ele. La vremea ei, trebuia să fi arătat superb. El o conduse sus, unde erau patru dormitoare şi o baie.

— S-ar putea face mai multe băi, spuse el ţinând-o de mână şi ducând-o dintr-o cameră murdară în alta.

— Doar nu te gândeşti să locuieşti aici, spuse ea. Dacă se va construi autostrada aia va fi oribil.

— Nu, spuse el încet. Nu aici. Ea aşteptă să spună mai mult, dar nu o făcu. O duse la fereastra dormitorului mare şi îi arătă pe unde avea să treacă noua autostradă. Era la numai câţiva metri de casă. E ţ a se gândi la cuvintele lui. Nu aici, spusese.

— Te gândeşti să muţi casa în alt loc, nu?

Ty ridică din umeri ca pentru a da de înţeles că nu voia să spună nimic de teamă să nu fie luat în râs. Din nou orgoliul lui.

— Îţi place casa?

Faith respiră adânc. Din nou, ştia că avea în gând o viaţă alături de ea. Casa aceea ar fi putut şi a ei şi ştia că Ty se pricepea să o renoveze.

— Da, îmi place, spuse ea sinceră. El dădu să o îmbrăţişeze, dar ea se trase înapoi.

— Ty, cred că ar trebui să-ţi spun ceva. El lăsă braţele în jos şi se îndepărtă cu câţiva paşi.

— Vrei să spui că ai de gând să te măriţi cu Eddie?

— De unde…? începu ea şi apoi oftă. Ai vorbit cu el, nu?

— Nu, zise Ty. N-am vorbit cu el, aşa cum n-am vorbit nici cu tine în ultimii patru ani. Aţi plecat amândoi la colegiu şi m-aţi lăsat baltă, ai uitat?

— N-a fost aşa, zise ea, dar se simţi roşind.

— Ba aşa a fost şi nu vă condamn deloc. Trebuia să plecaţi de-aici, să scăpaţi de mama lui Eddie. Şi tu, de mama ta. Faith se înfurie.

— De parcă tu nu aveai rude de care trebuia să scapi.

— Nu, zise el. Nu m-au controlat niciodată. Mereu am ştiut cine eram. Ştiu cum ne priveau cei din oraş. Întotdeauna am fost separat de ei, dar tu şi Eddie…

Se opri şi clătină din cap neîncrezător.

— Pe voi vă controlau mamele voastre.

— Pe mine, nu! în ultimii doi ani de liceu am fost tot ce nu voia mama să fiu. Mai ţii minte cum umblam cu tine tot timpul?

Îi păru rău de cum spuse acele cuvinte. Sunase ca şi cum el ar fi fost ultimul om şi ea se degradase ieşind cu el.

— N-am vrut să sune aşa. Ty rânji.

— Ştiu că n-ai vrut. Mama ta a încercat să te transforme într-o snoabă, dar n-a reuşit. Deşi Eddie aproape că te-a transformat într-o călugăriţă. Când te-am văzut ieri, m-am gândit că mai bine dau foc

casei ăsteia. M-am gândit că te-a făcut să devii o copie a mamei lui.

— N-a făcut aşa ceva! spuse Faith, dar nu putu să nu zâmbească. Ce te face să crezi că n-a reuşit?

— Când ai venit, tu nu m-ai văzut, dar eu te-am văzut. Erai cu Eddie şi cu mama ta, atât de la locul tău, încât nu te-am recunoscut. La început, am crezut că te-ai tuns, dar apoi am văzut că părul era legat la spate. Oricum, stăteai afară cu ei şi mi-am zis să mă duc acasă, că erai o cauză pierdută. Dar, apoi, a trecut o decapotabilă galbenă şi am avut impresia că te topeşti pe loc. A durat doar o secundă, dar am văzut dorinţa din ochii tăi.

— E mult spus „dorinţă", zise ea, amintindu-şi că văzuse maşina.

O fată era la volan. Purta o bluză fără mâneci şi părul îi flutura în vânt. Faith purta o groază de haine şi picături de sudoare îi şiroiau pe spate şi sub sutien.

Când o văzu pe fata de la volan o invidie atât de mult, încât ar fi vrut să alerge după ea şi să sară pe scaunul de alături.

— Bine, a fost dorinţă, spuse ea zâmbind din nou. Era frumoasă şi fata arăta foarte bine. Dar, zău, Ty, eu şi Eddie avem un aranjament. Vorbim de căsătorie de doi ani.

— Dar nu i-a spus mămicii lui încă, nu?

— Nu, dar o ştii.

— E îngrozitoare şi oamenii trebuie să stea drepţi în faţa ei.

Tu şi Eddie n-aţi putea s-o înfruntaţi niciodată.

— Dar cred că tu ai putea.

— Aş putea şi am făcut-o. Faith ştia la ce se referise. Da, Ty o înfruntase pe doamna

Wellman de multe ori când erau copii. Lui Eddie şi lui Faith le era frică de ea, dar lui Ty, niciodată. Îşi aminti că, odată, era în bucătăria ei şi o privise în ochi în timp ce ea îi spunea ceea ce el auzise de multe ori: că era un nimic şi nu avea să fie niciodată cineva. Ty îi spusese calm că era mai uşor să treci o cămilă prin gaura unui ac decât ca un bogătaş să ajungă în Rai. Doamna Wellman luă o mătură şi îl goni afară din casă. Mai târziu, Eddie şi Faith stătuseră pe malul lacului cu el şi se minunaseră de îndrăzneala lui. Ty spusese", *Ce e o mătură*? *Atunci când te fugăreşte cineva cu un cuţit trebuie să-ţi faci griji*". Eddie şi Faith se uitaseră unul la altul uimiţi, dar nu au întrebat nimic. În plus, ştiau că Ty nu le-ar fi răspuns.

— Bine, m-ai prins, spuse Faith. Mi-e groază de mama lui Eddie,

mai puţin de mama şi îmi plac decapotabilele. Ce alt defect oneros am?

— Oneros?

— Înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă cuvântul, spuse el. Sau pot să ghicesc. Vezi tu, Faith, nu trebuie să studiezi la colegiu ca să valorezi ceva.

— Sigur că nu, spuse ea repede, dar iarăşi simţi că roşeşte.

— Nu te mai purta ca şi cum ţi-ar fi milă de mine, spuse el coborând. Mergem la lac?

— De fapt, am fost plecată cam mult deja şi nu i-am lăsat un bilet mamei, aşa că, poate, ar trebui să merg acasă.

— Bine, spuse el repede. Cum vrei. Se îndreptă spre uşa de la intrare şi aşteptă ca ea să iasă prima. Ea se opri puţin pe verandă, în timp ce Ty se chinui să închidă uşa, şi trase aer în piept. Patru ani stătuse numai cu nasul în cărţi. Parcă fusese ruptă de realitate în tot acel timp. Când venea acasă, mama ei avea întotdeauna o listă cu o groază de lucruri de făcut. În ultimele două veri, Faith mersese cu mama ei să facă tratamente cosmetice. Nu-i plăcuse deloc, mai ales să facă pedichiura.

— Poate… începu ea.

— Da? întrebă Ty fără să i se citească nimic pe chip.

— Din moment ce suntem atât de aproape de lac şi e ora prânzului, iar mie mi-e foarte foame…

— Continuă, zise Ty.

— Poţi să fii foarte nesuferit uneori, ştii? Ce ai adus de mâncare? Dacă sunt intestine de porc prăjite plec acum, chiar dacă e să merg pe jos.

— Turtă de mălai, spuse el serios. Opossum. Lucruri cu care am crescut.

— Atunci, mergem la McDonald’s, spuse ea.

— Haide, ne întrecem până la maşină, zise el luând-o la fugă şi Faith îl urmă.

Când ajunseră la maşină, ea era leoarcă de sudoare, dar Ty arăta ca şi cum abia ar fi ieşit de sub duş.

— Nu mai eşti în formă.

— Deloc. Nu m-am mai întrecut cu un băiat până la maşină de când aveam… Cât?

Zece ani?

— Ştiam eu c-o să-ţi lipsesc! zise Ty zâmbind şi pornind

motorul.

Opri puţin, doar pentru ca ea să vadă casa profilată pe cerul albastru. Cu puţină muncă, ar fi putut fi o frumuseţe. Când ea se întoarse să se uite la el, îl văzu zâmbind într-un fel care o făcu să-şi dea seama că el ştia că totul era clar. Când intră pe şosea, ea se gândi că ar fi trebuit să-i sublinieze faptul că urma să se mărite cu Eddie şi nimic nu avea să schimbe asta. Ty porni spre lac şi ea ştiu înainte să ajungă acolo unde mergea. Era locul „lor". Era locul unde ea şi Eddie se duseseră să pescuiască şi, mai târziu, locul unde ea şi Ty mergeau să facă dragoste. Ea stătu pe malul lacului cât Ty scoase lucrurile din maşină. Nu făcu niciun efort să-l ajute. Într-un fel, parcă nu fusese deloc plecată din oraş. În ziua aceea avea impresia că anii petrecuţi la colegiu nu existaseră niciodată. Dacă n-ar fi fost cărţile care i se învârteau prin cap, ar fi crezut că nu plecase niciodată.

Întorcându-se, îl văzu pe Ty întinzând o pătură pe jos sub o salcie imensă pe care ei o considerau a lor. Ca şi ei, copacul îmbătrânise. Încă mai vedea locul în care încercase să-şi scrijelească iniţialele cu briceagul pe care Ty îl purta la el întotdeauna. Pătura era aceeaşi pe care făcuseră dragoste prima oară. Se uită la ea, şi, aşa cum făcea adesea, îi ghici gândurile.

— Nu-ţi face griji, a fost spălată. Zâmbind, ea se aşeză pe un colţ, în timp ce el goli lada frigorifică. Erau sandvişuri cu salată de ton, fructe tăiate şi prăjituri de casă.

— Nu le-ai făcut tu. Cine le-a făcut?

— Mama. Faith făcu ochii mari.

— Ah, mama despre care nu pomeneşti aproape deloc. Nu cred că am văzut-o pe mama ta decât de vreo zece ori în viaţa mea. Îl tachina, dar era serioasă, în acelaşi timp.

— A fost acolo, zise Ty serios. Am fost întotdeauna prieteni. Zicea că ne înţelegem bine, pentru că semăn cu ea, nu cu tata. Se întinse pe pătură, cu privirea spre lac.

— E adevărat că toată familia ta a plecat? întrebă ea încet, aşezându-se în faţa lui.

— Fraţii mei, zise el luând o jumătate de sandviş şi uitându-se la ea.

A fost foarte ciudat. După moartea tatii, cei trei fraţi ai mei mai mari au primit oferte de lucru în Alaska.

— În…? zise ea şi, apoi, zâmbi. Înţeleg. Asta, da, coincidenţă.

Închipuie-ţi, trei oferte pentru trei fraţi.

— Extraordinar, nu? Ea luă un sandviş.

— Doar trei fraţi? Şi ceilalţi?

— Toţi au hotărât să-şi încerce norocul în Alaska, aşa că au plecat toţi. Le-am dat camioneta mea şi au plecat.

— Dar bănuiesc că scriu des.

— În fiecare săptămână. Şi ne sună în fiecare duminică seară. Faith râse.

— Eşti groaznic! El îi zâmbi şi se întinse după alt sandviş. Faith deschise caserola cu salată de fructe.

— Cine a tăiat astea? Mama ta? Ty încuviinţă.

— Cred că ar trebui să petreci mai mult timp cu ea. E o femeie de treabă.

O clipă, ea rămase cu gura căscată. O invita la el acasă? Niciodată nu fusese acolo. Îi văzuse pe tatăl şi pe fraţii lui prin oraş, dar, la fel ca toată lumea, îi ocolise.

— Bine, spuse apoi. Mi-ar face plăcere. Ty nu spuse nimic, ci privi din nou spre lac.

Dar ea ştiu că era mulţumit.

— Povesteşte-mi despre colegiul la care ai fost, zise el. O oră mai târziu, terminară de mâncat tot şi strânseră. Stăteau întinşi pe spate, cu mâinile sub cap, privind în sus spre salcie.

— Ce zici să înotăm puţin? întrebă Ty.

— N-am costum, zise ea şi, înainte ca el să spună ceva, adăugă: şi nu fac baie în pielea goală. Ty se ridică şi se duse la maşină, de unde se întoarse cu o geantă de pânză pe care i-o aruncă.

— Vezi dacă găseşti ceva acolo. Ea deschise fermoarul genţii şi, înăuntru, văzu patru costume de baie de diverse mărimi. Unul era micuţ, din două piese, dar celelalte trei erau întregi. Unul părea vechi şi prea mare, dar unul roşu era mărimea ei.

— Dacă te-aş întreba de unde le ai, mi-ai spune?

— Tu ce zici?

— Cred că nu vreau să ştiu, zise ea şi, luând costumul cel roşu, se duse în spatele unui tufiş să se îmbrace. Când ieşi, observă cu plăcere pe chipul lui Ty ce părere avea despre ea în costum de baie. În colegiu, descoperise că faptul că fusese băieţoasă în copilărie o ajutase la orele de sport. Toată acea mişcare o făcuse să arate bine. Ty o aştepta, dar când o văzu în costum de baie, făcu ochii mari.

— Picioarele tale, îngăimă el.

— Ce-i cu ele? întrebă ea.

I se spusese de multe ori că avea picioare lungi, de balerină.

— Sunt prea groase? Prea subțiri? Prea lungi? Ty își reveni îndeajuns cât să scuture din cap.

— Pun pariu că ai pus pe jar mulți yankei.

— De fapt, am făcut tot posibilul să devin una de-a lor.

— O cauză pierdută, zise el întinzându-i mâna și alergară în apă.

Era la fel de rece și de liniștită cum și-o amintea din copilărie. Iar Ty era la fel de jucăuș și amuzant. Înota pe sub apă luându-se după ea. Când văzură o barcă cu motor apropiindu-se, cu o familie cu patru copii la bord, Ty se așeză pe fundul lacului, ca să nu se vadă, iar Faith le făcu cu mâna copiilor.

— Era cât pe ce să mă înec, zise Ty după ce trecu barca.

— Niciodată n-ai putut să-ți ții respirația mult timp, zise ea stropindu-l și înotând spre mijlocul lacului, iar Ty o urmă imediat.

Când erau mici, Ty fusese întotdeauna cel puternic, dar Faith înota foarte bine și, în apă, că tiga orice întrecere. Ty ajunse lângă ea și amândoi se uitară spre mal. Ea aproape că se aștepta să-l vadă pe Eddie acolo. Așa se întâmpla adesea când erau copii.

— Și mie îmi lipsește, spuse Ty lângă ea. Nu l-am văzut deloc anii ăștia, ca și pe tine. Ați plecat amândoi la colegiu și ați lăsat totul în urmă, inclusiv pe mine.

— Îți plângi de milă cumva?

— E milă, dar nu pentru mine. O să-mi fie milă de Ed când o să te măriți cu mine, nu cu el. Crezi că o să-mi fie cavaler de onoare?

Ideea era atât de absurdă, încât Faith îl stropi.

— Să mă mărit cu tine? zise ea. Sigur că nu mă mărit cu tine. Cum aș putea să trăiesc într-o cocioabă în pădure?

Regretă imediat acele cuvinte și, când văzu fața lui Ty, aproape că se sperie. Porni înot spre mal, dar el o prinse de braț și o trase.

— Nu sunt gunoiul care mă crezi. Faptul că ți-ai petrecut mult timp printre snobi nu te schimbă. Ea se zbătu, dar trupul lui îi era atât de cunoscut și trecuseră mulți ani de frustrare, fără nicio ușurare. O strânse în brațe, iar când își lipi buzele de ale ei, ea îl îmbrățișa. Sărutul fu prelung și apăsat. Avu impresia că nu trecuse timpul.

Avea din nou șaptesprezece ani și erau pe cale de a face dragoste. Uitară să mai bată apa și începură să se scufunde încet în apa

caldă. Se ţineau în braţe, cu picioarele înlănţuite unul în jurul celuilalt, cu buzele împreunate. Ty fu cel care văzu fundul bărcii cu motor care se apropia rapid. Dacă rămâneau pe loc, elicea îi tăia pe amândoi. Continuând să o ţină pe Faith în braţe, Ty se scufundă şi mai mult. Ea nu văzu barca şi, neputând să-şi mai ţină respiraţia, începu să se zbată.

Voia să iasă la suprafaţă ca să respire, dar Ty o trăgea în jos. Ei îi trecu prin minte că, dacă nu putea fi a lui, avea grijă să nu fie a nimănui. Avea de gând să comită o crimă şi o sinucidere, se gândi ea încercând să se desprindă, dar el o ţinu strâns. Îl lovi cu pumnii în piept, cu picioarele. Îl zgârie pe gât cu unghiile. Dar el nu îi dădu drumul. Braţele lui o ţineau ca într-o menghină. Când ajunseră aproape de fundul lacului şi ea era la un pas de a leşina din cauza lipsei de oxigen, Faith văzu barca trecând pe deasupra capetelor lor. Dacă Ty nu s-ar fi scufundat, ar fi fost morţi acum. Când el văzu că ştia ce face, îi dădu drumul şi, în sfârşit, ea se ridică la suprafaţă. În clipa în care ieşi, trase adânc aer în piept. Nu ştia cât stătuse în apă, dar era sigură că trecuse mult timp. Două secunde mai târziu, Ty apăru lângă ea. Îi aruncă o privire dură, după care înotă spre mal, urmat de ea îndeaproape.

Luă prosoape din portbagaj şi, fără să se uite la ea, îi aruncă unul.

— Îmi pare rău, spuse ea, dar el rămase cu spatele în timp ce se ştergea. Ty, uită-te la mine. Îmi pare rău că m-am luptat cu tine. Am crezut… El se întoarse furios.

— Da? Mai exact, ce ai crezut? Că vreau să te omor? Duse mâna la gât şi o retrase murdară de sânge de la zgârieturile făcute de ea. Când ea nu spuse nimic, el o privi din nou.

— Dumnezeule mare, spuse el încet, ai crezut că, dacă eu nu pot să te am, nu vreau să te aibă nimeni altcineva, aşa că te omoram pe tine şi mă sinucideam.

Exact asta crezuse şi se făcu la fel de roşie ca părul.

— Nu, sigur că n-am crezut asta, şopti ea.

— Aiurea, zise el aruncând prosopul pe bancheta din spate, după care îşi trase blugii peste slipul ud. Deci, tu şi Eddie v-aţi dus la un colegiu de bogătaşi din nord şi, acum, ne priviţi de sus pe noi, ăştia din sud. Nu contează că noi doi am trăit, practic, împreună toată viaţa. Nu contează că noi doi o făceam ca iepurii. Acum ai evoluat şi, da, ştiu ce înseamnă cuvântul, şi te crezi mai răsărită decât noi, ţărănoii.

Tăcu o clipă, după care o privi din nou.

— Ştii ceva, Faith? M-am înşelat în privinţa ta. Chiar te-ai schimbat. Îţi vinzi întregul viitor. Pentru ce? Ca să trăieşti cu un tip care crezi că va fi pe placul mamei tale? Crezi că, dacă te măriţi cu bogătaşul Eddie, vei ajunge în altă clasă socială? Nu aşteptă un răspuns sau o explicaţie de la ea.

— Ştii ce o să primeşti, Faith? O să te măriţi cu mama lui Eddie. Ea îl conduce.

Întotdeauna a făcut-o şi o va face toată viaţa. Te vei vedea mereu prin ochii ei.

Asta înseamnă că, indiferent ce vei realiza în viaţă, nu vei fi niciodată suficient de bună. Deschise portiera, urcă la volan şi rămase acolo, privind drept înainte, fără să spună nimic. Faith îşi puse repede hainele peste costumul ud, luă pătura de pe jos şi se aşeză pe scaunul din dreapta.

Ty nu se uită la ea când luă pătura şi o aruncă din maşină.

— Nu vreau s-o mai văd niciodată. Prea multe amintiri neplăcute.

După aceea porni maşina şi merseră acasă în tăcere.

CAPITOLUL 6

— Ce s-a-ntâmplat după aceea? întrebă Amy când Faith nu mai spuse nimic. Nu poţi să ne laşi aşa. Ştiu că te-ai măritat cu Eddie, dar ce s-a-ntâmplat cu Ty?

— Nu ştiu, spuse Faith bându-şi vinul şi turnându-şi din nou. Chiar nu ştiu ce s-a mai întâmplat. O clipă, Amy şi Zoë tăcură.

— Ce ai făcut după ce v-aţi certat? întrebă Zoë.

— Ty m-a lăsat acasă şi eu m-am dus înăuntru. Mama mă aştepta gata să-mi facă scandal. A zis că nu sunt mai bună decât o femeie uşoară şi că aşa şi arătam, cu hainele ude şi părul încâlcit. Dar, pentru prima oară, n-am spus nimic în apărarea mea. M-am dus în camera mea, m-am schimbat şi m-am culcat. Eram atât de deprimată, că aş fi stat acolo tot restul vieţii dacă Eddie nu venea să mă salveze a doua zi. Mama s-a bucurat atât de tare când l-a văzut, încât l-a lăsat să vină în camera mea.

— Pleacă, spuse Faith trăgând cuvertura peste cap. Nu vreau să văd pe nimeni.

— Eu nu sunt nimeni, spuse Eddie dând cuvertura la o parte cu blândeţe.

Dar Faith îşi acoperi faţa.

— Lasă-mă. Arăt oribil.

— De parcă nu te-am mai văzut arătând rău, zise el. Te-am văzut plină de noroi. Sau atunci când tu şi Ty v-aţi rostogolit în iederă? Atunci erai mai mult decât urâtă.

— Nu-mi pomeni numele lui.

— Ah, spuse Eddie aşezându-se pe un fotoliu roz, în faţa ei. Tyler. Mi-am închipuit.

Vocea lui îşi pierdu umorul şi deveni monotonă.

— Ce s-a mai întâmplat între voi, de data asta?

Faith dădu cuvertura la o parte, se ridică în capul oaselor, se uită la el şi aproape că zâmbi. Îi era familiar într-un mod plăcut şi se potrivea bine în camera ei. Şi-l închipui cum avea să arate la bătrâneţe. Avea să fie chel, desigur, pentru că tatăl lui fusese, iar părul mamei lui era rar pe alocuri. Avea să aibă puţină burtă şi avea să poarte ochelari.

— De ce mă priveşti aşa?

— Mi te închipuiam bătrân. Eddie nu zâmbi, aşa cum se aştepta ea.

— Vreau să ştiu ce s-a-ntâmplat între tine şi Tyler.

— Aceeaşi poveste, zise ea, dându-şi părul la o parte din ochi. Nu făcuse duş de când fusese afară cu Ty şi simţi mirosul apei din lac pe corpul ei.

Părul îi era încreţit, dar şi gras, în acelaşi timp.

— Adică v-aţi înţeles perfect, până când unul dintre voi a spus ceva ce celălalt a înţeles greşit şi v-aţi luat la ceartă.

— Mai mult sau mai puţin, spuse Faith nevrând să-l privească în ochi.

Nu putea să-i spună în ce împrejurări se certaseră, pentru că ar fi însemnat să-i spună despre sărutul din apă. El se ridică şi se duse la fereastră.

— Am crezut că s-a terminat povestea cu el, spuse el încet. Am crezut că anii pe care i-am petrecut împreună ţi l-au şters pe Ty din minte. Dar îmi dau seama că nu-i aşa.

— Nimic nu mi s-a şters din minte, în afara faptului că nu pot să stau în preajma lui

Ty prea mult. Eddie se uită din nou la ea, încruntat.

— Îmi amintesc de o vreme când petreceaţi foarte mult timp împreună.

Faith întoarse privirea şi încercă să nu roşească. După o clipă îl privi din nou.

— Bine, e adevărat, dar n-am rămas aici, cu el, nu? Am plecat cu tine.

— Doar pentru că mama ta a completat formularul pentru colegiu şi a plătit pe cineva să scrie lucrarea de admitere în locul tău.

— Poate că am şovăit să plec la un colegiu la o mie de kilometri distanţă de toţi cei pe care îi cunoşteam.

— Departe de Ty. E singurul de-aici de care îţi pasă. Ai fi fost în stare să mergi la colegiu pe Lună ca să scapi de mama ta. Faith îşi frecă ochii.

— Nu uşurezi deloc lucrurile pentru mine. E adevărat că, pe atunci, nu voiam să-l părăsesc pe Ty, dar voiam să învăţ, ca să nu fiu nevoită să stau să schimb scutece în următorii douăzeci de ani.

— Şi pentru mine.

— Ce? întrebă ea. A, da. Am vrut să merg ca să fiu lângă tine. Eddie, întotdeauna mi-ai fost prieten la fel de bun ca Ty.

— Da, dar nu în acelaşi fel. Acum, Faith miji ochii.

— Dacă te referi la sex, n-a fost vina mea. În al treilea an de colegiu, când ea şi

Eddie vorbeau despre căsătorie ca şi cum deja rostiseră jurămintele, într-o seară, când colega ei de cameră era plecată, Faith pregătise o cină la lumina lumânărilor pentru ei doi. Se gândea că aveau să petreacă noaptea împreună.

Dar acest lucru nu se întâmplase. Eddie intrase, aruncase o privire şi devenise rigid. Tot timpul cât mâncară păru un soldat în poziţie de drepţi. Nu se atinse de vin şi, imediat cum mâncă, practic, fugi din cameră. Faith se simţise atât de jignită, încât nu suportase să se uite la el aproape două săptămâni după aceea.

În acel timp, Eddie îi umpluse camera de flori, dar ea tot nu suporta să-l vadă. La începutul celei de a treia săptămâni, o prinse de braţ când traversa o zonă îndepărtată din campus şi o obligase să stea de vorbă cu el. Atunci, el îi spusese că voia să aibă răbdare până în noaptea nunţii şi îi dăduse un inel cu un diamant de trei carate. Ciudat, nu rostise cuvintele „*Vrei să fii soţia mea*?" Dar Faith bănuise că asta însemna inelul acela. Când dăduse să-l pună pe mâna stângă.

Eddie spuse că ar fi vrut să-l poarte pe un lănţişor la gât – îi cumpărase chiar şi un lănţişor. Nu era nevoie să spună că se temea că,

dacă ar fi văzut-o cineva purtând inelul, i-ar fi putut spune mamei lui.

În ciuda reţinerilor, superbul inel fusese de-ajuns pentru ca Faith să-l ierte, dar pomenise de câteva ori de felul cum îi refuzase invitaţia la intimitate. Oricâte eforturi ar fi făcut ca să-şi îndrepte greşeala, tot durea.

— Da, e numai vina mea, spuse Eddie furios. Eu nu sunt ca Ty, frumos, cu maşini ţipătoare şi uşurinţă în purtarea cu femeile. Niciodată n-am fost ca el, dar întotdeauna am crezut că mă cunoşti suficient de bine ca să ştii asta. Şi credeam că lucrurile sunt clare între noi. Faith dădu cuvertura la o parte-era îmbrăcată în pantaloni de trening şi un tricou-şi se duse la măsuţa de toaletă să-şi ia peria de păr.

— Prin „clare", te referi la logodna noastră? Adică, mi-am ales rochia? Uite ce e.

Eddie, nu ştiu ce se petrece cu mine acum. Credeam că viaţa mea e aranjată, dar nu mai sunt sigură de asta.

— Ce vrei să spui? întrebă el cu o uşoară panică în glas. Doar nu contramandezi nunta, nu?

— Uneori, am senzaţia că joc într-o piesă suprarealistă cu un singur act. Ştiu că mi-ai dat un inel şi l-am purtat la gât aproape doi ani. Mai ştiu şi că noi doi vorbim despre căsătorie de parcă am fi făcut-o de mult. Dar adevărul e că tu nu m-ai cerut în căsătorie, oficial, şi eu nu am acceptat. Când el dădu să vorbească, ea ridică mâna.

— Nu, ascultă-mă. Am nevoie de timp ca să hotărăsc ce fac cu viaţa mea.

— Blestematul! spuse Eddie printre dinţi şi strângând pumnii.

— Stai puţin! Credeam că Ty e şi prietenul tău.

— Nu când e vorba de dragoste, spuse Eddie furios. Când se uită la el, Faith se dădu puţin în spate. Ochii lui erau la fel de plini de ură ca şi cei ai mamei sale. Faith deschise cutiuţa de email de pe măsuţa de toaletă şi scoase inelul pus pe lănţişor.

— Cred că ar trebui să-l păstrezi până când lucrurile între noi vor fi mai sigure, spuse ea încet.

— Faith, nu poţi lăsa ca o după-amiază petrecută cu Ty să ne schimbe viitorul.

— De unde ştii cât timp am petrecut cu el?

— Crezi că poţi să faci ceva în oraşul ăsta fără să ştie toată lumea?

Se apropie de ea.

— Noi doi suntem logodiţi, dar tu ai ieşit cu alt bărbat.

— Vom fi logodiţi atunci când îi vei spune mamei tale şi vom bea şampanie la tine acasă. Eddie rămase locului şi nu spuse nimic. Faith îi zâmbi şi dădu drumul inelului în buzunarul cămăşii lui.

— Să aşteptăm puţin, da? Când vei fi gata să faci totul public, atunci o să te ascult.

Dar, deocamdată, cred că ar trebui…

Nu ştia ce să spună.

— Ce ar trebui? Să fim prieteni? Asta vrei să spui, dar nu ai curaj? Am petrecut ultimii patru ani împreună, dar îmi dai cu piciorul după ce ai stat câteva ore cu fostul tău iubit? Asta ar trebui să înţeleg?

— Eddie, chiar nu-mi place tonul tău.

— Şi mie nu-mi place ce faci cu viaţa mea. Plănuiserăm totul. Dar, acum, dai cu piciorul. Respiră adânc şi se mai calmă puţin.

— Faith, spuse el pe tonul unui om care îi dă un sfat unui copil, eşti una dintre cele mai deştepte femei pe care le-am cunoscut şi acum trebuie să te gândeşti la ce faci. Nu poţi să-mi dai cu piciorul pentru unul ca Tyler Parks.

— Ce vrea să însemne asta? Că te crezi mai presus de el?

— Nu fi absurdă. Mă gândesc la aspectele practice. Dacă te măriţi cu Tyler, unde o să locuieşti? în coliba aia din pădure? O să rămâi însărcinată în noaptea nunţii şi, pe timpul sarcinii, o să lucrezi la Burger King?

— Ca să ştii şi tu, domnule Edward Wellman, cât noi doi am fost la colegiu şi ne-am distrat, Ty ci că tigat şi bani. Şi, nu doar atât, dar mi-a cumpărat şi o casă.

— O casă? întrebă el încet şi făcând ochii mari. Ce fel de casă?

— Ferma aia veche de lângă atelierul lui Carson. Eddie se încruntă o clipă, cât se gândi. Iar când îşi aminti casă, se încruntă şi mai mult. Expresia lui o făcu să zâmbească. Nu voia să-i spună despre noua autostradă, dar se bucură să vadă că

Eddie ştia casa şi că nu era doar „o colibă în pădure".

Eddie îşi reveni.

— Ce-a făcut ca să câştige bani?

În vocea lui se simţi o nuanţă care, lui Faith, nu îi plăcea. De asemenea, nu-i plăcea nici încotro se îndrepta discuţia aceea. Ea şi Eddie se certaseră de puţine ori.

Copii fiind, ea şi Tyler fuseseră cei cu idei, ca aceea de a pune

bănuţi pe şina de tren. Eddie se luase întotdeauna după ei. Era gata să facă orice voiau ei, dar când era prea periculos, stătea suficient de departe, fără să participe. Ar fi zis că ştia totul despre Eddie, dar, acum, vedea o altă faţă a lui. O recunoştea pe mama lui în el. Nu se gândise niciodată la asta, dar nu se putea să nu fi moştenit ceva din snobismul mamei sale. Ceea ce o deranja mai mult era că Eddie îşi îndrepta snobismul împotriva prietenului lor Ty. Ţinând cont că Ty îi salvase viaţa lui

Eddie de două ori când erau copii, n-ar fi trebuit să-l desconsidere. Dar prima oară când fusese salvat, Eddie spusese că nu s-ar fi aflat acolo dacă n-ar fi fost

Ty, aşa că, într-un fel, fusese datoria lui Ty să-l salveze. A doua oară, Eddie îi mulţumise. Acum, când îl asculta pe Eddie, se gândi că ar fi vrut să plece din casa ei şi să nu se mai întoarcă niciodată. În schimb, spuse:

— Cred că ar trebui să luăm o pauză vara asta, ca să ne gândim ce vrem să facem cu vieţile noastre.

— Eu am ştiut ce vreau să fac cu viaţa mea de când aveam şase ani, spuse Eddie încet, fără furie în glas. Te-am vrut încă de când mi-ai împrumutat creionul albastru.

— Pentru că al tău era rupt, spuse Faith zâmbind când îşi aduse aminte. Ai deschis cutia cea nouă cu creioane colorate şi cel albastru era rupt. Am crezut că o să începi să plângi, aşa că ţi l-am dat pe al meu.

— Şi i le-ai dat lui Ty pe toate, pe ale tale şi pe ale mele, pentru că el nu avea deloc, spuse Eddie. Faith zâmbi şi mai mult. Erau legături foarte puternice între ei trei.

Nu mai era supărată pe Eddie.

— O să ne gândim vara asta, bine? Tu rezolvă lucrurile cu mama ta şi încearcă s-o obişnuieşti cu ideea că s-ar putea să fac parte din familia voastră, iar eu o să…

— Ce? O să-ţi petreci zilele cu Ty? Şi nopţile? Ea se îndepărtă iarăşi de el.

— Nu vrea să mă mai vadă, aşa că nu trebuie să-ţi mai faci griji. Cred că o să…

— Ce-o să faci? întrebă Eddie mai liniştit, de data asta.

— Cred că o să-mi iau o slujbă. Nu se mai gândise la asta până atunci, dar, deodată, îşi dădu seama că, în ultimii doi ani, fusese atât de convinsă că avea să fie soţia lui Eddie, încât ideea de a-şi lua o slujbă

era cu totul nouă. Dar, acum, îi plăcea.

— Ce să faci? întrebă Eddie.

— Nu ştiu. Poate aş putea să fiu consilier matrimonial, zise ea împingându-l spre uşă. Oricât de mult mi-ar fi plăcut criza asta de gelozie a ta, acum vreau să pleci, ca să mă gândesc ce-o să fac vara asta.

— Şi după vară?

— Nu ştiu. Poate mă mărit cu domnul Tucker. Eddie zâmbi uşor. Domnul Tucker era un om bun la toate, fără dinţi, care avea peste optzeci de ani. De asemenea, era şi cel mai mare fustangiu din oraş.

— Pot să te conduc la altar? întrebă Eddie deloc amuzat. Faith râse şi îl împinse mai tare, dar Eddie nu plecă. În schimb, se întoarse, o luă în braţe şi îi dădu cel mai pasional sărut pe care i-l dăduse vreodată. Când îi dădu drumul, ochii îi străluceau.

— Sunt unele lucruri pe care pot să le fac la fel de bine ca Tyler Parks. Faith îi zâmbi uşor, după care deschise uşa şi îl conduse cu privirea. Mama ei se afla la câţiva paşi şi se uită la mâna stângă a lui Faith. O ţ are avea să aibă un inel de logodnă? Când nu văzu niciun inel, scoase un oftat care îi dădu de înţeles lui

Faith că o dezamăgise din nou. Faith închise uşa în urma lui Eddie şi se rezemă de ea o clipă.

— Nu, nu poţi, şopti ea în semn de răspuns la întrebarea lui. Nu putea să sărute la fel de bine ca Ty. Îl sărutase pe Ty şi fusese atât de absorbită de buzele lui, încât nici nu-şi dăduse seama că erau sub apă şi că o barcă cu motor se îndrepta spre ei.

Dacă n-ar fi fost atenţia lui, amândoi ar fi fost morţi acum. În timp ce se gândi la tot ce se întâmplase în ultimele câteva zile, se duse la baie să facă un duş.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Amy. Faith respiră adânc.

— Pare să fi trecut mai mult de şaisprezece ani. Ty a plecat din oraş.

— Ce-a făcut? întrebă Amy.

— A plecat din oraş. Nu l-a mai văzut nimeni. Când nu l-am mai văzut trei săptămâni, m-am dus la mama lui şi ea a zis că venise acasă cu hainele ude, se schimbase şi plecase cu maşina. Din câte ştiu, nimeni din oraş nu l-a mai văzut.

— Ciudat, spuse Amy. Aş fi zis că avea să lupte pentru tine.

— Nu, zise Faith încet. Cred că, în după-amiaza aceea, m-a văzut aşa cum a crezut că am devenit şi n-a mai vrut să aibă de-a face cu

mine.

— Sau poate a avut un accident de maşină şi şi-a pierdut memoria, spuse Zoë fără să ridice privirea de la desen. Se mai întâmplă, să ştii.

— Ce s-a întâmplat cu tine şi cu Eddie? întrebă Amy.

— Totul s-a schimbat, spuse Faith zâmbind uşor. Parcă şi-a dat seama că ar fi putut să mă piardă şi s-a luptat cu balaurul.

— Balaurul era mama lui, spuse Zoë.

— Da. La câteva zile după discuţia noastră, Eddie i-a spus mamei lui că se însura cu mine şi punct.

— Deci, aţi făcut o nuntă micuţă, plătită de mama ta şi, după aceea, ce ţi-a făcut mama lui Eddie? întrebă Zoë. Faith dădu capul pe spate şi scoase un geamăt, care parcă veni din adâncul sufletului ei.

— Mi-a făcut viaţa un infern. Cât a fost bolnav Eddie…

— Când s-a îmbolnăvit? întrebă Amy, dar Faith îşi privi mâinile.

— A fost bolnav dintotdeauna, nu? spuse Zoë când Faith ezită să răspundă.

Ea nu ridică privirea, dar încuviinţă.

— Ah! spuse Amy. De aceea nu participa la întreceri cu tine şi cu Ty. Dar n-ai ştiut asta când te-ai măritat cu el, nu?

— Nu, zise Faith. Mama lui era atât de snoabă, încât nu suporta să se ştie că dăduse naştere unui singur copil şi acela avea inima bolnavă. L-a dus la doctori departe de orăşelul nostru, ca să nu ştie nimeni că ceva nu era în regulă cu el. În fiecare zi îi spunea lui Eddie să ţină secretă boala de inimă.

— Probabil că nu voia să se însoare cu o roşcată pasională de teamă că o să-l omori în pat, spuse Zoë. Faith zâmbi.

— S-ar putea să fi fost şi asta, dar cred că adevărata ei obiecţie era faptul că, în mintea ei, eu eram dintr-o clasă inferioară.

— Din cauza bolii lui n-a vrut să faceţi dragoste înainte să vă căsătoriţi? întrebă

Amy.

— Da. Am fost foarte furioasă din cauza asta. Eddie ştia că mă culcasem cu Ty şi presupunea că era un amant bun, aşa că nu voia să fie comparat cu el. A vrut să fiu legată de el legal înainte să descopăr că…

— Că ce? întrebă Zoë.

— Că era… Care e cel mai politicos mod de a o spune? Prematur

în pat.

— Ai fost minţită şi păcălită, spuse Zoë. De ce nu ai divorţat?

— M-am gândit la asta. Am încercat să-l părăsesc de trei ori.

O dată am avut şi o aventură cu un alt bărbat, dar m-am întors la Eddie. Avea atâta nevoie de mine, încât… Adevărul e că îl iubeam. L-am iubit încă din copilărie şi ne legau foarte multe. În zilele când se simţea bine, râdeam şi ne distram. Era foarte puţin sex, adevărat, dar aveam alte lucruri.

Când Zoë şi Amy se uitară una la alta, Faith continuă, parcă apărându-se.

— Ştiu că am făcut să sune ca şi cum viaţa mea ar fi fost oribilă, dar n-a fost aşa.

Cel puţin, primii cinci ani nu au fost. Puteţi spune orice, dar Eddie era bogat. În primii cinci ani, am călătorit. Nu genul acela, să vizităm şase ţări în şase zile.

Călătoream pe vapoare de croazieră şi stăteam în hoteluri de lux. Am stat o lună la Veneţia şi şase săptămâni la Paris.

— Astfel, puteaţi fi departe de oraş şi de mama lui, zise Zoë.

— Şi ce aveai acasă? Iubirea ta adevărată nu era acolo.

— Iubirea adevărată, spuse Faith. Asta crezi că a fost Ty?

— Da, zise Amy, dar Faith nu spuse nimic.

— Ce s-a-ntâmplat cu drumul de pe proprietatea lui Ty? întrebă Zoë, iar Faith ridică din umeri.

— S-a construit şi banii pe teren i-au fost daţi mamei lui Ty.

Şi ea a plecat din oraş. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea, dar se zvonea că s-ar fi dus să stea cu Ty.

— Şi casa pe care el voia s-o renoveze pentru tine? întrebă Amy.

— A fost demolată. Eddie s-a oferit să mi-o cumpere şi s-o mute oriunde voiam, dar nu suportam nici s-o văd, cu atât mai puţin să locuiesc în ea.

— Unde aţi locuit tu şi Eddie? întrebă Zoë şi, când Faith nu răspunse, amândouă se uitară la ea.

— Nu-mi spune că aţi locuit cu mama lui Eddie, zise Amy. Nu se poate să fi făcut asta. Spune-mi că n-aţi făcut-o.

— Ba da. Eddie a zis că era ceva temporar, până aveam propria noastră casă, dar pe urmă a zis că mama lui era singură şi că s-ar fi gândit mereu la asta. Eram atât de copleşită de amândoi, încât nu am protestat prea mult.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea? întrebă Amy.

— Nimic. Trăieşte şi acum şi încă mă urăşte. Zoë fluieră uşor.

— Ai suportat-o pe zgripţuroaică toată viaţa?

— Da, spuse Faith, dar zâmbi. Dar am lovit-o. Am lovit-o rău.

— Cu ce? întrebă Amy. Cu vreo informaţie?

— Nu, zise Faith zâmbind şi mai larg. La înmormântarea lui Eddie, i-am tras doi pumni în faţă, întâi în dreapta şi, apoi, în stânga. Pac, pac! A fost minunat. Sigur că am stat o noapte la închisoare, dar încă îmi amintesc de asta ca de unul din momentele importante din viaţa mea.

— Păcat că n-ai făcut-o înainte să te măriţi cu Eddie, murmură Zoë.

— Dar l-ai iubit pe Eddie, spuse Amy. Înţeleg multe dintre lucrurile pe care le-ai făcut, pentru că l-ai iubit.

— Eşti o romantică, nu? spuse Faith.

— Dacă aş avea un soţ ca al ei, şi eu aş fi romantică, zise Zoë întorcând blocul de desen ca să le arate cum îl desenase pe Stephen. Îl făcuse şi mai frumos decât în realitate, dacă aşa ceva se putea. Dat fiind că desenul era alb-negru, nu se putea vedea părul blond. Zoë îl desenase ca având părul brunet şi ochii negri.

— Dumnezeule, spuse Faith făcând ochii mari. Amy luă desenul de la Zoë.

— Cred că-mi vine să mă duc acasă în seara asta, zise ea.

— Pot să vin şi eu? întrebă Zoë cu atâta sinceritate în glas, încât râseră toate trei.

— Îmi vinzi ăsta? întrebă Amy ţinând desenul de parcă viaţa ei ar fi depins de el.

— Nu, dar poţi să-l păstrezi.

— Îi mulţumesc ţ mult. Îţi rămân datoare. Faith căscă.

— Nu ştiu de voi două, dar eu aş vrea să mă culc. A fost o şedinţă de patru ore.

— Nu-i aşa că Jeanne o să fie mândră de noi?

spuse Zoë punând la loc instrumentele de desen.

— Apropo de ea, spuse Faith ridicându-se, vreuna dintre voi a primit vreo carte de vizită azi?

— Cărţi de vizită? întrebă Amy ca şi cum habar n-ar fi avut ce erau acelea.

— Eu, nu, spuse Zoë. N-am cumpărat decât mâncare.

— De ce întrebi?

— Ieri am vorbit cu Jeanne şi a zis să luăm toate cărţile de vizită care ni se oferă.

Părea să creadă că e ceva important.

— Îmi pare rău, zise Amy. Mâine o să ieşim şi o să vedem ce putem face. Poate le colecţionează.

— Nu, spuse Zoë. Probabil are vreun pacient nebun care le foloseşte pentru…

— A face diverse jocuri, zise Amy repede, înainte ca Zoë să spună ceva dezgustător.

— Sigur. Mă duc la culcare. Vrei să mergi prima la baie? o întrebă Zoë pe Faith.

— Aş vrea să fac un duş, dacă nu te superi.

— Ha! Ai vrea să stai o oră în cadă. Am văzut borcanele alea pe care le-ai luat.

— Ar dura prea mult. Fac un duş şi…

— Stai în cadă! spuse Amy poruncitoare. Zoë n-a terminat portretul fiului meu şi poate folosi baia mea. Du-te şi simte-te bine.

— Bine, aşa o să fac, zise Faith şi plecă. Când rămaseră singure, Zoë se duse la bucătărie şi Amy o urmă.

— Despre ce vrei să-mi vorbeşti? o întrebă Zoë deschizând frigiderul şi scoţând o sticlă de vin alb.

— De ce crezi că vreau să-ţi vorbesc? întrebă Amy spălând paharele.

— Ai minţit-o pe Faith în legătură cu desenul de care nici nu mă apucasem şi eşti în aceeaşi cameră cu mine. Deci, ce vrei să-mi spui?

— Nu ştiu. Dar povestea lui Faith m-a tulburat. Ce crezi că s-a-ntâmplat cu Tyler?

— A plecat din oraş. Aşa a zis ea. A stat acolo aşteptând ca femeia iubită să se întoarcă de la colegiu şi, când s-a întors, a văzut că ea voia altceva. Aşa că a făcut un lucru înţelept şi a plecat. Amy îi întinse paharul ca să-i pună vin.

— Ştiu şi eu. Era ceva sinistru în povestea ei, ce m-a tulburat.

— Te referi la faptul că Eddie a minţit şi a manipulat exact ca mama lui?

— Da. Biata Faith. Mi-e atât de milă de ea. Tot mai spune că Eddie a fost iubirea vieţii ei, dar cum ar fi putut?

— Ce te gândeşti să facem? S-o ducem la coafor şi s-o aranjăm?

— Încetează. Am început să văd prin atitudinea ta de fată rea.

— Cred că sunt doar o fată speriată sub o groază de vopsea.

— Asta ţi-a spus Jeanne? Zoë zâmbi.

— Da, cuvânt cu cuvânt. Amy se uită spre baie, de unde se auzea apa curgând.

— Aş vrea să putem face ceva pentru ea. Mi-e greu să-mi închipui prin ce-a trecut în anii ăştia. De la o…

— Roşcată sexy, spuse Zoë.

— Da, de la o roşcată sexy, la o… Se uită la Zoë.

— La o bătrână ştearsă, care n-a împlinit nici patruzeci de ani.

— Oare ce s-a-ntâmplat cu mama ei?

— A murit cu ani în urmă, spuse Zoë. Mi-a zis înainte să vii. Pun pariu că a murit fericită.

— De ce nu? Şi-a obligat singura fiică să se mărite cu un bărbat bolnav de inimă şi…

— Şi a avut o soacră fără inimă, dar era bogată.

— Jur că o să-mi las băieţii să se însoare cu cine vor vrea, spuse Amy.

— Da? Şi dacă unul dintre băieţii tăi frumoşi şi educaţi vine acasă cu o blondă vopsită care a abandonat liceul şi îţi spune că vrea să se însoare cu ea şi să-i adopte cei trei copii din flori?

— Ai dreptate, spuse Amy privind pe fereastră spre grădină. Era târziu şi ar fi trebuit să se culce, dar se tot gândea cum îşi irosise Faith viaţa.

— Oare putem să-l găsim pe Ty?

— Noi? De când tu şi cu mine am devenit „noi”?

— De când l-ai desenat pe soţul meu ca pe un zeu al iubirii. Zoë râse.

— Pariez că bea şi preacurveşte.

— Nu, aşa fac fraţii lui. Sunt la a doua şi a treia soţie. Dar Stephen e perfect.

— Nu e plictisitor?

— Sigur că nu! spuse Amy golindu-şi paharul, după care se apucă să-l spele. Cred că mâine cercetez motoarele acelea de căutare care te ajută să găseşti persoane.

— Ce ştii despre acest Ty, aşa încât să poţi să-l cauţi?

— Numele, oraşul în care a crescut şi faptul că fraţii lui au plecat în Alaska. Cred că pot pune cap la cap destule ca să aflu ceva. Gata,

acum mă duc la culcare. Ne vedem dimineaţă.

După ce plecă Amy, Zoë rămase în bucătărie câteva minute, după care se duse în camera ei şi îşi luă laptopul. Deşi era aproape miezul nopţii, nu era obosită. De când fusese în spital, nu prea putea să doarmă şi, rareori, dormea mai mult de patru ore pe noapte. De obicei, picta, dar, în noaptea aceea, se gândi să vadă ce găsea pe Internet. În timp ce computerul pornea şi reţeaua wireless se conecta, îşi puse un pahar de vin şi se aşeză.

— Ei bine, domnule Tyler Parks, dacă mai ai acelaşi nume, te voi găsi, spuse ea în faţa ecranului, începând să scrie.

CAPITOLUL 7

Amy visa. Era în pat, dar era altfel decât al ei. Cuverturile o înveleau, însă păreau foarte multe. Cu toate acestea, nasul îi îngheţa. Se vârî şi mai mult sub ele, încercând să nu lase descoperită nicio parte a trupului. Camera părea să nu fie încălzită. Întinse piciorul ca să-l simtă pe Stephen.

În clipa următoare, se ridică în capul oaselor. Băieţii! Dacă în camera lor era frig, la fel era şi în cea a copiilor. Când se ridică, se lovi cu capul de ceva tare. Dădu să se dea jos din pat, dar în locul covorului moale din dormitorul ei, simţi ceva aspru care îi zgârie tălpile.

— Ce naiba au vărsat băieţii pe covor cât am fost eu în Maine? murmură ea căutându-şi halatul la picioarele patului, dar acesta nu era. Era atât de frig, încât vedea aburul ieşindu-i din gură. Se uită spre fereastră şi văzu că aceasta avea rame în formă de romb, nu cele coloniale pe care ea şi Stephen le aleseseră când construiseră casa. Ce făcuseră cât fusese ea plecată?

Frecându-şi braţele, se duse la uşă.

— Stephen! spuse ea când ajunse pe partea lui. Îi vedea creştetul capului, dar nimic altceva.

— Stephen! spuse ea mai tare. S-a întâmplat ceva cu căldura.

Trebuie să chemi pe cineva.

— Şi sigur vor veni în toiul nopţii, spuse el. Îl văzu pe soţul ei mişcându-se puţin, dar nu ieşi de sub cuverturi.

— Bărbaţii! spuse ea atunci şi se duse la uşă. În cameră era întuneric, razele lunii care pătrundeau pe fereastră fiind singura lumină. Dar ea cunoştea camera atât de bine, încât nu era nevoie să aprindă lumina. Dădu să apese pe clanţa de alamă, dar dădu de ceva ciudat, care părea, mai degrabă, un zăvor de hambar.

— Ce se întâmplă? întrebă ea cu voce tare, gândindu-se ce avea să le spună pentru schimbările făcute cât lipsise ea. Supărată, ridică zăvorul şi ieşi pe hol. Acolo era şi mai întuneric decât în dormitor. Unde erau lămpile de veghe pe care le avea în toată casa? Ştia că, uneori, băieţii se trezeau noaptea şi voia ca ei să vadă pe unde mergeau. Dispozitivele trebuiau să aibă senzori şi să se aprindă doar când era întuneric, dar acum nu funcţionau. Amy se întrebă dacă se oprise curentul şi, poate, de aceea, nu mai funcţiona nici soba electrică. Merse grăbită spre camera fiului ei mai mare. Din nou, în loc de clanţă, dădu peste un zăvor. Îl ridică încruntându-se. Înainte ca uşa să se deschidă, o mână puternică o apucă de braţ.

— N-aş face asta, în locul tău, spuse o voce de bărbat. Era mai groasă decât a lui

Stephen şi avea un accent britanic demodat, ca dintr-un film alb-negru vechi.

— Stephen? întrebă ea. Ce faci? Dă-mi drumul şi du-te şi verifică soba. E îngrozitor de frig. Apoi se întoarse să deschidă uşa, însă bărbatul îi acoperi mâna cu a sa.

— Nu, nu face asta.

— Vrei să încetezi? zise ea dându-i mâna la o parte.

— Ah, înţeleg. Nu eşti cine credeam că eşti. Acum văd că eşti în cămaşă de noapte.

Du-te, atunci. Şi, poate, vii în camera mea mai târziu.

— Grozav, spuse Amy. În casă e un frig îngrozitor şi ţie îţi arde de jocuri erotice.

Spune-mi că nu ţi-ai pus cizmele alea ridicole din piele.

— Cizme? spuse bărbatul. Da, cizmele mele sunt din piele. Amy râse.

— Stephen, ciudat îţi mai alegi momentul. Du-te jos şi vezi ce poţi să faci cu soba.

Eu îi iau pe băieţi şi îi duc în patul nostru. Haide odată! Timp de câteva clipe, bărbatul nu spuse nimic.

— Eşti nebună, femeie, zise el apoi. Mintea ţi-a luat-o razna.

— O să funcţioneze din nou normal când vor fi peste zece grade în casă. Îl auzi mişcându-se – căci era prea întuneric ca să vadă ceva – şi, deodată, el aprinse o lumânare şi o ridică. Amy făcu ochii mari când văzu că, în faţa ei, nu era soţul ei, ci un străin. Era pe atât de brunet pe cât era Stephen de blond. Avea ochii negri şi sprâncenele aveau forma

unor aripi. Ea se dădu înapoi speriată.

— Cine eşti şi ce cauţi în casa mea?

— Casa ta? spuse bărbatul. Cred că hangiul n-ar fi de acord, adăugă el, după care lumină o parte din scară. Amy privi peste balustradă şi văzu ceva ce semăna cu o cârciumă asemeni celor pe care le văzuseră în Williamsburg. Se dădu înapoi puţin. Bărbatul era la fel de înalt ca Stephen, dar părea mai solid şi nu avea expresia blândă a soţului ei.

— Nu ştiu cine eşti, dar dacă nu ieşi din casa mea în clipa asta, strig la soţul meu să cheme poliţia. Bărbatul se îndepărtă de ea.

— Te rog, cheamă-l pe soţul tău, muiere. O să am eu grijă de el, zise apoi şi, dând la o parte pelerina grea şi neagră, lăsă să se vadă o sabie lungă şi argintie.

În mintea lui Amy apărură toate articolele oribile pe care le citise în ziare.

— Te rog, nu le face rău copiilor, şopti ea, dar se gândi că deja le făcuse ceva.

Într-o clipă, deschise uşa camerei şi o închise repede. Nu ştia ce avea să facă dacă bărbatul împingea în uşă, căci nu ar fi putut să-i ţină piept. Dar când uşa rămase nemişcată, ea se gândi doar să-şi ia fiul şi să-l scoată din casă. Făcuseră exerciţii pentru incendiu şi Amy ţinea o frânghie în dulăpiorul de sub fereastră.

Dădu fuga la pat.

— Davy? şopti ea agitată. Trezeşte-te repede! Trebuie să ieşi din casă. E o urgenţă.

Văzând că băiatul nu se mişca, ea dădu cuvertura la o parte şi vru să-l zgâlţâie.

— Ce surpriză plăcută. Vino-ncoace, iubito, spuse o voce de bărbat şi, în clipa următoare, nişte braţe puternice o traseră în pat. Bărbatul mirosea ca şi cum nu mai făcuse o baie de mult şi, pe lângă spaimă, Amy simţi o greaţă puternică.

— Dă-mi drumul! spuse ea lovindu-l cu picioarele, ceea ce, din păcate, făcu să i se ridice cămaşa de noapte deasupra genunchilor.

— Exact aşa cum îmi plac, zise bărbatul punându-i mâna pe genunchi şi mai sus.

Gura îi era aproape de faţa ei şi răsuflarea îi mirosea ca o hazna.

— Termină! spuse ea cât de tare putu, dar glasul îi era înăbuşit de mâna şi de faţa lui. În clipa următoare, cineva îl ridică pe bărbat de

pe ea şi îl auzi izbindu-se de perete.

— Stephen! spuse ea întinzând braţele spre el. A fost oribil! A încercat să… Băieţii noştri! Trebuie să-i luăm.

— Nu ştiu cine e Stephen, spuse bărbatul, şi nu ştiu nici de băieţii tăi. Habar nu aveam că ai un soţ. Era bărbatul cel brunet. Îi văzu chipul în lumina lunii care pătrundea pe fereastră.

— Tu! zise ea. Ce i-ai făcut soţului meu şi copiilor? Bărbatul se îndreptă când celălalt gemu în colţ.

— Dacă nu vrei ca el să-ţi ţină companie în noaptea asta, ţi-aş sugera să te întorci în patul tău. Poate că, mâine, vei fi mai puţin nebună.

Amy stătea pe marginea patului şi îl privi ameţită.

— Nu ştiu cine eşti sau despre ce vorbeşti. Asta e casa mea şi locuiesc aici împreună cu soţul şi cu cei doi fii ai noştri. Ce le-ai făcut?

Chiar şi în întuneric, îl văzu clătinând din cap. În clipa următoare, se aplecă şi o ridică în braţe. Amy se zbătu să scape.

— Dacă nu stai liniştită, te scap şi pot să-ţi spun că duşumeaua asta e foarte tare.

Ea încetă să se mai zbată şi el o duse în camera în care se trezise şi o trânti în pat. În clipa aceea, se auzi un ţipăt ascuţit şi o femeie scoase capul de sub cuverturi.

— Ce naiba e asta? zise ea. Domnia ta erai, stăpâne? Ai nevoie de ceva? întrebă ea, în timp ce o împingea pe Amy cu picioarele. Bărbatul aprinse o lumânare.

— Da. Ţine-ţi sora în pat, dacă nu vrei s-o dai indivizilor de pe-aici.

— De ce nu? spuse femeia. Oricum nu ne e de folos altfel. E slabă de înger şi grea de cap. L-a înnebunit pe tata. Amy încetă să se mai zbată şi se uită la femeie. Era drăguţă, dar într-un fel neîngrijit. Părul ei părea să nu mai fi fost spălat de mult şi avea noroi pe gât.

Cel mai groaznic era felul cum îl privea pe bărbatul de lângă ele. Cu o poftă nemărginită.

— Poate e ceva ce pot face pentru domnia ta, spuse femeia pe un ton insinuant.

— Nu, nu în seara asta. Doar ţine-ţi sora în cameră. Leag-o de pat, dacă e nevoie.

— Ah, spuse femeia, s-ar putea să vreau să fiu eu legată de pat. Amy se strâmbă când văzu atitudinea femeii şi se uită la bărbat, dar

chipul lui nu trăda nimic.

Crezuse că era Stephen, dar nu era. Semăna puţin cu el, dar…

— Arăţi ca în desenul lui Zoë, spuse ea. Eşti Stephen, dar altfel.

— Nu sunt soţul tău, zise bărbatul, dar tonul său era, mai degrabă amuzat decât supărat.

— Sigur că nu sunteţi, spuse femeia lovind-o pe Amy cu pumnul în braţ.

Amy se prăbuşi pe pat ţinându-se de braţ.

— A durut!

— Aşa şi trebuia, spuse femeia fără să-şi ia ochii de la bărbat.

— Vă las, atunci, spuse el deschizând uşa şi ieşind. Amy rămase locului, încă prea uluită de ultimele câteva minute ca să înţeleagă ce se întâmplase. Se întoarse spre femeia de lângă ea.

— Numele meu e Amy Hanford şi se pare că… De fapt, nu ştiu ce mi s-a întâmplat, dar trebuie să-mi găsesc soţul şi copiii. Dacă ai putea… Nu mai spuse nimic, căci femeia îi trase un pumn în faţă. Amy se prăbuşi în pat şi, când îşi atinse nasul, văzu că acesta sângera.

— Eşti sora mea proastă! îi strigă femeia apoi. Nu ai niciun soţ şi niciun copil.

Nu ai niciun bărbat! Pricepi? Bărbaţii sunt ai mei. Mai ales Lordul Hawthorne. E

al meu, nu al tău, aşa că nu te mai ţine după el. Pricepi?

— Perfect, spuse Amy. Se uită după o cutie cu şerveţele de hârtie, dar nu văzu niciuna. Când sângele îi şiroi pe braţ, luă o cârpă cenuşie şi o ţinu la nas.

— Tu speli aia, nu eu, zise femeia. Amy îşi dădu seama că ţinea un colţ de cearşaf.

— Sunt sigură că voi fi prima, zise ea. Femeia stinse lumânarea.

— Acum lasă-mă să dorm.

— Bucuroasă, murmură Amy, întinzându-se în pat lângă ea. Era convinsă că se afla acasă şi visa. Cu cât se culca mai repede, cu atât se trezea mai curând şi avea să râdă cu Stephen de acel vis ridicol. Sau avea să se trezească în Maine şi împărtăşea visul cu…? Zâmbi. Cu noile ei prietene. Era un gând plăcut în mijlocul unui vis oribil şi Amy credea în gândurile bune.

Închise ochii şi îşi aminti ziua în care ea, Stephen şi băieţii au vizitat grădina zoologică. Fusese o zi minunată. După o vreme, nasul încetă să-i mai sângereze şi ea adormi.

CAPITOLUL 8

— Ce ai păţit? întrebă Zoë când Amy intră în bucătărie a doua zi dimineaţă.

Stătea la masă, cu o farfurie goală în faţă şi cu blocul de desen pe genunchi. Faith spăla vasele. Amy deschise uşa congelatorului şi scoase nişte cuburi de gheaţă.

— Cred că m-am întors în somn şi m-am lovit de noptieră. Cel puţin asta cred că a fost. Arată rău? Înfăşură gheaţa într-un prosop şi îl lipi de faţă.

— Groaznic, spuse Zoë. O parte a feţei tale… Faith puse o mână pe umărul lui Zoë.

— N-a dormit toată noaptea, aşa că n-o asculta. Arăţi bine. Puţin fard şi…

— O operaţie estetică, zise Zoë.

— Nu mă face să râd, spuse Amy. Mă doare toată faţa. E sânge pe cearşafurile lui

Jeanne şi le-am băgat la spălat, dar nu cred că petele vor ieşi. Se uită la Faith.

— Poate îi cumpărăm altele azi.

— Sigur, spuse Faith, acceptând invitaţia. Amy o privi atent.

— Ai ceva diferit azi?

— Pare cu cinci ani mai tânără, nu? spuse Zoë. Am observat imediat. Dar tu parcă te-ai bătut cu un boxer. Lângă masa din sufragerie era o oglindă şi Amy se privi în ea. Asta făcuse de când se trezise, dar de fiecare dată arăta groaznic.

— Cred că ar trebui să te ducem la doctor, spuse Faith. S-ar putea să ai nasul spart.

De ce n-ai strigat când te-ai lovit? Am somnul uşor şi te-aş fi auzit.

Amy se aşeză la masă şi îşi atinse nasul.

— Am strigat, dar numai bărbatul m-a auzit.

— Bărbat? întrebară cele două femei în acelaşi timp. Amy luă blocul de desen şi îl răsfoi până la portretul lui Stephen. Stephen cel Negru, îşi spuse ea.

— El. El m-a auzit în visul meu.

— Ai avut un vis cu bărbatul meu? întrebă Zoë. Nu sunt sigură că e legal. Cred că, dacă l-am invocat eu, e al meu. Tu ai deja unul, nu poţi să-l ai pe al meu.

— Ce ai visat? o întrebă Faith serioasă, aşezându-se în faţa ei. El te-a lovit?

Amy se uită la ele şi văzu că niciuna nu mai părea amuzată.

— Nu, nu şi iar nu, spuse ea. Nu el m-a lovit. Niciun bărbat, nici în viaţa reală, nici în vis, nu m-a lovit vreodată, aşa că nu mă mai priviţi astfel. A fost sora mea-sora mea din vis, adică-ea m-a lovit şi eram în pat amândouă. Zoë şi Faith tăcură o clipă, după care Faith zise:

— O să scot ouăle cât povesteşti tu. Amy gemu.

— Serios, a fost un vis idiot. Sunt sigură că povestirea viselor nu face parte din terapia lui Jeanne.

— Glumeşti? Adoră visele, spuse Zoë.

Am ajuns chiar să inventez unele ca să-i fac pe plac.

Îmi plăcea să văd cât de repede le punea pe hârtie. Faith îi aruncă o privire plină de dezgust.

— Şi te mai miri de ce ai fost trimisă la terapie, zise ea, după care se uită din nou la

Amy. Chiar dacă lui Jeanne nu i-ar plăcea visele, cred că amândouă am vrea să auzim despre visul în care erai în pat cu sora ta şi acel bărbat.

— El nu era în pat.

— Ah, spuseră Zoë şi Faith la unison şi părură atât de dezamăgite, încât Amy râseânsă acest lucru făcu să o doară faţa, aşa că se opri.

— Bine, spuse ea. O să vă povestesc, dar n-a fost cine ştie ce. Zâmbi apoi.

— Proasta. Aşa îmi spunea sora mea. Cred că mă ura cu adevărat.

— Aşa sunt toate surorile, spuse Faith spărgând ouăle într-un castron.

— Ea două oară când spui ceva rău despre surori, zise Amy. De ce?

— După ce-a murit mama, am aflat că tata mai fusese însurat şi avea două fete mai mari ca mine. Să zicem doar că, atunci când au aflat că m-am măritat cu un bărbat bogat, nu ştiau ce să-mi facă.

— Erau cu tine în pat şi te-au lovit? întrebă Zoë.

— Nu.

— Atunci, prefer să aud povestea lui Amy, zise Zoë. Adevărul era că, pe Amy, nu o deranja să le povestească visul, deoarece spera că,

astfel, avea să şi-l scoată din minte. Chiar dacă era perfect treză şi în secolul XXI, părea extrem de real.

— Interesant, spuse Zoë când Amy termină de povestit. Bănuiesc că ai avut visul după ce ţi-ai lovit nasul.

— S-ar putea, zise Amy uitându-se în castronul de cereale. Dar niciodată n-am avut un vis cu mirosuri. Şi acum mai simt răsuflarea oribilă a acelui om.

— Dar răsuflarea eroului? întrebă Faith.

— Erou? Ah, te referi la…

— Semizeul înalt, brunet şi superb, spuse Zoë.

— E mult spus, spuse Amy ducându-şi castronul gol la chiuvetă şi spălându-l. Ce-o să facem azi, în afară de faptul că o să cumpărăm aşternuturi?

Se întoarse şi se uită la ele, dar niciuna nu vorbi.

— Am ratat ceva? întrebă ea.

— Faith vrea să meargă la coafor, să se tundă şi să-şi facă părul roşul ca focul.

— Serios? întrebă Amy făcând ochii mari.

— Mă gândeam s-o fac, zise ea cu timiditate. Mă refer la tunsoare, nu la vopsit.

— Cred că e minunat. Şi tu, Zoë?

— Desenez, spuse ea arătându-i blocul de desen. Am câteva lucruri în cap şi aş vrea să mă plimb pe coastă să mă inspir. Amy ar fi vrut să protesteze că nu o includeau în planurile lor, dar, sincer, nu o deranja să stea singură. Voia să meargă la librăria pe care o văzuse cu o zi în urmă. Se uită la Zoë.

— Chiar ai stat trează toată noaptea?

— Sigur. O fac adesea.

— Era tot la computer când m-am trezit, spuse Faith. Poate ar trebui să tragi un pui de somn azi. Amy o privi pe Zoë întrebător şi ea dădu din cap uşor, ca pentru a-i spune că se uitase pe Internet, căutând ceva legat de Ty. Ochii ei spuseră că găsise ceva, dar că nu era ceva bun.

— Ei bine, spuse Amy, cred că o să mă duc să iau aşternuturi şi să mă plimb prin oraş.

— L-am văzut pe tot de două ori ieri, spuse Faith.

— Poate o să-mi petrec dimineaţa în librăria aceea micuţă. Mai ţii minte? Lângă pizzerie, spuse Amy uitându-se la Zoë, care încuviinţă.

Înţelesese mesajul lui Amy de a se întâlni acolo, pentru a-i spune ce aflase despre fostul iubit al lui Faith.

— Bine, zise Amy, mă duc să mă îmbrac. Ne vedem aici la cină? Poate ar trebui să gătim ceva.

— Mă pricep să fac zabaglione, spuse Faith. Găsesc aici nişte Vin Santo?

— Poţi să foloseşti Marsala, spuse Amy.

— Doamne, apără-mă, spuse Zoë. Sunt cu două gospodine.

— Când eşti acasă, ce mănânci? întrebă Amy. Nu găteşti?

— Nu doar că nu gătesc, dar nu am o casă.

— Poftim? întrebă Faith.

— După accident, mi-am că tigat existenţa făcând portretele şi bogătaşilor şi copiilor lor. Stau în câte o vilă între trei şi şase luni şi fac tablouri în acuarelă şi pastel ale întregii familii. Am devenit o persoană „necesară" celor mai bogaţi oameni din ţară. Modul în care vorbise, pe un ton care parcă spunea cât de ridicol era acel lucru, le făcu pe Faith şi pe Amy să zâmbească.

— Dacă nu stai niciodată într-un loc, cum te vezi cu Jeanne? întrebă Faith.

— Cu ajutorul computerului.

— Mergi la psihiatru de la distanţă?

— Da, sigur, spuse Zoë. Ce e rău în asta?

— Nimic, zise Amy. Doar că, uneori, mă simt foarte bătrână. Apoi ieşi din bucătărie şi se duse în camera ei. Înainte să plece, scoase cearşafurile din maşina de spălat şi văzu că, încă, erau pătate. Atâta sânge nu avea să iasă niciodată.

Când le puse la uscat, se gândi din nou la visul ei. Când le povestise celorlalte fusese degajată, dar adevărul era că o tulburase profund. De obicei, visele se estompau pe parcursul zilei. Nu şi acel vis.

Acum, avea impresia că îşi amintea visul mai clar decât propria familie. Îl sunase pe Stephen în dimineaţa aceea, prinzându-l chiar înainte să plece în drumeţie.

Vorbi câte trei minute cu fiecare dintre copii, dar ei erau atât de agitaţi din cauza excursiei, încât nu se puteau concentra. Când Stephen veni la telefon, îl întrebă dacă numele de Hawthorne era în arborele lui genealogic.

— Habar n-am, spuse el. De ce mă întrebi asta?

— Am avut un vis ciudat în care tu aveai numele de Hawthorne,

zise ea ţinând degetele încrucişate când spuse acea minciună.

— Da? Sună interesant. Să-mi povesteşti când te întorci. După o pauză, Stephen o întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Chiar s-ar putea să-mi fi făcut nişte prietene.

— Prietene? Ultima oară când am vorbit cu tine, te plângeai că una e gotică şi cealaltă, o fată bătrână. Voiai să te urci în primul avion.

— Ştiu, dar lucrurile s-au schimbat. Faith a avut o viaţă grea şi se va tunde azi.

— Asta e Amy a mea, spuse el râzând uşor. Ai convins-o să facă ceva.

— N-am făcut-o eu, zise ea, neplăcându-i ce spusese el. Dădea impresia că ea nu se gândea la altceva decât la machiaj şi haine.

— Zoë a făcut-o. Stephen făcu o pauză din nou.

— Scumpo, te simţi bine?

— Da, zise Amy. Dar tu şi băieţii?

— Foarte bine. Tata a venit aici aseară şi ne-am uitat la un meci.

Când el nu mai spuse nimic, Amy ştiu că era momentul să-l întrebe dacă Lewis fumase în casă, dacă puseseră cutiile de bere pe mobila de lemn şi dacă strânseseră după pizza pe care ştia că o mâncaseră. Dar Amy nu spuse nimic. Tot ceea ce părea extrem de limpede în mintea ei era visul.

— Nu cred că eşti bine, spuse Stephen. Hei, am o idee. Ce-ar fi să-i las pe taţii noştri să ducă băieţii în excursie şi eu să vin acolo? Aş putea să ajung diseară…

— Nu! zise ea repede. În niciun caz nu voia ca el să-i vadă faţa, dar mai era ceva. Îi plăcea să petreacă puţin timp singură şi…

— Adică, nu. Trebuie să duc asta până la capăt.

— Trebuie? Amy, ce se petrece acolo?

— Nimic. Doar că… nu ştiu, e interesant. Mai bine te duci cu băieţii. Nu m-ar ierta niciodată dacă le-aş strica excursia.

— Sigur, zise el încet. Dar, Amy, dacă ai nevoie de ceva, sunt aici. Ştii asta, nu? Şi ştii că te iubesc, da?

— Bineînţeles, spuse ea repede şi închise.

Îşi dădu seama că ea nu-i spusese că îl iubea şi fu cât pe ce să-l sune din nou, dar nu o făcu. Mai bine îi lăsa să plece în excursia pe care o aşteptau cu atâta nerăbdare. O excursie fără ea.

Amy se îmbrăcă repede, îşi petrecu cincisprezece minute făcând

tot ce putea pentru a-şi ascunde vânătăile şi plecă înaintea celorlalte. Avea o idee şi voia să facă investigaţii. Voia să vadă dacă găsea ceva despre un englez pe nume

Hawthorne. Sigur, cel mai bine ar fi fost să rămână acasă şi să caute pe Internet, dar ceva părea să o atragă la librărie. Când deschise uşa se auzi un clopoţel, ceea ce o făcu să zâmbească. Locul acela părea scos dintr-un film vechi, exact aşa cum spera ea să fie, cu cărţi stivuite peste tot. Erau pe rafturi, pe scaune şi pe mese.

Observă că, sub cărţi, mobilierul era vechi. Zâmbi gândindu-se că, după cum arăta locul, mobilierul fusese nou când fusese adus acolo.

— Vă pot ajuta cu ceva? Se întoarse şi văzu un bătrân cu părul alb, care avea o ţinută dreaptă ce o făcu să îşi imagineze că lucrase în armată.

— Caut ceva despre istoria Angliei în… Cred că ar fi secolul XVIII. Istorie personală. Nu mă interesează regii şi reginele.

— Cred că am ce vă trebuie, zise el ducându-se în partea din spate a librăriei.

O conduse într-o încăpere care semăna cu o cameră de lucru în casa cuiva. Era o fereastră înaltă sub care se afla o canapea micuţă, cu multe perne pe ea. O măsuţă de cafea în mijloc era plină de cărţi.

— Iată, spuse el. Dacă vă uitaţi aici, o să găsiţi ce vă trebuie. Se auzi clopoţelul de la intrare.

— Mă scuzaţi, trebuie să mă duc. Puteţi să staţi cât vreţi, spuse el.

Puteţi să staţi cât e nevoie.

— Mulţumesc, zise ea. Îi plăcea mirosul de cărţi vechi şi să vadă rafturile pline de mii de volume. Se duse la peretele din spate şi începu să citească titluri. Partea aceea părea să conţină volume de istorie medievală. Dar ceea ce văzuse în visul ei era mai târziu. Se întoarse şi se uită pe fereastră. În spatele librăriei, era un câmp plin de flori scăldat în razele soarelui. Îşi petrecu o oră răsfoind încântată, scoand carte după carte, uitându-se în ţ ele şi, apoi, punându-le la loc. Chiar dacă librăria se afla într-un orăşel din Maine, proprietarul avea o colecţie bună de volume despre istoria Angliei, de la cucerirea normandă până la surorile Mitford.

Amy se gândi că i-ar fi plăcut să ia întreaga încăpere acasă. Aş avea propria mea casă de vară, se gândi ea. Cu un an în urmă, Stephen spusese ceva de acel gen, că ar fi putut construi o căsuţă în spate

pentru ea.

— De ce aş vrea asta? întrebase ea.

— Ca să scapi de noi, spusese el.

— Nu vreau să scap de voi. Sunteţi viaţa mea. Stephen se încruntase şi ea nu ştia de ce. Dar, astăzi, se gândi că, poate, înţelegea. Oare se agita prea mult în jurul lor? îi controla prea mult? Era prea posesivă? Tatăl lui Stephen îi vizita foarte rar, zicând că Amy avea prea multe reguli pentru gustul lui. Voia să se simtă bine şi nu să i se spună ce să facă. Pentru prima oară după câteva zile, se gândi la copilul pe care îl pierduse. Oare tristeţea ei era din cauza copilului sau a faptului că nu îşi realizase planurile?

Încruntându-se, puse o carte înapoi pe raft. Sus erau volume mari, dar nu ajungea la ele. Se uită în jur şi văzu un taburet într-un colţ. Îl luă, îl aşeză în faţa bibliotecii şi se urcă pe el. Tot mai trebui să se întindă ca să ajungă la ultimul raft.

Păreau să fie cărţi despre genealogie. Cum să-ţi găseşti strămoşii, lucruri de acel gen. Nu o interesau şi, tocmai voia să coboare, când un nume îi atrase atenţia. O

cărticică pe cotorul căreia era un singur nume. Ea nu vedea decât „awthor", dar fu suficient ca să-i stârnească interesul. Se întinse cât putu de mult şi, exact când o atinse, îşi pierdu echilibrul şi căzu. Îşi acoperi capul cu mâinile, aşteptându-se ca toată biblioteca să cadă peste ea, dar nu se întâmplă asta. În schimb, cartea la care încercase să ajungă, îi căzu în braţe.

— La fix, spuse ea tare şi o deschise. Fusese publicată în 1838 şi se numea

Tragedia familiei Hawthorne povestită de cineva care ştie. O clipă, Amy se uită la pagina cu titlul, după care se ridică şi se duse lângă fereastră, unde începu să citească.

— Aici erai! spuse Zoë încruntându-se la Amy. Ea ridică privirea, nedumerită. Zoë purta un impermeabil şi apa îi picura de pe umeri.

— Te-am căutat peste tot.

— Sunt aici de… Se uită la ceas. Era aproape trei după-amiaza.

— Dumnezeule, sunt aici de ore întregi. Tocmai am terminat cea mai interesantă carte. Cred că l-am găsit pe bărbatul pe care l-am visat.

— Tu ai unul real, ai uitat? Eu, unul imaginar. Ai mâncat?

— Nu, spuse Amy. A fost atât de plăcut aici, în razele soarelui, încât am pierdut noţiunea timpului.

— Soare? Ai înnebunit? Plouă de ore întregi. Dacă o mai ţine aşa, o să crească nivelul oceanului. Amy se uită pe fereastră şi văzu că ploua, într-adevăr. Pe lângă asta, văzu că, la câţiva metri de fereastră, era un ţ depozit urât, nu câmpul de flori pe care îl văzuse ea de fiecare dată când ridicase privirea.

— Te simţi bine? o întrebă Zoë.

— Sigur, zise ea, dar clipi uimită.

— Faith vrea să ne întâlnim toate să bem un ceai. Va trebui să mergem prin noroi ca să ajungem acolo. Arăţi ciudat.

— Ştiu. Sunt sigură că mi s-a şters machiajul.

— Nu, asta nu prea se vede. Doar că… Se întrerupse şi ridică din umeri.

— Am fost prea mult în preajma lui Jeanne. Vii sau nu?

— Da, vreau să vin. Se uită să vadă dacă era un preţ trecut pe carte. Sigur că trebuia să o cumpere, oricât ar fi costat. Era cinci dolari.

— Ce-i aia? Amy văzu că Zoë se uita la ceva pe jos.

— Cred că a căzut din carte, zise ea şi o luă. Era o carte de vizită.

Futures, *Inc*.

„Ai vrut vreodată să-ţi rescrii trecutul?"

Madame Zoya te poate ajuta Everlasting Street 333

— Dacă e o carte de vizită, ia-o. E prima pentru Jeanne. Amy vârî cartea de vizită în carte şi o ţinu strâns. Se opri să-i plătească bătrânului, în timp ce Zoë o aştepta afară, sub umbrelă.

— Aţi găsit ce căutaţi? întrebă el politicos.

— Da. Şi mi-au plăcut mai ales lumina soarelui şi câmpul cu flori.

Bătrânul nu răspunse imediat, de parcă s-ar fi gândit ce să spună. Să se poarte ca şi cum nu ştia despre ce vorbeşte? Sau să admită?

Ochii îi străluceau când se uită la ea.

— Facem asta ca să fie pe placul clienţilor.

— Mi-a fost foarte mult pe plac, spuse ea luând bonul.

Dacă găsiţi o carte cu proiecte pentru case de vară, aş vrea s-o cumpăr. Vreau ceva de modă veche, stil victorian, poate.

— Cu canalizare sau fără?

— Cu, bineînţeles.

— O să văd ce găsesc şi vă trimit acasă la doamna Hightower. Amy îi zâmbi încântată.

— Mulţumesc.

— Ce-a fost asta? întrebă Zoë. Credeam că-i ceri o întâlnire.

— L-am întrebat despre o altă carte pe care o vreau.

— Va trebui să mergem sub aceeaşi umbrelă, spuse Zoë, dar Amy întinse mâna.

— Cred că s-a oprit ploaia.

— Grozav, spuse ea închizând umbrela. Ploua atât de tare, încât nici n-am văzut librăria. Chiar dacă mi-ai dat indicaţii despre pizzerie, tot n-am găsit-o. Şi proasta aia de la magazinul din colţ a zis că nu ştie de nicio librărie, în afara celei care e mai încolo. Când am găsit-o, în sfârşit, îmi venea s-o aduc târâş s-o vadă. Ce zi!

— Îmi pare rău, spuse Amy, dar nu se simţea deloc vinovată. Recunoştea magia când o vedea şi ştia că o simţise pe propria-i piele. Dar Amy bănui că Zoë nu credea în magie. De fapt, probabil că nu credea în nimic.

— Ai aflat ceva azi-noapte? o întrebă ea.

— Da, spuse ea, şi, apoi, adăugă mai încet: a trebuit să mă abonez la un ziar online, dar am aflat că… Se uită în jur, de parcă Faith ar fi putut fi în spatele lor.

— Să nu-i spui lui Faith ce am aflat, pentru că o să se necăjească mult.

— Ce ai aflat?

— Acum şase luni, doi adolescenţi din oraşul ei natal au descoperit un schelet la picioarele unei stânci. A fost identificat ca fiind Tyler Parks.

— A murit? întrebă Amy oprindu-se. Sărmanul. Mă întreb…

— Nu, spuse Zoë. Nu înţelegi. Nu a murit, a fost ucis.

— Ucis? Dar…

— În articol, scria că scheletul avea o vechime de cel puţin cincisprezece ani.

— Cincisprezece? Asta înseamnă că a murit la puţin timp după ce l-a văzut Faith.

— N-a murit, spuse Zoë mai tare. A fost omorât. Avea o gaură în craniu, ca şi cum cineva l-ar fi lovit cu ceva greu, ca o piatră, poate.

— Eşti sigură că Faith nu ştie de asta?

— Da. Am sunat-o pe Jeanne, dar nu mi-a fost de niciun ajutor. Nu auzise niciodată de Tyler Parks. Amy o privi uimită.

— Faith nu i-a spus psihiatrei despre acest bărbat, care a

însemnat atât de mult pentru ea?

— Bănuiesc că nu. Am încercat s-o fac să-mi spună câteva lucruri despre Faith, dar a zis doar că, după moartea soţului ei, Faith s-a mutat din orăşelul unde a crescut şi, în ultimul an, a locuit în New York, mergând la Jeanne de trei ori pe săptămână. N-a fost uşor să obţin informaţii de la Jeanne, dar a zis că, dacă Faith nu accepta să meargă la terapie, soacra ei depunea plângere şi o ţinea cât voia la închisoare. Se pare că Faith nu a lovit-o doar cu pumnii de câteva ori, ci a atacat-o cu orice a nimerit, inclusiv cu câteva farfurii. Femeia a stat în spital două săptămâni.

— Faith a noastră cea liniştită? întrebă Amy.

— Se pare că, în interior, are mai multă furie decât vrea să arate.

— Are şi motive, spuse Amy, dar eu n-am văzut furia asta. Faith pare atât de echilibrată. Nu mi-o închipui atacând pe cineva. Dădu să meargă mai departe, dar

Zoë o apucă de braţ.

— Mai e ceva.

— Ce?

— Jeanne n-a spus direct, dar mă tot întreba în ce dispoziţie e Faith. Fericită?

Deprimată? Disperată? Lucruri de genul ăsta.

— Bine, acum îmi dai fiori. Nu trebuie să ne zăvorâm uşile, nu?

— Nu. Cred că Jeanne dădea de înţeles că tinde să-şi facă rău sieşi.

— Adică, să se sinucidă?

— Aşa cred. Dar dacă îi spui lui Faith că ştim asta… rup portretul soţului tău.

— Dacă o faci, am asta, zise Amy şi deschise cartea la o reproducere a unui tablou în ulei. Dedesubt, scria Lord Tristan James Hawthorne, al şaselea conte de

Eastlon, 1763 – 1797. Zoë rămase cu gura căscată când văzu portretul. Era leit celui desenat de ea. Se uită la Amy uimită.

— Unde ai găsit asta?

— În librărie. El e bărbatul desenat de tine şi cel din visul meu.

— Ce…? începu Zoë. Cum…?

— Hai să ne întâlnim cu Faith. S-o facem să vorbească, aşa încât să nu fie nevoie să-i spunem că ne-am vârât nasurile în viaţa ei.

— Dacă Faith se duce din nou în oraşul ei natal sau caută pe

Internet, o să afle.

— Asta îmi aminteşte de altă persoană pe care am cunoscut-o recent. Dacă tu te-ai întoarce în oraşul natal sau ai căuta pe Internet, pun pariu că ai afla ce ţi s-a întâmplat.

— Nu cred că te plac foarte mult, spuse Zoë privind-o furioasă.

— Ciudat, cu cât petrec mai mult timp cu tine, cu atât te plac mai mult, spuse Amy şi zâmbi când o văzu încruntându-se. Mi-e foame, aşa că, hai să mâncăm ceva şi, după aceea, să mergem să luăm ceva pentru diseară. După cum bei vinul, vom avea nevoie de patru sticle.

— Împrumută-mi cartea, spuse Zoë.

— Nici vorbă, zise Amy râzând şi pornind spre locul unde urmau să bea ceaiul.

CAPITOLUL 9

— Deci, ce aţi făcut azi? întrebă Faith ungând un corn cu unt. Zoë şi Amy priviră uluite cât de schimbată era. Avea părul până la umeri, acum, şi fusese vopsit într-un castaniu închis. Era fardată şi ochii ei verzi scânteiau. Îşi cumpărase şi un costum nou alcătuit dintr-o pereche de pantaloni maro şi o bluză crem. Pe deasupra, avea o haină din piele roşie.

— De unde ai hainele astea? o întrebă Amy uluită. N-am văzut nimic care să nu aibă o raţă brodată.

— Coafeza mi-a spus despre un loc. De fapt, e o femeie care vinde din casă. Zicea că urăşte turiştii şi le vinde doar celor care i-au fost recomandaţi.

— Părul e superb, spuse Amy.

— A făcut o treabă foarte bună, nu?

— Gata, ajunge cu toate astea, spuse Zoë. Cred că Amy e gata să-şi vândă primul născut ca să se ducă la magazinul ăla. Amy, arată-i lui Faith ce ai găsit.

— Bine. Amy avu nevoie de câteva clipe ca să se adune pentru a-şi aminti ce făcuse toată ziua. Scoase cartea din geantă şi o deschise.

— Am fost la cea mai drăguţă librărie, al cărei proprietar e un omuleţ tare drăguţ, i-am spus că mă interesează o familie engleză pe nume Hawthorne şi…

— De unde ştiai că sunt englezi? întrebă Zoë.

— Nu v-am spus că toţi cei din visul meu vorbeau cu un accent englez?

— Nu. Dar spune-ne ce ai găsit, zise Faith. Amy îi dădu cartea

deschisă.

— E bărbatul lui Zoë, spuse Faith. Seamănă cu cel desenat de tine.

Şi… Desigur. Acum înţeleg. Ştiam că mi se pare ceva cunoscut la el.

— Ce? întrebă Amy.

— Adevăratul Hawthorne, spuse ea. Nathaniel Hawthorne. Omul ăsta seamănă mult cu cel care a scris *Casa cu şapte frontoane*. Nu e el, desigur, dar seamănă mult. Se spune că Hawthorne era atât de frumos, încât oamenii se opreau pe stradă ca să-l privească. Asta l-a făcut să se izoleze, ceea ce e bine pentru noi, fiindcă, în timp ce se ascundea, scria. Trebuie să fie rude. Pun pariu că cineva o fi scris lucrări despre familia asta. Îi dădu cartea înapoi lui Amy.

— Crezi că ai citit undeva despre el şi informaţia a pătruns în visul tău?

— Parcă ai fi Jeanne, spuse Zoë. Cred că Amy a fost soţia lui într-o altă viaţă şi el a iubit-o aşa de mult, încât îi apare în vise.

— Şi mai zici că eu sunt romantică, spuse Amy vârând cartea în geantă. Oricum, nu poate fi adevărat ce ai spus. Lordul Hawthorne a murit tânăr. N-a avut nici soţie, nici copii. Titlul nobiliar a murit odată cu el, iar nepotul său a moştenit moşiile pe care le-a pierdut la cărţi în numai doi ani. N-a mai rămas nimic ce aparţinea familiei.

— Ai citit toată cartea? întrebă Faith.

— Fiecare cuvinţel. Am stat pe canapea, în lumina soarelui, şi am citit-o.

Le aruncă o privire care parcă le provoca să spună că plouase toată ziua.

— Ba mai mult, asta era în carte, zise ea scoand cartea ţ de vizită. Faith o luă prima, o citi, şi i-o dădu lui Zoë.

— Drăguţ, spuse ea dându-i-o înapoi lui Amy. Nu ştiu ce ziceţi voi, dar eu cred că ar trebui să plecăm acum, până nu începe să plouă din nou. E un magazin în apropiere şi am putea…

— Asta-i tot? spuse Amy.

Niciuna dintre voi nu zice nimic despre cartea asta de vizită?

— Uite ce e, spuse Zoë, ştiu că Jeanne ne-a spus să căutăm cărţi de vizită, dar nu cred că s-a referit la un medium. Jeanne e o femeie care studiază.

— E om de ştiinţă, chiar, spuse Faith cu răbdare în glas.

— E ridicol! spuse Amy. Nimeni nu e om de ştiinţă când e vorba de psihicul uman.

— Sunt de acord cu tine, spuse Zoë. Ştiţi ce cred că vrea să găsim?

— Ce? întrebă Amy.

— Un agent imobiliar.

— De ce un agent imobiliar? întrebă Faith.

— M-am gândit la asta ieri şi mi se pare logic. Faith, noi două nu avem casă, sigur trebuie să scrie în vreo carte de psihologie că pacienţii trebuie să aibă locuinţă.

Aşa că Jeanne ne-a păcălit să venim în orăşelul ăsta drăguţ, ne-a spus să căutăm cărţi de vizită, ştiind că agenţii imobiliari şi le împrăştie peste tot şi voilà! spiritul ne loveşte şi cumpărăm o casă aici. Sau două case, chiar. Nu cred că ar trebui să locuim împreună, nu?

Amy era atât de uluită, încât nu putu să mai spună nimic. Faith clipi de câteva ori înainte să răspundă.

— Dacă ar fi să cumpăr o casă, ar fi în Florida sau sudul Californiei, nu în Maine. E

frumos aici, dar nu-mi place iarna. Apoi se aplecă spre Zoë.

— Ceea ce vreau să ştiu e de unde ştii că nu am casă.

— Ne-ai spus tu, minţi ea repede.

— Ar trebui să mergem, zise Amy.

Nu voia ca ele să vadă cât de dezamăgită fusese de reacţia lor faţă de cartea de vizită. Lasă să creadă că psihiatra voia ca ele să cumpere o casă acolo.

Amy, însă, era de altă părere. După visul ei şi episodul cu librăria şi cartea, începea să creadă că acea călătorie făcea parte din destinul ei.

Când ridică privirea văzu că cele două se uitau la ea.

— Ce e?

— Tocmai ai spus cuvântul „destin" şi ne întrebam de ce.

— Ah, nimic. Mă gândeam la ceva. Nimic important.

— Aş vrea să aud, spuse Faith şi se uită la Zoë ca pentru a o împiedica să spună ceva sarcastic.

— Da, şi eu la fel, spuse Zoë.

— Nu e nimic, zise Amy. Doar că, acum câţiva ani, am citit ţ ceva ce mi s-a întipărit în minte. Toată lumea a auzit de predestinare, că vieţile noastre ne sunt planificate dinainte să ne naştem.

— Cine crede asta să ridice mâna, spuse Zoë.

Faith îi aruncă din nou o privire şi ea nu mai zise nimic.

— Mă rog, m-am gândit la asta, pentru că, încă de când eram foarte mică, am ştiut că

Stephen mi-era destinat. Nu ştiu cum să explic, dar ştiam că destinul meu pe pământ e să mă mărit cu el şi să fac trei copii, doi băieţi şi o fată. Când am pierdut sarcina am fost supărată, e adevărat, dar era ceva mai profund de-atât. Mi-a fost teamă că, într-un fel, din greşeală, mi-am schimbat destinul.

— Dacă e scris dinainte să te naşti, cum l-ai putea schimba? întrebă Zoë.

— Aşa am crezut mereu, că nu se poate schimba şi bănuiesc că aşa ar fi dacă ai fi singura persoană de pe pământ. Asta, sigur, ţi-ar schimba destinul, dar am citit un articol într-o revistă că oamenii şi evenimentele îţi pot schimba destinul. Ca şi în cazul tău, Zoë, acel accident de maşină s-ar putea să-ţi fi schimbat destinul.

— De unde ştii că accidentul nu era în destinul meu?

— Nu ştiu, dar din moment ce eşti atât de furioasă din cauza asta, poate că destinul tău era să faci altceva şi accidentul te-a trimis în altă direcţie. Zoë nu spuse nimic, ci doar se uită la Amy.

— Şi la mine, spuse Faith. Poate că destinul meu era să mă mărit cu Tyler.

Amy făcu tot posibilul să nu se uite la Zoë. Dacă o făcea, dădeau de bănuit.

— O crimă schimbă destinul unei persoane, spuse Zoë.

— Crimă? întrebă Faith. De unde ţi-a venit?

— Aici! spuse Amy repede. În cartea asta. Lord Hawthorne a fost omorât în somn.

Cineva i-a înfipt un cuţit în inimă.

— Ce păcat! spuse Zoë. Aţi terminat? Ar trebui să plecăm. Apoi se uită la Amy.

— Dacă nu cumva mai şopteşti vreun cuvânt fascinant.

— Nu", destin" e cuvântul zilei. Sunt gata, zise ea şi îşi luă geanta, după care vru să ia cartea de vizită de pe masă, dar Faith o ţinea în mână.

— Interesantă femeie, spuse ea. Să-ţi rescrii trecutul.

— Dacă ai putea, ce ai face? o întrebă Zoë ridicându-se.

— Probabil nimic, zise ea. Cred că destinul meu a fost hotărât de

Tyler Parks. Cred că, dacă ar mai fi sărit o dată pe geam în camera mea, aş fi fugit cu el, adăugă ea şi ridică din umeri. Dar n-a făcut-o. A fugit, e adevărat, dar probabil că a fost cu o blondă. Când se uită la ele, văzu că nu zâmbeau.

— A fost doar o glumă. Nu aveţi simţul umorului?

— Sigur, spuse Amy. Aşteptaţi până mâine, când o să vă povestesc ce voi visa în noaptea asta. Amy şi Zoë ieşiră înaintea lui Faith.

— Trebuie să-i spui, zise Amy printre dinţi. Trebuie să ştie.

— De ce? Ca să se întoarcă în timp şi să-şi schimbe destinul?

— Poţi să râzi de mine cât vrei, dar cred că trebuie să ştie.

— Cine ce trebuie să ştie? întrebă Faith venind în spatele lor.

— Ce va pune în salata pe care o va face în seara asta, spuse Amy repede.

— Da, sigur, spuse Faith, dar ele îşi dădură seama că ştia că vorbiseră despre ea. O să te ajut să alegi. Amy se uită furioasă la Zoë, Spune-i! mimă ea din buze. Spune-i.

CAPITOLUL 10

Amy visa din nou. Bărbatul încăleca. Ploua torenţial şi ea stătea în picioare într-o baltă şi îl privea. În stânga ei era cârciuma.

— Cineva o să te omoare, îi spuse ea încercând să împiedice apa să-i intre în ochi.

El îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc pentru avertisment, zise apoi amuzat. Eşti foarte amabilă.

— Nu! spuse Amy apropiindu-se de el. Trebuie să mă asculţi. Cineva o să te omoare în pat. Îţi va înfige un cuţit în inimă când vei dormi. Bărbatul se încruntă.

— Nu-mi plac prezicătorii, spuse el. Sunt împotriva Domnului. Ai grijă cui îi spui lucrurile astea că s-ar putea ca vreun bărbat să-ţi ia capul. Trase de hăţuri, evident pentru a se îndepărta de ea.

— Vă supără, domnule? întrebă un bărbat din spatele ei. Era scund şi gras şi purta un şorţ de piele. Înainte ca bărbatul de pe cal să apuce să răspundă, el îi dădu un dos de palmă lui Amy, de o trânti în noroi.

— Treci înapoi la treabă! îi strigă apoi. Bărbatul se uită la Lord Hawthorne, clipind des din cauza ploii.

— O fi ea fata mea, dar nu-i bună de nimic. O să am grijă să nu vă

mai deranjeze, domnule. Lord Hawthorne vârî mâna în buzunar, scoase o monedă şi i-o aruncă bărbatului, care o prinse uşor.

— Să n-o baţi. Dacă mă întorc şi o văd învineţită, tu vei fi vinovat.

Zâmbind, bărbatul îi făcu cu ochiul.

— Am înţeles, domnule, voi avea grijă să nu se vadă urme. Lord Hawthorne se uită la Amy, care stătea în spatele tatălui ei. Nasul îi era umflat din cauza loviturilor date de sora ei şi, acum, se vedea o vânătaie întinzându-se pe maxilar, în locul unde o lovise tatăl ei.

— Cât vrei pentru ea? Bărbatul îşi linse buzele.

— Pentru o noapte?

— Nu, ca s-o iau cu mine.

— Două guinee. Lord Hawthorne scoase monedele şi i le aruncă bărbatului, după care se uită la Amy.

— Urcă în spate, dacă vrei să mergi. N-o să aştept să-ţi aduni lucrurile pline de purici. Amy nu stătu pe gânduri şi sări în căruţa cu două roţi, care era atât de plină de cufere şi lăzi, încât abia avea loc să stea, dar acest lucru nu o deranja. Voia doar să scape din acel loc unde oamenii o loveau tot timpul. Izbuti să se strecoare între două cufere şi se aşeză pe un al treilea. Ploaia îi intra în ochi, dar tot văzu că bărbatul care se presupunea că îi era tată nu mai stătu nici ca să-i facă cu mâna. Se uită apoi la Lordul Hawthorne, dar acesta nu se uită la ea. Era udă leoarcă şi o durea faţa, dar imediat cum îşi făcu loc între cufere, îşi dădu seama cât de obosită era. Sunetul ploii şi mişcarea căruţei o făcură să adoarmă în scurt timp.

A doua zi dimineaţă, Amy zăbovi mult timp îmbrăcându-se şi făcu tot posibilul să acopere noua vânătaie. O durea când deschidea gura şi era sigură că ochiul avea să i se învineţească.

— Ce camion te-a lovit? o întrebă Zoë când o văzu. Faith o privi câteva clipe, după care îi dădu un scaun.

— Nu arăţi bine.

— Mersi, spuse Amy. Oglinda mea nu avea destule lucruri rele să spună despre mine, aşa că voi două aţi mai adăugat, zise ea şi strănută.

— Ai răcit? o întrebă Faith.

— Nu, spuse Zoë ridicând ochii de la desen, a avut alt vis.

— Aşa e?

— Mă tem că da, zise Amy strănutând din nou. Faith îi dădu un

pahar cu suc de portocale.

— Vrei să ne povesteşti? Printre înghiţituri de suc, Amy le povesti cel de al doilea vis.

— Când m-am trezit, era plină noapte, cămaşa era udă leoarcă, apa şiroia din păr şi falca mă durea ca naiba.

— În locul unde te-a lovit tăticu', spuse Zoë.

— Ori am fost în secolul XVIII, ori am fost somnambulă şi am făcut duş îmbrăcată, spuse Amy. Alegeţi.

— Duşul, spuse Faith.

— Îmi place bărbatul pe cal. Spune-mi că era un cal negru, te rog! zise Zoë.

— Ca noaptea, spuse Amy.

— Ai citit din nou cartea aceea aseară? o întrebă Faith. Înainte de culcare?

— Da, spuse Amy suflându-şi nasul. Dar aproape întotdeauna citesc înainte de culcare şi niciodată n-am visat personajele.

— Poate ar trebui să mergi la Madame Zora să-ţi ghicească viitorul, spuse Zoë pe un ton ironic.

— E Zoya, nu Zora.

— Cum o fi, zise ea întorcând blocul de desen pentru ca Amy să vadă ce desenase.

Făcuse un portret întreg al lui Stephen cel Negru, cum îi spunea Amy în gând.

Amy luă blocul de desen şi se uită atent. Era bărbatul înveşmântat în negru, cu tot cu pelerină şi sabie. Părul îi era lung şi îi cădea peste ochi-ochi foarte intenşi, dar blânzi, în acelaşi timp.

— E perfect, şopti ea. Se uita la desen, aşa că nu văzu privirile îngrijorate pe care şi le aruncară cele două femei.

— Mi-e greu să cred că l-ai desenat atât de bine doar după descrierea mea.

— De ce să nu pot? L-ai descris atât de amănunţit, încât parcă îl vedeam cu ochii mei. Poate, dacă aş dormi în patul tău, l-aş visa şi eu.

— A fost ajutată puţin de asta, zise Faith dându-i lui Amy cartea *Litera stacojie*, pe spatele căreia era o fotografie a lui Nathaniel Hawthorne, un bărbat cu adevărat superb.

— Seamănă cu el, spuse Amy. Dar e ceva deosebit legat de ochii bărbatului meu.

— Bărbatul tău? întrebă Zoë ridicând din sprâncene.

— Încep să cred că e o parte din mine, spuse Amy dându-i desenul înapoi.

Faith puse un castron şi o lingură în faţa lui Amy şi ea îşi turnă nişte cereale.

— Credeţi că, dacă o sun pe Jeanne, ea o să ştie ceva?

— Nu! spuseră cele două la unison. Faith îşi reveni prima.

— Sunt sigură că, lui Jeanne, i-ar plăcea foarte mult să audă despre o femeie care are vise atât de reale, încât dacă plouă în vis, ea se trezeşte udă leoarcă, dar…

Se uită la Zoë ca pentru a-i cere ajutorul.

— Ai ajunge să-ţi petreci următorii ani din viaţă făcând terapie şi vorbind despre ceea ce ai putea foarte bine să le spui prietenelor. Amy se gândi la prietenele ei de acasă. Toate erau ca ea, fără excepţie. Era adevărat că unele trecuseră prin divorţuri şi avuseseră parte de supărări, dar, în general, nu li se întâmplaseră prea multe lucruri ciudate. Majoritatea spuneau că nu cred în fantome. Dacă Amy le povestea despre visele ei realiste, se îndoia că ele i-ar mai fi vorbit vreodată.

— Ştiţi de ce ne-a trimis aici psihiatra voastră? întrebă Amy.

— Nu mi-a spus nimic, zise Zoë. A zis doar s-o consider o vacanţă şi că, dacă vin, o să scrie un raport bun pentru tribunal.

— Ăsta nu e şantaj? întrebă Amy.

— Curat şantaj, dar ştie că aş face orice ca să nu mai fiu nevoită să merg la ofiţerul pentru eliberare condiţionată.

— Nu înţeleg de ce un tribunal te-ar obliga să mergi la psihiatru dacă tu nu vrei, spuse Amy. Pierderea memoriei nu e o crimă.

— Şi eu mi-am pus întrebarea asta, spuse Faith şi amândouă se uitară la Zoë.

Când trecură vreo trei minute şi ele continuară să o privească, Zoë oftă.

— Bine, poate a fost ceva mai mult decât pierderea memoriei. Să zicem că am fost puţin furioasă fiindcă oamenii pe care îi ştiam de o viaţă nu voiau să-mi vorbească.

— Şi? întrebă Faith.

— Şi nimic, spuse Zoë luându-şi blocul de desen şi pregătindu-se să iasă.

Era gata să iasă pe uşă, când Amy vorbi.

— Data viitoare când o să mai am un vis, o să i-l povestesc lui

Faith şi ţie, nu.

Zoë o privi furioasă şi vru să spună ceva, dar se răzgândi.

— Bine, spuse ea în cele din urmă. V-am spus că ultimul lucru pe care mi-l aminteam era balul de absolvire?

— Da, spuse Faith.

— Când m-am trezit… Am fost puţin supărată când mi s-a spus că nimeni nu mă vizitase la spital. Nici sora mea, nici verişoarele mele, nici fetele cu care râsesem în liceu. Nimeni.

— O furie oarbă? spuse Amy.

— Cam aşa ceva. La început, am încercat să nu-mi pese, dar pe măsură ce mă vindecam, eram tot mai furioasă. Cred că furia m-a ajutat să mă refac.

— Ce ai făcut ca să atragi atenţia tribunalului? întrebă Faith.

— Păi… ei bine… Am dus maşina pe care o accidentasem în centrul oraşului şi i-am dat foc.

La început, Faith şi Amy o priviră uluite, după care Amy începu să râdă. O

secundă mai târziu, i se alătură şi Faith şi, apoi, începu şi Zoë să râdă.

— A fost un foc mare? întrebă Amy continuând să râdă.

— Imens. Am turnat patru galoane de benzină pe ea şi a făcut explozie. Cred că rezervorul era plin. Faith se ţinea de burtă şi râdea.

— Au venit să vadă?

— Toată lumea din oraş. Clopotele băteau, oamenii ţipau, toţi se agitau.

— A mai ars ceva? întrebă Amy oprindu-se puţin din râs.

— Doar iarba. Am pus maşina în mijlocul pieţei centrale. Nu erau nici măcar copaci în apropiere. Voiam un loc liber, unde să fie văzută de toţi.

— Parcă văd totul, spuse Faith.

— Tu unde erai? o întrebă Amy.

— Stăteam cât puteam de aproape fără să mă ard, zise Zoë.

— Şi eu aş fi stat departe de tine, spuse Amy. Tu ce zici, Faith?

— Nu m-aş fi apropiat nici la un metru de tine. Dar ei? Sigur, cineva s-a apropiat.

— Nimeni, spuse Zoë cu mândrie. Bine, nu până când a venit poliţia.

— Ţi-au pus cătuşe? o întrebă Amy. Ţi-au citit drepturile?

— Da. Dar a meritat. Am văzut-o pe sora mea în mulţime, dar când m-a zărit, a rupt-o la fugă. Nu putea să dea ochii cu mine.

— Sau cu sentimentul ei de vinovăţie, spuse Amy. Zoë încetă să mai zâmbească şi se aşeză.

— Ştii, când am văzut-o fugind, asta m-am gândit, că părea vinovată. Dacă maşina nu exploda chiar atunci şi maşina de pompieri nu venea în clipa aia, aş fi fugit după ea.

— Interesant, spuse Amy. Mă întreb ce le-a spus oamenilor şi care a fost adevărul?

— Nu mă faceţi să vorbesc iar despre surori, spuse Faith. Înţeleg de ce ai făcut ce ai făcut, dar eu n-aş avea niciodată curajul să fac aşa ceva.

— Ar fi trebuit s-o înfrunţi pe soacra ta cât trăia soţul tău, spuse Zoë. N-ar fi trebuit s-o laşi să te înfrângă până într-atât încât să explodezi. Zoë tăcu când privirea lui

Amy îi aminti că se presupunea că ele nu ştiau cât de grav fusese atacul lui Faith asupra soacrei ei – sau consecinţele.

— Da, sigur că ar fi trebuit, spuse Faith, după care se ridică şi se duse la chiuvetă.

Amy se uită la Zoë.

— Nici după asta n-ai aflat ce s-a-ntâmplat înainte de accident?

— Nu, spuse ea. Am stat câteva zile la închisoare, apoi a trebuit să fac puţină muncă în folosul comunităţii şi…

— În oraşul tău natal? întrebă Amy.

— Nu, spuse Zoë fără urmă de umor pe faţă. Aşa a vrut judecătorul, dar primarul n-a vrut să mă primească. Am ajuns să muncesc într-un azil de bătrâni.

— Pun pariu că ai desenat pentru ei, zise Faith.

— Sigur. A fost mai bine decât să curăţ plosca. Făceam portrete după fotografiile nepoţilor lor. Prin ei le-am cunoscut copiii bogaţi şi mi-am început slujba de portretist itinerant.

— Destinul, spuse Amy şi Zoë gemu. Poate că a fost destinul tău să-i cunoşti pe acei oameni, să le desenezi portretele şi, prin ei…

— Ieri ai spus că destinul mi s-a schimbat şi de aceea am fost aşa furioasă.

— De unde să ştiu eu? zise Amy. Singurul destin de care sunt sigură e al meu.

Trebuia să mă mărit cu Stephen şi să am trei copii. Undeva

există sufletul unei fetiţe pentru care să fac un trup. Faith îi zâmbi.

— Aş vrea să am convingerea ta, zise ea. Eu niciodată n-am ştiut sigur ce trebuia să fac.

— Să-ţi omori soacra, spuse Zoë repede şi se uită la Amy.

Dacă Stephen ţi-e destinul, de ce ai visele astea cu un alt bărbat?

— Nu ştiu, zise Amy.

— Poate e ceea ce ne-a spus Zoë despre vieţile anterioare. Amy şi Zoë se uitară uimite la Faith.

— Dacă Stephen ţi-a fost destinat în viaţa asta şi acest Hawthorne ţi-a fost predestinat în altă viaţă?

— Nu sunt sigură că cred în vieţi anterioare, spuse Amy gândindu-se la ce spusese

Faith.

— Cred că ar trebui să afli cât poţi de multe despre acest Hawthorne şi, dacă mai ai un vis cu el, fă tot ce poţi ca să-i schimbi soarta, spuse Faith.

— Dar n-are sens, spuse Zoë. Dacă ea ar schimba ce i s-a-ntâmplat omului, cărţile s-ar modifica? Cum ar fi posibil?

— Nu ştiu, zise Amy ducând mâna la faţa, care o durea. Dacă n-ar fi dovezile fizice, aş crede că am născocit totul, spuse ea, şi se uită de la una la alta zâmbind. Vreau să vă mulţumesc amândurora pentru că nu râdeţi de mine. Dacă aş spune altcuiva ce am păţit, ar…

— Ar crede că te-ai lovit singură şi te-ar trimite la psihiatru, spuse Zoë repede, dar când celelalte două se uitară la ea, adăugă: nu că aş şti ceva despre automutilare.

Dar mă bucur că ne spui asta, Amy, pentru că sunt nişte poveşti grozave. Cred că, azi, o să pictez puţin portretul vărului englez al lui Nathaniel Hawthorne sau cine o fi el.

— Tu ce-o să faci, Amy? o întrebă Faith. Ai ceva planuri?

Felul în care întrebă o făcu pe Amy să-şi dea seama că ea voia să facă ceva singură, dar era bine, pentru că şi Amy avea propriile planuri.

— N-am cumpărat aşternuturile alea pentru Jeanne, aşa că o s-o fac azi. Slavă

Domnului că are protecţii bune pentru saltea, altfel s-ar fi îmbibat de apă azi-noapte.

— Dacă s-ar fi întâmplat asta, Jeanne ţi-ar fi pus atâtea întrebări, încât ai fi ajuns să-i vorbeşti despre visele tale, zise Zoë.

— E chiar atât de convingătoare?

— Da şi nu. Dacă vrei neapărat, poţi să te eschivezi.

— Bine, o să explorez singură azi, spuse Amy ridicându-se. O să cumpăr aşternuturile şi… Ridică din umeri. Ştia exact ce voia să facă, dar nu avea de gând să le spună. Jumătate de oră mai târziu, Amy era îmbrăcată şi vânătăile de pe faţa ei, acoperite pe cât posibil. Luase două pastile ca să-şi mai potolească durerea.

Când plecă, Zoë desena şi Faith naviga pe Internet. Abia dacă ridicară privirile când Amy le spuse la revedere.

Imediat cum ajunse afară, Amy se uită din nou la cartea de vizită pe care o ţinea în mână. Madame Zoya, Everlasting Street 333. Nu îşi amintea să fi văzut strada, dar era decisă să o caute. Nu voia să întrebe pe nimeni, de teamă că aveau să râdă de ea. Amy se gândi că se descurca bine cu Faith şi Zoë, pentru că nu le lăsa să vadă cât de mult o tulburau acele vise. Gândul că trăia acele vise până într-atât încât se trezea cu urme ale lor pe trup era destul, dar era mai mult de-atât. O

tulburau pe dinăuntru, în minte. Acel Hawthorne părea să însemne ceva pentru ea. Da, semăna cu Stephen, dar era ceva mai mult de-atât. Simţea ceva între ei.

Îşi spunea că nu e dragoste. Acum, în lumina puternică a soarelui din Maine, nu îl vedea decât pe Stephen şi dragostea ei pentru el şi copiii lor. Nu simţea dragoste pentru niciun alt bărbat decât pentru soţul ei. Dar, în vise, părea cu totul altă persoană. Şi-l amintea pe Stephen, dar părea foarte departe. Când se uita la acel bărbat brunet, nu îl vedea decât pe el. Nu le spusese celorlalte două, dar în al doilea vis, simţise un dor pentru acel bărbat cum nu mai simţise de când îl cunoscuse pe Stephen. Mulţi râseseră de ea când le spusese că, de mică, ştiuse că ea şi Stephen aveau să se căsătorească.

— Ce plictisitor, spusese o fată de la biserică. Dacă aş şti că voi cunoaşte un singur bărbat în viaţa mea şi voi rămâne cu el pentru totdeauna, m-aş împuşca.

Amy ar fi vrut să-i spună că nu avea niciun pic de dragoste în suflet, dar nu o făcu. În toţi anii cât fusese cu Stephen, nu simţise că i-ar fi lipsit ceva. Făcuse dragoste cu un singur bărbat şi niciodată nu vrusese mai mult. Dar, acum, că avea acele vise, se întâmpla ceva cu ea. Nu în lumea ei, ci în a lui. Simţea că se schimbă, era atrasă de acel bărbat, care nu era soţul ei. Întrebându-se ce se întâmpla în viaţa ei, mergea prin oraş şi, când văzu indicatorul pentru strada

Everlasting, intră pe ea. Imediat, se trezi înconjurată de o

pădure frumoasă. Se întoarse şi văzu magazinele şi maşinile, dar, pe măsură ce înainta, copacii se îndeseau în jurul ei. Brusc, strada coti la dreapta şi, în faţa ei, apăru cea mai frumoasă casă victoriană pe care o văzuse vreodată. Era foarte mare, dar fiecare părticică a ei era superbă. Era zugrăvită în trei culori, verde, maro şi cenuşiu.

Veranda era umbrită de glicină şi o tufă înaltă de liliac creştea de o parte a casei. Amy simţi parfumul florilor. Numărul era scris cu cifre de alamă pe o latură şi ea ştiu că era locul pe care îl căuta. Voia să stea de vorbă cu o femeie care susţinea că ar fi putut rescrie trecutul unei persoane. Sigur că Amy nu credea că acest lucru ar fi fost adevărat, dar spera că femeia vorbise cu destui oameni ca să-i poată da nişte răspunsuri. Poate că auzise de alţi oameni care aveau vise de genul celor pe care le avea Amy. Urcă pe verandă şi observă cât de curată era.

Apăsă pe butonul soneriei şi, după câteva secunde, uşa fu deschisă de o femeie scundă şi plăcută. Era scundă şi rotunjoară şi ar fi putut servi pentru portretul doamnei Crăciun.

— Dumneavoastră sunteţi Madame Zoya? întrebă Amy.

— Nu, spuse ea cu blândeţe. Eu sunt Primrose, sora ei. Intraţi. Poate doriţi un ceai.

Amy nu putea rezista tentaţiei de a vedea interiorul casei, aşa că păşi înăuntru. Se bucură să vadă că nu era mobilier victorian masiv. În schimb, totul era în stil englez, care ei îi plăcea foarte mult. După părerea ei, John Fowler, celebrul decorator de interioare englez, ar fi trebuit canonizat.

— Superb, murmură ea. Pereţii erau îmbrăcaţi într-o mătase gri, care dădea încăperii un aspect şi confortabil şi de bogăţie, în acelaşi timp. Camera aceea şi cea din librărie, se gândi ea. Asta aş vrea pentru biroul meu.

— Mă gândeam că o să-ţi placă încăperea asta, spuse Primrose. Ţi se potriveşte. Ia loc, mă duc să fac un ceai.

— Da, mulţumesc, spuse Amy absentă, intrând în living room. Întotdeauna avea un carneţel la ea şi nu se putu abţine să nu scrie câteva lucruri despre culori şi materiale. Se aşeză pe canapea şi schiţă felul cum era aşezată mobila şi amplasamentul ferestrelor. Exact când termină, Primrose se întoarse cu o tavă cu un ceainic de porţelan, ceşti şi o farfurioară cu fursecuri calde. O puse pe o măsuţă de cafea, după care se aşeză în faţa lui Amy, pe un scaun tapisat.

— Cu ce te pot ajuta, draga mea? o întrebă apoi în timp ce turna ceaiul.

— Păi… spuse Amy, neştiind cu ce să înceapă. Am găsit o carte de vizită a surorii dumneavoastră, Madame Zoya şi… Şi ce? Nu ştia ce să spună.

— Vrei să te întorci în timp să-ţi schimbi viaţa, spuse Primrose.

— Nu! zise Amy repede şi multe prea tare. Adică, nu, nu vreau să schimb nici măcar o zi din viaţa mea.

— Atunci, de ce ţi s-a dat o carte de vizită?

— Mi s-a dat? Nu, nu mi s-a dat cartea de vizită, am găsit-o întâmplător. Era într-o carte pe care am cumpărat-o de la librărie. Încercă să-şi amintească numele librăriei, dar nu putu.

— Librăria de pe alee.

— Ştiu care, spuse Primrose zâmbind. Dar, vezi tu, sora mea nu lasă pe oricine să primească o carte de vizită. Persoana trebuie să aibă nevoie de ea.

— Nu înţeleg. Nu trebuie să… Cum putea să o spună delicat?

— Trebuie să conduceţi o afacere, nu?

— Ah, înţeleg. Banii. Vrei să ştii cum ne întreţinem dacă doar împrăştiem cărţi de vizită, spuse Primrose. Avem bani de la tatăl nostru. El a avut grijă de noi. Dar sunt curioasă.

Dacă ţi s-a dat o carte de vizită şi, totuşi, nu vrei să-ţi schimbi viaţa, de ce ai venit aici?

— Voiam să vorbesc cu cineva despre ceva ciudat ce mi s-a-ntâmplat şi mă gândeam că, poate, un medium ar înţelege lucrurile mai bine ca mine.

— Dar sora mea nu e medium, spuse Primrose. Nu citeşte gânduri.

— Nu am nevoie de cineva care să-mi citească gândurile. Doar… Amy ezită şi, când încercă să vorbească din nou, avea lacrimi în ochi şi gâtlejul încleştat.

— Îmi cer scuze. Am trecut prin multe în ultimele luni şi nu sunt eu însămi.

Primrose îi turnă încă o ceaşcă de ceai.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti tot? De la început.

— Adică, de când am pierdut sarcina?

— Cred că ar fi moment bun cu care să începi. Amy a avut nevoie de jumătate de oră ca să-şi spună povestea. În acest timp,

Primrose sorbi din ceai, mâncă jumătate de duzină de fursecuri cu ciocolată şi nu scoase nicio vorbă, însă Amy simţea intensitatea cu care asculta.

— Şi iată-mă acum. Pentru a doua dimineaţă, consecutiv, a trebuit să pun aşternuturile la spălat. Şi uitaţi-vă la faţa mea!

— Vânătăile abia se văd, spuse Primrose, dar nu mai zâmbea. N-am mai auzit o asemenea poveste. De obicei, persoanele care primesc cărţile de vizită ale surorii mele sunt ca femeile cu care stai. Au o nevoie disperată să-şi schimbe vieţile.

— Dar ele n-au primit cărţi de vizită.

— Ba da, spuse Primrose. Poate că nu le-au văzut încă, dar le-au primit.

Fata aceea sărmană. Cum o cheamă?

— Zoë.

— I s-a furat atât de mult din viaţă. Şi cealaltă. Am văzut-o după ce a fost la salon.

Arată mult mai bine acum, dar e tot bătrână. Amărăciunea o îmbătrâneşte.

— Se pare că ne cunoaşteţi bine.

— Oh, da. Numai persoane foarte interesante stau la Jeanne.

— O cunoaşteţi? Primrose zâmbi.

— Vrei să ştii dacă şi ea a primit o carte de vizită.

— Parcă spuneaţi că nu ghiciţi gândurile. Primrose râse, dar nu răspunse.

— Sigur că îi văd pe toţi clienţii surorii mele şi trebuie să recunosc, sunt foarte nefericiţi. Fără excepţie, toţi aveau vieţi îngrozitoare.

— Destinele lor au fost schimbate de alţii, spuse Amy încet. Primrose arăta de parcă ar fi ciupit-o cineva.

— Exact, draga mea. Sora mea le pune destinele pe drumul lor.

E ca un tren care a deraiat.

Uneori, trenul o ia în altă direcţie, dar alteori, se răstoarnă pe o parte şi rămâne acolo, în praf.

— Cazurile lui Faith şi Zoë, spuse Amy. Zoë se poartă ca şi cum ar fi dură, dar nu e.

Stă în casele altora şi le face portretele. Faith locuieşte singură într-un apartament din New York şi merge la psihiatru de trei ori pe săptămână. Niciuna dintre ele nu are o viaţă.

— Ca tine?

— Ca mine, zise Amy. Sunt ciudată pentru că-mi place viaţa pe care o am? N-aş schimba pentru nimic în lume soţul meu, copiii mei sau chiar casa mea.

— Da, draga mea, eşti o raritate. Eşti o persoană mulţumită de viaţa ei. Când vorbeşti despre familia ta, parcă îţi radiază tot corpul.

— Atunci, de ce am primit o carte de vizită?

— Poate din cauza viselor. Cred că destinul tău a fost schimbat într-o altă viaţă.

— Aşa a zis şi Zoë.

— Poate ar trebui să te întorci să-l repari.

— Să mă întorc? Ca o hipnoză?

— Nu. Ceea ce face sora mea e mai mult de-atât. Are darul de a trimite oamenii înapoi în orice moment al vieţii lor timp de trei săptămâni.

— Trei săptămâni? Ce ar putea face cineva în trei săptămâni?

— Nu e nevoie de mult ca să schimbi viaţa unei persoane. Să spui „nu" unei cereri în căsătorie. Să refuzi să urci într-o maşină într-un anumit moment. Sau să spui

„Da" când ţi se oferă o ocazie.

— Bine, spuse Amy, să zicem că te întorci şi schimbi ceva. Ce se întâmpla apoi?

— Totul se schimbă. Amy clipi de câteva ori.

— Se schimbă? Toată viaţa?

— Desigur.

— Cum ar putea fi posibil? Dacă, să zicem, cineva a scris o carte despre o călătorie pe care a făcut-o, dar a doua oară, n-a mai făcut călătoria şi, astfel, n-a mai scris cartea. Ce s-ar întâmpla cu cartea? Şi cu amintirile oamenilor?

— Cartea n-ar exista şi nimeni nu şi-ar aminti că a existat vreodată. Ar fi foarte neplăcut să-ţi aminteşti ceva ce nu-şi mai aminteşte nimeni altcineva.

Amy deschise şi închise gura de câteva ori.

— Dar cum…?

— Nu ştiu, spuse Primrose. Nici sora mea nu ştie cum funcţionează. E un dar pe care îl are de la optsprezece ani. I s-a întâmplat ceva neobişnuit şi, de atunci, a putut să trimită oamenii în trecut.

— De ce n-a auzit nimeni de asta?

— Avem grijă să nu se afle. Şi… Ei bine, sora mea poate schimba trecutul.

— Ah! Adică, dacă cineva ar spune secretul, sora dumneavoastră s-ar putea întoarce în trecut să schimbe totul? Primrose ridică din umeri.

— N-am de unde să ştiu.

— Sigur, pentru că nu ţi-ai aminti. O persoană s-ar putea întoarce în timp să schimbe ceva important?

— De genul dezastrelor şi avioanelor prăbuşite?

— Şi asasinatelor care declanşează războaie, spuse Amy.

— Nu. Sora mea a încercat asta. A vrut să se întoarcă şi s-o împiedice pe Eva să mănânce fructul oprit. Dar n-a funcţionat. Puterile ei sunt minunate, dar sunt limitate la problemele individuale.

— Dacă eu aş vrea să mă întorc, dar nu în trecutul apropiat, ci la un moment mai îndepărtat?

— Nu ştiu, zise Primrose. N-am mai întâlnit o astfel de situaţie.

— Vreau să ştiu dacă, schimbându-mi destinul în trecut, mi s-ar schimba şi viaţa din prezent. Dacă ar fi o cale să schimb ce s-a întâmplat cu cineva în trecut, dacă aş împiedica să fie ucis, asta ar schimba ceea ce sunt eu azi?

— O întrebare foarte interesantă. Nu pot să-ţi dau un răspuns, dar, de obicei, dragostea adevărată învinge totul.

— Dragostea adevărată n-a învins în viaţa lui Faith şi cred că Zoë n-a cunoscut-o niciodată.

— Dacă ar fi aşa, n-ar avea nevoie de serviciile surorii mele.

— Vreţi să spuneţi că Zoë a iubit pe cineva, dar dragostea nu i-a fost împărtăşită?

— Poate, spuse Primrose uitându-se la ceas. Cred că am spus deja prea mult.

Sora mea o să-mi ia raţia de ciocolată pe o săptămână. Se pare că ceainicul e gol.

Amy ştia că acela era un indiciu că trebuia să plece, dar mai avea nenumărate întrebări.

— Totul e atât de nou pentru mine, spuse ea. De când am pierdut sarcina, nimic n-a mai fost la fel în viaţa mea.

— Poate că fetiţa ta n-a vrut să fie a unei persoane al cărei destin a fost schimbat.

— Dacă destinul meu e schimbat, nu e din cauza vreunui lucru pe care l-am făcut în viaţa asta, zise ea şi înălţă capul brusc. De unde aţi ştiut că era fetiţă?

— Intuiţia. Ai o casă plină de bărbaţi. Spune-mi, ce lucrează soţul tău? Amy oftă.

— Conduce compania de transport înfiinţată de tatăl lui. Nu e cariera preferată a lui

Stephen, dar câştigă bine. Cei trei fraţi mai mari şi ai lui sunt… încercă să găsească un mod frumos de a-i descrie.

— La place aventura. Nu se hotărăsc la un lucru, nici la slujbă, nici la soţii, la nimic.

— Nişte demoni ai vitezei? spuse Primrose şi Amy râse.

— Cam aşa ceva.

— Nu sunt psihiatru şi nici medium, dar mi se pare că, deşi destinul tău pare pe calea cea bună, cele ale celor din jurul tău nu sunt. Amy ştia că Stephen nu era la fel de fericit ca ea. Îi iubea pe ea şi copiii, dar nu el îşi alesese slujba. Însă el nu se plângea şi era un om de onoare. Când fratele său cel mai mare refuzase să se ocupe de firmă, aceasta trecuse la următorul fiu, dar şi acesta refuzase să o preia.

Prea multă muncă, prea multă responsabilitate, puţină distracţie, ziceau ei. Şi

Stephen vrusese să refuze, dar nu suportase dezamăgirea de pe chipul şi din vocea tatălui său. La numai câteva săptămâni după ce terminase colegiul, începuse să lucreze pentru tatăl său. De-a lungul anilor, extinsese compania şi că tiga bine, dar, uneori, Amy îl văzuse uitându-se la fraţii şi lui cu invidie. Ei îşi tot schimbau slujbele şi plecau oricând aveau chef. Când rămâneau în urmă cu plata pensiei alimentare", împrumutau" de la Stephen. În definitiv, conducea afacerea familiei. După părerea lor, profiturile erau ale tuturor. Faptul că Stephen nu era încântat de slujba lui şi nerecunoştinţa tatălui şi fraţilor lui o făceau pe Amy să muncească adesea până la epuizare. Voia ca totul să fie perfect acasă pentru

Stephen. Amy se uită la Primrose.

— Credeţi că, dacă aş putea schimba destinul acestui bărbat care seamănă cu soţul meu, aş putea să schimb ceva în viaţa actuală a lui Stephen? întrebă ea cu o strălucire în ochi. Aş putea să-i schimb pe fraţii lui? Poate chiar şi pe tatăl lui?

— Chiar nu ştiu, spuse Primrose. Ştiu doar că sora mea le dă

cărţi de vizită doar celor care au nevoie de ea şi că, întotdeauna, e vorba de dragoste adevărată. Acum te rog să mă scuzi, dar am ceva treburi de făcut, zise ea ridicându-se.

Amy ar fi vrut să stea acolo toată ziua să-i pună întrebări, dar ştia că fusese expediată. Când se ridică, se uită pe fereastră cum strălucea soarele.

— Credeţi că afară plouă? Primrose râse atât de tare, încât Amy se temu să nu se înece.

— Mi-ai înseninat ziua, toată săptămâna, îi spuse ea lui Amy în uşă. Şi mă voi gândi la întrebările pe care mi le-ai pus.

— Dacă aş vrea să… fac asta, mă refer la ce e scris pe cartea de vizită, ce trebuie să fac?

— Veniţi toate trei, iar sora mea vă va întâmpina la uşă şi vă va spune ce să faceţi, zise Primrose, după care adăugă mai încet: n-ar trebui să dau niciun sfat, dar chiar cred că trebuie să faci tot posibilul să-ţi corectezi destinul. Şi, draga mea, trebuie să alegi momentul cu multă atenţie. S-au făcut greşeli şi unii oameni s-au întors în momente nepotrivite, astfel că n-au schimbat nimic.

Sora mea nu-i lasă să încerce din nou. O bătu pe Amy pe braţ.

— Dar cred că tu ştii în ce moment vrei să te întorci. Şi, ah, da, fiecare dintre voi trebuie să aducă o sută de dolari. Acesta e tariful.

Amy ieşi pe verandă şi se întoarse.

— Ar putea să vină cineva cu mine?

— Să meargă cu tine înapoi ca să-ţi schimbi tu viaţa?

— Da, aş vrea ca Zoë să meargă cu mine. Cred că, în momentul ăsta, chiar dacă ar avea o şansă să se întoarcă în trecut, n-ar face-o. N-am văzut pe nimeni cu atâta înverşunare în suflet.

— Ai cele mai extraordinare idei, spuse Primrose. O să vorbesc cu sora mea despre asta. Va avea răspunsurile necesare când te vei întoarce. Dar cred că, dacă ar fi să meargă cineva cu tine, persoana respectivă va trebui să vrea acest lucru.

— Nicio grijă. Zoë va vrea să vină doar pentru cal. Primrose râse din nou.

— Ce e cu bărbaţii frumoşi pe cai frumoşi? Aş merge şi eu cu tine.

— De ce n-o faceţi? întrebă Amy.

— E destinul tău, zise Primrose intrând înapoi în casă. Destinul tău, nu al meu, mai zise ea şi închise uşa.

— Al meu, al lui Stephen, al bărbatului în negru sau chiar al lui Zoë, murmură

Amy. Nu-mi dau seama cum stau lucrurile.

CAPITOLUL 11

— Prostii! spuse Faith. E cel mai absurd lucru pe care l-am auzit în viaţa mea.

— M-am uitat prin toate lucrurile mele şi nu am nicio carte de vizită de la această femeie misterioasă a ta, spuse Zoë.

— Nu e a mea, spuse Amy exasperată. Pregătise cina în seara aceea, o friptură delicioasă de pui pe care o prepara adesea pentru oaspeţi, acasă.

Cumpărase toate ingredientele şi făcuse totul singură. Planul ei era să le spună celor două despre vizita ei la Primrose după ce avea să bea fiecare câteva pahare de vin. Dar Zoë îi dădu planul peste cap. De cum se aşezară, o întrebă:

— Deci, ce vrei?

— Ce vrei să spui? zise Amy. Faith şi Zoë se uitară la ea doar.

— Bine, spuse Amy, m-am dus la Madame Zoya azi. După care le spuse tot ce voiau să ştie despre acea vizită, omiţând lucrurile care ştia că le-ar fi putut tulbura.

Niciuna dintre ele nu crezu niciun cuvânt.

— Nu e posibil, spuse Faith. Nimeni nu poate schimba trecutul. Nu te poţi întoarce.

— Şi nici n-aş vrea, spuse Zoë. Amy o privi uimită.

— N-ai vrea să te întorci într-un moment cu trei săptămâni înainte de accident şi să împiedici să se întâmple?

— Nu, spuse ea. Accidentul a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Aşa am aflat cine m-a iubit cu adevărat şi am început să desenez. Medicii au spus că, după părerea lor, unele părţi ale creierului meu au fost afectate în aşa fel încât să uit unele lucruri, în timp ce altele au fost amplificate. Prefer să desenez decât să am de-a face cu o groază de oameni cărora nu le-a păsat niciodată de mine.

— În plus, noi nu avem cărţi de vizită, aşa că nu suntem invitate. De ce nu te duci singură?

— Am înţeles că, dacă nu mergem toate trei împreună, nu se poate face nimic. Toate trei sau niciuna nu îşi poate schimba destinul. Dacă s-ar fi putut întoarce în timpeeea ce, desigur, era imposibil-şi ar fi putut să o ia pe Zoë, de ce să nu o ia şi pe

Faith? Dar nimic nu le putea face să se răzgândească. Nu aveau niciun chef să meargă la o „șarlatancă", așa cum o numeau pe femeia pe care o cunoscuse Amy.

Nu voiau să stea de vorbă cu ea și, sigur, nu voiau să-i dea bani.

După cină, Faith și Zoë, practic, fugiră în living room, lăsând-o pe Amy să strângă.

— Dacă o ținem tot așa, n-o să facem nimic, murmură Amy umplând mașina de spălat vase. Avea sentimentul că, până a doua zi dimineață, cele două aveau să înceapă să se gândească să plece acasă. Și Amy știa că, dacă familia ei ar fi fost acasă și nu în excursie, și ea ar fi vrut să plece.

Dar mai știa și că ea era singura care avea vise atât de reale, încât o urmăreau chiar și când era trează. Ea era cea care stătuse în razele soarelui, în timp ce ploua. Ea era cea care vorbise cu o bătrânică și gândul de a schimba un destin care o luase razna era perfect posibil. Și, mai mult, ea era cea care avea un moment și un loc atât de clare în minte, încât, uneori, nici nu mai știa unde se afla. Dar, orice ar fi spus, nu le putea face pe cele două să fie de acord cu ea.

Pe de altă parte, totul i se arătase ei, nu lui Faith sau lui Zoë. Cum putea să se aștepte ca ele să vrea să participe?

Când termină treaba în bucătărie, se duse în living room, dar Faith nu își dezlipi privirea de televizor și Zoë, de blocul de desen. Amy văzu că o desena pe Faith.

— Cred că mă duc la culcare, spuse ea, dar cele două nu ridicară privirile când spuseră „noapte bună". Se duse în camera ei, făcu un duș, își puse cămașa de noapte și se vârî în așternut. Era încă devreme, dar era obosită după tot ce făcuse în ziua aceea. Prietene, se gândi ea stingând lumina. Chiar începuse să creadă că

Faith și Zoë erau prietenele ei, dar acestea o priveau așa cum se aștepta să o facă o persoană de pe stradă dacă ar fi auzit-o vorbind despre întoarceri în timp și destine-ca și cum ar fi fost nebună.

În timp ce o fura somnul, Amy se gândi că, poate, pierdea contactul cu realitatea.

Avea tot ce își putea dori cineva în viață, atunci, de ce se gândea să riște tot? De ce încerca să schimbe lucrurile? Nu că ar fi putut schimba ceva, dar…

Adormi.

Visul începu aproape imediat. Bărbatul murise și toată lumea

plângea. Amy, care purta o rochie lungă cu un imprimeu alb şi albastru, era prea uluită ca să ştie ce face. Avea nişte chei în mână, dar nu ştia ce deschideau. Păreau să fie mulţi care o întrebau ce să facă, dar nu se putea concentra îndeajuns pentru a-i înţelege. El murise. Ucis în timpul nopţii cu un cuţit mare care îi străpunsese inima.

Auzea plânsete răsunând în toată casa. O femeie bocea în hohote şi, când urcă scara din lemn, auzi un bărbat suspinând. Deschise o uşă şi văzu un bărbat cu părul cărunt întins în pat. Era slab, de parcă ar fi fost măcinat de o boală, şi avea faţa roşie de plâns.

— Plecaţi! Lăsaţi-mă! porunci el. Ea văzu două tinere, care păreau să fie slujnice, de asemenea cu ochii înroşiţi de plâns. În spatele lor, o uşă era deschisă şi Amy se îndreptă spre ea. Se simţea ireal, de parcă ar fi fost în trupul ei şi, totuşi, în afara acestuia. În încăpere, erau trei bărbaţi îmbrăcaţi în cămăşi albe şi cu haine şi pantaloni negri. Doi dintre ei purtau peruci. Vorbeau încet între ei, uitându-se mereu la bărbatul din pat. Amy se duse la el. Parcă dormea, cu faţa liniştită, la fel de frumos ca întotdeauna. Era îmbrăcat ca de obicei şi părea să tragă un pui de somn doar. Dacă n-ar fi fost pata întunecată din dreptul inimii, ea nu şi-ar fi dat seama că era mort.

— Cine a făcut asta? îi întrebă ea pe bărbaţi.

— Nu ştim, zise unul dintre ei. Aşa a fost găsit azi dimineaţă. După răceala trupului, trebuie să se fi întâmplat ieri. N-ai văzut pe nimeni?

Amy nu putu decât să scuture din cap. Adevărul era că nu îşi mai amintea nimic de când se urcase în căruţă. Oare cât timp trecuse? După felul cum era îmbrăcată şi după cheile de la brâu, i se dăduse slujba de menajeră. Ar fi putut trece mulţi ani de când se urcase în căruţă.

Îi dădu la o parte părul de pe frunte şi îi sărută obrazul rece. Bărbaţii se uitau la ea, dar nu îi păsa. Lacrimile ei îi căzură pe faţă. Nu avea să-l mai vadă râzând niciodată. Nu avea să se mai certe cu el. Nu avea să-i mai spună că greşea.

Uitându-se la el, îşi dădu seama că amintirile îi veneau în minte. Niciodată nu se lăsase condusă de el. Întotdeauna îi spusese ce gândea. El îi spusese de multe ori că înţelegea de ce o vându-se tatăl ei”. *Şi am plătit prea mult*!” îi strigase el.

Dar, în ciuda tuturor certurilor şi confruntărilor, el o ridicase la un statut elevat şi nu o trimisese înapoi. În clipa aceea, o tânără drăguţă intră în încăpere. După rochia ei, era din aceeaşi clasă ca

bărbatul. Imediat, Amy îşi aminti că era sora lui şi el o iubise foarte mult. Tânăra se aplecă deasupra lui de cealaltă parte a patului.

— Ce mă voi face fără tine, Tristan? şopti ea. Cum voi putea trăi fără tine?

Apoi se uită la Amy.

— Ce-o să facem? Cum vom trăi fără el? Amy nu putu decât să scuture din cap în semn că nu ştia. Gâtlejul i se încleştase şi lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji.

— Amy! spuse Faith scuturându-i umerii. Trezeşte-te! E doar un vis. Eşti în siguranţă. Trezeşte-te! Amy deschise ochii şi le văzu pe cele două femei lângă pat, dar nu putea să plece din locul unde fusese în mintea ei.

— Era mort, spuse ea plângând. Cineva l-a omorât. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi continuă să plângă. Ambele femei erau îmbrăcate, deci nu era târziu.

— Era o fată acolo, spuse Amy, continuând să plângă în mâini. Era sora lui şi îi simţeam durerea. Simţeam că ar fi vrut să plece cu el. Cine ar fi putut face aşa ceva? De ce a păţit un lucru atât de oribil? Era un om bun.

— Amy, îi spuse Faith încet, îndepărtându-i mâinile uşor de pe faţă, uită-te la mine.

A fost doar un vis. Acum eşti în siguranţă, aici. Visul o să se ducă.

— N-o să se ducă niciodată, spuse Amy. Nu înţelegi că e real? Şi eu nu voi putea să-l schimb niciodată. Ştiu că trebuie să mă întorc să împiedic să fie ucis, dar nu pot. Primrose a zis că trebuie să mergem toate trei, dar voi nici măcar nu încercaţi! Cele două femei tăcură o clipă, după care Zoë vorbi.

— Faith, dacă n-o să acceptăm să mergem cu ea la vrăjitoare, o să stăm aici toată noaptea. Faith oftă.

— Bine. Amy, o să mergem cu tine la femeia aceea mâine.

Când Amy tot nu se opri din plâns, Faith spuse mai tare:

— M-ai auzit? Vom merge.

— Dar e prea târziu, spuse Amy. El a fost omorât deja. Ucis în somn. Era un bărbat într-o cameră, care plângea. Era foarte bolnav. Nu ştiu cine era, dar nu cred că avea să mai trăiască mult. Se uită la Faith.

— Cred că era tatăl lui Tristan. Ba nu, era un unchi. Da, şi era pe moarte. El…

— Amy! spuse Faith mai tare. Termină! Vorbesc serios. A fost

doar un vis.

Zoë luase cartea veche de pe noptieră şi o deschise.

— Scrie că Tristan Hawthorne a fost înjunghiat de moarte în 1797 de către un necunoscut.

— Atât de demult, spuse Amy cu lacrimile şiroind pe obraji.

— Da şi nu, spuse Zoë. Poate, dacă te întorci în timp, poţi să ajungi într-un moment înainte de 1797 şi să-l salvezi. Ai putea să-i împiedici moartea.

— Cum? Nu ştiu cine ar putea face aşa ceva, spuse Amy. Trebuia să fi văzut. Toţi plângeau, până şi slujnicele. Era un om iubit de toată lumea. Zoë se aşeză pe pat în faţa lui Amy.

— Trebuie să-ţi revii. Ceva îţi provoacă visele astea şi, orice ai crede acum, ele vor dispărea. Ştiu asta, pentru că, după accident, aveam nişte vise oribile.

— În legătură cu accidentul? întrebă Amy ştergându-şi faţa cu batistele date de

Faith.

— Nu, în legătură cu nişte lucruri care nu aveau niciun sens pentru mine. Am văzut un bărbat împuşcându-se în cap. Vedeam asta iar şi iar. Mă trezeam ţipând şi infirmierele veneau în fugă. După o vreme, mi-au dat nişte pastile atât de puternice, încât nu mai visam nimic.

— Dar nu înţelegi că s-ar putea să se fi întâmplat aşa? spuse Amy. Poate că faptul că ai văzut asta te-a făcut să conduci prea repede şi să faci accidentul. Poate…

— Am o psihiatră pe care n-o vreau, nu începe şi tu, spuse Zoë cu asprime, dar îi luă mâinile într-ale ei. Mâine dimineaţă o să mergem toate trei la acea femeie pe care ai cunoscut-o să vedem dacă sora ei te poate ajuta. Poate te hipnotizează suficient de mult ca să scapi de visele astea. Eu şi Faith ne-am săturat să te vedem în fiecare dimineaţă cu vânătăi pe faţă. Amy izbuti să schiţeze un zâmbet.

— Eşti o persoană foarte de treabă. Şi, fără machiajul ăla, eşti foarte drăguţă.

Zoë se ridică.

— Acum culcă-te la loc şi nu mai visa nimic, auzi?

— O să mergeţi cu mine? întrebă Amy.

— Am zis că da, spuse Zoë.

— Nu, în trecut. Zoë râse, dar Faith o privi pe Amy uimită.

— Doar nu crezi că femeia aia chiar poate… începu Faith, dar Zoë o opri.

— Da, o să mergem cu tine, spuse ea. Nu-i aşa, Faith?

— Sigur, de ce nu? Mai bine în secolul XVIII decât la New York să-mi petrec zilele încercând s-o fac pe Jeanne să creadă că nu am tendinţe sinucigaşe.

— Promiteţi? întrebă Amy.

— Pe cuvânt de onoare, spuse Zoë serioasă. Amy se uită la Faith.

— Promit, spuse şi ea. Dacă te întorci în timp, eu şi Zoë o să mergem cu tine.

— Bine, spuse Amy întinzându-se în pat. Acum mă simt mai bine. Toate trei o să ne întoarcem în timp ca să-l salvăm. O să aflăm cine îl urăşte şi o să-l împiedicăm să-l omoare. Cred că o să iau cuţitul şi o să-l înjunghii eu pe criminal.

Zoë se ridică, stinse veioza şi ieşi cu Faith din cameră. După ce închise uşa, Faith o întrebă:

— Ce naiba ai făcut? Nu vreau să merg la un medium de doi bani să-mi dea în bobi.

— Nici eu nu vreau. Mă tem că-mi va spune ce s-a-ntâmplat în viaţa mea.

Faith se uită la ea.

— Chiar ai văzut un bărbat împuşcându-se?

— Nu ştiu, dar am visat asta destul de des. Cred că am văzut asta la fel de mult cum

Amy a văzut un bărbat din secolul XVIII mort în pat.

— I-ai spus lui Jeanne despre visele tale? Nu despre cele născocite, despre cele reale?

— Nu, spuse Zoë.

— Înţeleg, spuse Faith.

— Nu începe să vorbeşti ca Jeanne. Cum adică „înţeleg”? Faith zâmbi.

— Cred că noi două avem unele lucruri în comun. Nici eu nu i-am spus despre visele mele.

— Încep să-mi dau seama de ce ne-a trimis Jeanne aici împreună. Bănuiesc că ştie că sunt unele lucruri pe care refuz să i le spun şi tu la fel.

— Chiar mai multe lucruri, spuse Faith zâmbind.

— Nu ţi se pare ciudat că, deşi Amy are o viaţă bună, are visele

astea groaznice?

Întrebă Zoë.

— Până în seara asta, am crezut că sunt bune.

— Şi eu la fel, zise Zoë luând blocul de desen de pe canapea.

— Nu crezi că e ceva adevărat în ceea ce pare să creadă Amy, nu? întrebă Faith.

— Te referi la întoarcerea în timp? Câtuşi de puţin.

— Aşa cred şi eu, spuse Faith aruncând o privire în jur.

Nu era nimic în dezordine. Stinse lumina şi ieşi împreună cu Zoë.

A doua zi dimineaţă, Amy era singura veselă. Dormise bine după acel vis groaznic şi se simţea bine. Chiar îşi împletise câteva şuviţe de păr, printre care strecurase o panglică subţire pe care o pictase pentru ea fiul ei cel mai mare.

— Cred că ar trebui să plecăm cât mai repede, spuse ea întorcând o clătită în tigaie.

Zoë era aplecată deasupra blocului de desen şi Faith se uita în farfurie.

— Haideţi, o să fie amuzant.

— Eu nu cred, spuse Faith. Amy se aşeză lângă ea.

— De ce vă e atât de teamă? Să nu rămâneţi blocate în secolul XVIII? V-am spus că Primrose a zis că stăm acolo doar trei săptămâni. Zoë se uită la ea.

— Cred că vorbesc şi în numele lui Faith când spun că nu, nu ne e teamă că rămânem blocate în secolul XVIII, zise ea cu sarcasm în glas.

Amy îi ignoră tonul.

— Atunci, de ce sunteţi aşa morocănoase?

— Ne e teamă de ce ni se va spune! zise Faith. Poate că tu ai un trecut minunat şi un viitor strălucitor, dar eu, nu. Dacă femeia asta e medium, s-ar putea să vadă lucruri pe care eu nu vreau să le văd, ar putea să-mi spună lucruri pe care nu vreau să le ştiu.

— Primrose a zis că sora ei nu e medium. Ea… zise Amy şi se opri.

Nu o credeau şi nici Amy nu era sigură.

— Poate că o să vadă ceva bun. Faith pufni doar.

— Jumătatea goală a paharului, spuse Amy încet. Dar tu, Zoë? Te temi de aceleaşi lucruri?

— Mai mult sau mai puţin, zise ea. Ştiu că am făcut ceva foarte

rău în trecut şi nu vreau să ştiu ce.

— Şi ne vom petrece restul vieţii ascunzându-ne, fugind de la o casă la alta, fără să cunoaştem pe nimeni? întrebă Amy.

— Mie mi se pare o idee bună, spuse Zoë veselă.

— Dacă aş şti să pictez, asta aş face şi eu, spuse Faith. Aş fugi cât aş putea de departe de soacra mea. V-am spus că, atunci când sunt acasă, mă sună de trei ori pe zi?

— Chiar şi după ce ai băgat-o în spital? întrebă Zoë, după care îşi muşcă limba, pentru că dăduse în vileag acea informaţie.

— Nu ştiu de unde ai aflat asta, dar da, mă sună chiar şi după ce am bătut-o. Mi-am schimbat numărul de nu ştiu câte ori, dar ea plăteşte oameni ca să-l afle. Mă găseşte oriunde m-aş duce. Are ca angajaţi trei detectivi particulari.

— Ce zice când te sună? întrebă Amy.

— Plânge şi vrea să-i vorbesc despre Eddie. El era viaţa ei. N-a avut nici prietene, nici rude pe care să le placă, îl avea doar pe Eddie. Şi pe mine.

— Gata, spuse Amy ridicându-se. Cu cât aud mai multe de la voi, cu atât mă enervez mai tare. Şi când mă gândesc că eu credeam că am probleme, fiindcă îmi place să stau în lumea mea sigură. Haideţi. Aveţi cincisprezece minute, după care am plecat.

— Uneori am impresia că tu chiar crezi că o să… Nici nu pot să spun cu voce tare, spuse Zoë.

— Nu ştiu ce se va întâmpla, dar voi face un efort. N-o să stau aici să-mi plâng de milă.

— Dar viaţa ta e minunată, nu?

— Aşa e, dar cred că viaţa soţului meu nu e chiar aşa grozavă şi, dacă pot să fac ceva ca s-o repar, o s-o fac. Faith şi Zoë o priviră uimite.

— Toate astea sunt pentru soţul tău cel chipeş? întrebă Zoë.

— Da. Cel puţin aşa cred. Nu prea ştiu ce se întâmpla, dar vreau ca un copilaş să vrea să se nască în familia noastră. Faith şi Zoë o priviră uluite.

— Îmbrăcaţi-vă, spuse Amy. O să vă povestesc pe drum.

— Sunteţi sigure? întrebă femeia căreia i se spunea Madame Zoya.

Era la fel de plinuţă ca sora ei Primrose, dar ea era pe atât de severă şi de neînduplecat pe cât era sora ei de amabilă.

— Da, spuse Amy categorică, în timp ce celelalte două nu

spuseră nimic.

Se aflau în încăperea însorită din casa victoriană. Când Amy le condusese pe strada Everlasting, Faith spuse că acea stradă nu fusese acolo cu o zi în urmă.

— Am fost chiar aici. M-am dus de la magazinul ăla la ăla, zise ea arătând spre partea de vizavi. Nu era nimic între ele.

— Orașul ăsta e magic, spuse Amy.

— Sau are nevoie de un plan urbanistic bun, spuse Zoë uitându-se la pădurea din jurul lor. Când ajunseră pe verandă și sunară la sonerie, Amy zise:

— Sper să deschidă sora lui Primrose. Cred că ăsta e semnul că o s-o facă.

Faith și Zoë erau în spatele ei, neliniștite și simțindu-se ridicole. O femeie scundă și grăsuță deschise ușa și privirea ei încruntată aproape că le făcu pe Faith și Zoë să coboare scările din nou. Dar Amy zâmbi larg și intră în casă.

— Am primit cartea dumneavoastră de vizită și ele merg cu mine, spuse ea senină și îi puse în palmă trei sute de dolari. Nu le spusese lui Faith și Zoë despre bani de teamă că aveau să considere că aceea era o dovadă că era o escroacă.

Femeia se uită la cele două femei din spatele lui Amy.

— Ele nu prea vor să facă asta. Nici măcar nu au cartea mea de vizită.

— Știu, dar au promis și trebuie să se țină de cuvânt, nu? Femeia o măsură pe Amy din cap până în picioare.

— De obicei, obții ceea ce vrei, nu-i așa?

— Cred că asta face parte din problemă, spuse Amy.

Femeia schiță un zâmbet, după care se întoarse și ele o urmară într-o încăpere cu ferestre pe un perete întreg. Se așeză la un birou și se uită la Amy când cele trei se așezară.

— Știi regulile?

— Cred că da, dar poate ar fi mai bine să mi le mai spuneți o dată.

— Poți să te întorci în timp la oricare trei săptămâni pe care le dorești și, la întoarcere, poți alege dacă să-ți amintești sau nu.

— Să-ți amintești? întrebă Zoë nedumerită. Femeia îi aruncă o privire care păru să treacă prin ea.

— Ai avut un grav accident de mașină, nu-i așa? Zoë încuviință

doar şi se rugă în gând ca femeia să nu spună mai mult. Şi nu o făcu.

— Dacă te întorci şi reuşeşti să împiedici accidentul, poţi să alegi să-ţi aminteşti că s-a întâmplat sau nu. Se uită la toate trei.

— Vă previn că, dacă schimbaţi trecutul, veţi schimba şi viitorul, asta e sigur.

— Dacă alegeţi un alt… Ezitând, se uită la Faith.

— Dacă alegeţi un alt bărbat în 1992, să zicem, când vă întoarceţi aici, veţi fi trăit o nouă viaţă.

— Deci, n-am schimba doar trei săptămâni, spuse Faith.

— Nu, vă veţi schimba toată viaţa. Veţi lua hotărârea în cele trei săptămâni din trecut, dar eu nu pot controla ce se întâmpla în noua voastră viaţă.

— Aş vrea să fac ceva care să nu mă facă să ajung la psihiatru cu forţa, spuse Faith.

Zoë îi aruncă o privire care, parcă, o făcea trădătoare, dar Faith începea să creadă în acea idee absurdă.

— Dacă nu mergeam la terapie, nu ajungeam la casa de vară a lui Jeanne.

— Asta nu se va schimba, zise Madame Zoya. Poate că veţi avea alte vieţi, dar tot veţi ajunge în camera asta. Privirea pătrunzătoare a femeii o făcu pe Zoë aproape să spună „*Am înţeles*, *doamnă*”. Madame Zoya se uită de la una la alta.

— Am vorbit clar? Toate trei încuviinţară.

— Sora dumneavoastră v-a spus ce vreau să fac? întrebă Amy. Nu vreau să mă întorc în trecutul meu, ci mai înainte. Sora dumneavoastră nu mai auzise aşa ceva.

— Sora mea nu ştie tot ce ştiu eu. Acum, ţineţi-vă de mâini.

— Am o întrebare, spuse Faith.

— Care anume?

— Asta e şansa lui Amy de a se întoarce şi a schimba lucrurile sau se consideră ca fiind şi a noastră?

— E a ei, spuse femeia. Ţineţi-vă de mâini şi mai bine închideţi ochii.

— Cred că eu o să-i ţin deschişi, spuse Zoë, fiind evident că voia să vadă ce face femeia. Avea un zâmbet pe chip care, parcă, spunea că ştie că totul era o glumă şi că nu avea să se întâmple nimic.

— Cum vrei, spuse femeia. Se apucară de mâini, iar Faith şi Amy închiseră ochii.

Urmă o lumină puternică şi, pentru o clipă, cele trei femei nu mai avură aer.

În clipa următoare, se treziră în beznă.

— Ce se întâmpla? întrebă Zoë clipind repede.

Chiar dacă nu ar fi fost atât de întuneric, tot nu ar fi putut să vadă nimic, fiindcă lumina aceea puternică aproape că o orbise.

— Ş̧ş̧ş̧, spuse Amy. Parcă aud nişte oi.

— Piciorul meu e ud, spuse Faith.

— Cred că ştiu unde suntem, şopti Amy. De fapt, cred că ştiu multe lucruri pe care nu le ştiam acum zece minute. Treptat, se obişnuiră cu întunericul şi văzură că stăteau pe o claie de fân în boxa unui cal, într-un grajd. Un bărbat care purta o haină albă, murdară, pantaloni strâmţi şi un soi de cizme de cauciuc până la genunchi, se holba la ele.

— Ce faceţi aici, domnişoară Amy? întrebă el. Şi cine sunt prietenele dumneavoastră? Amy zâmbi.

— Ea e Faith şi ea e Zoë. Au venit din America să mă ajute.

— Ah, alte prietene, zise el zâmbind ca de o glumă numai a lor. V-am adus trei baniţe de fasole. Credeţi că ajung?

— Poate, spuse Amy ridicându-se şi mergând împreună cu el în capătul îndepărtat al grajdului. Faith şi Zoë nu se mişcară. Se uitară una la alta. Purtau rochii lungi din bumbac cu talie înaltă. Pieptul generos al lui Faith aproape că se revărsa pe deasupra rochiei. Duse mâna la păr şi descoperi că era strâns din nou în coc. I-ar fi plăcut să aibă părul lung şi liber din tinereţe.

— Părul tău e tot roşu, dacă asta te întrebai, spuse Zoë ridicându-se şi încercând să tragă aer în piept. Cred că, sub asta, e un corset. Faith o privi uluită.

— Eşti drăguţă. Zoë nu mai era fardată şi pielea ei era trandafirie datorită tinereţii.

— Da, bine… spuse ea roşind şi ridică rochia puţin ca să vadă pantofii de piele. Unde crezi că sunt hainele noastre? Faith ridică din umeri.

— Nu ştiu, dar Amy încă are panglica.

Zoë se uită la Amy, care sporovăia cu omul acela de parcă îl cunoştea de o viaţă.

Amy veni spre ele, urmată de el.

— N-o să-i placă asta, spuse bărbatul uitându-se la cele două

femei. Ştiţi ce-a spus despre ultimele pe care le-aţi adus.

— Da, Jonathan, spuse Amy plictisită, ştiu prea bine ce-o să zică, dar acum e altceva.

Nicio grijă, o să-i pregătesc o cină delicioasă şi va supravieţui. Acum, du-te şi vezi dacă Helen mai are nevoie de ceva la bucătărie. Şi mai adu-mi nişte tarhon din grădină. Aşteptă până când el ieşi din grajd şi se întoarse spre cele două femei.

— Ştiu că aveţi o groază de întrebări, dar eu nu ştiu ce răspunsuri să vă dau, cel puţin nu încă. Nu pot să vă explic, dar cunosc locul ăsta şi ştiu că visele pe care le-am avut erau reale. Suntem în 1797 şi el m-a cumpărat de la o cârciumă, de la un om care spunea că e tatăl meu. De atunci, m-am ocupat de locul ăsta.

Se uită spre uşă.

— Au nevoie de mine înăuntru. Dacă nu supraveghez activitatea din bucătărie, ei o să… Nu ştiu ce-o să facă. Vă plimbaţi puţin pe-aici şi ne vedem mai târziu?

— Sigur, spuse Faith. Ne descurcăm. Nu-i aşa, Zoë? Imediat, Amy ţâşni afară pe uşă.

Zoë se uită la Faith.

— Uită-te la locul ăsta şi la noi! Dorm sau am murit? Sau tocmai am picat dintr-un roman de Jane Austen?

— Nu mă întreba pe mine, izbuti ea să spună, e visul lui Amy, nu al meu.

Apoi ocoli o balegă şi ieşi din grajd urmată îndeaproape de Zoë.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 12

Zoë o urmă pe Amy în casă, dar Faith nu intră. Nu ştia dacă tocmai călătorise în trecut sau se afla pe platoul de filmare al unui serial BBC, însă nu-i păsa. Voia să vadă tot şi să nu o deranjeze nimeni.

Îşi dădu seama că se afla într-o casă mare. Părea să fie veche doar de câţiva ani şi era într-un stil care îi plăcuse întotdeauna lui Faith: din epoca regilor George ai

Angliei. Totul era simetric. Ferestrele erau uriaşe şi ea ştia că încăperile erau spaţioase şi frumos proporţionate. Zona mare din spatele casei era acoperită de pietriş şi, într-o parte, văzu o căruţă veche. Erau doi bărbaţi îmbrăcaţi asemeni celui din grajd şi o femeie cu o rochie lungă, maro, şi o bonetă pe cap. Toţi o priveau curioşi pe Faith, dar niciunul nu spuse nimic.

Ea îi salută din cap, după care îşi împreună mâinile la spate şi îşi continuă plimbarea. În anii cât stătuse acasă cu Eddie, Faith citise foarte mult. Întotdeauna preferase cărţile despre secolul XVIII.

Dacă, printr-o întâmplare, chiar se întorsese în timp, ştia ce ar fi vrut cel mai mult să vadă. O luă la stânga pe un drum bătătorit şi, iată, întruchiparea eficienţei:

grădina de legume. Era aproape un hectar şi jumătate şi fiecare petic de pământ era folosit în vederea hrănirii persoanelor din clădirea principală şi a numeroşilor angajaţi. Citise că, în secolul XX, multe dintre vechile soiuri se pierduseră. Nimeni nu voia să cultive ceva ce nu putea fi pus într-un camion şi transportat cu vaporul. Legumele şi fructele care erau prea moi, prea crude sau care putrezeau prea repede erau considerate inutile. Zâmbind, îşi continuă plimbarea. Numără zece bărbaţi care munceau în grădină, dar alţii erau în cele şapte sere. Văzu un spaţiu imens plin de flori şi ştiu că erau folosite pentru decorarea casei. Avea vreo şaizeci de metri lungime, de ajuns pentru a furniza flori pentru un palat întreg, se gândi ea. Parfumul aproape că o ameţea.

Dincolo de flori erau fructele.

Niciodată nu îşi închipuise că existau atâtea soiuri de zmeură, coacăze, agrişe şi căpşuni. Uitându-se la grădina cu plante medicinale, Faith se simţi acasă. Ştia ce conţinea fiecare parte. Una, plante pentru gătit şi a doua, plante medicinale. Când starea lui Eddie se înrăutăţise, Faith se apucase să citească ce puteau face plantele şi încercase câteva leacuri vechi. Nu îl vindecaseră, dar îi alinaseră durerea şi îi făcuseră ultimele zile mai uşoare. Faith ştia că a treia parte era cu plante otrăvitoare. Traversă primele două grădini şi se uită dincolo de poarta încuiată. Văzu măselariţă, degetariţă şi pelin. Majoritatea plantelor otrăvitoare îi erau necunoscute. Doar citise despre ele. Părăsi frumoasa grădină şi merse mai departe. Văzu grajdul cu vaci de lapte. Două femei cărau găleţi cu lapte proaspăt în casă. Era visătoare, gândindu-se bucuroasă că nicio maşină nu polua aerul din jur, când fu cât pe ce să fie călcată de un cal. Călăreţul trase cu putere de hăţuri ca să stăpânească animalul.

— Eşti teafără? întrebă o voce subţire. Faith dădu la o parte mâna cu care îşi acoperise faţa şi văzu o tânără drăguţă, care nu avea mai mult de şaisprezece ani şi care purta un costum de călărie atât de strâmt încât părea pictat pe ea.

Pălărioara aproape că îi acoperea ochiul drept.

— Sunt bine, spuse Faith zâmbind. Mai mult m-am speriat. Tânără era scundă şi foarte frumoasă.

— Cred că eşti una dintre americancele lui Amy. Accentul tău… N-am auzit pe nimeni vorbind aşa în afară de Amy. Şi tu ştii poveşti uluitoare despre ţara ta?

Faith zâmbi. Fata avea o naturaleţe care o făcu pe Faith să o placă imediat.

— Sunt sigură. Cum de o ştii atât de bine pe Amy?

— E aici de aproape un an. Nu ştiai asta?

— Nu, spuse Faith încet. Tu eşti…? Nu ştia cum să-i spună unui conte.

— Sora lui?

— Da, spuse Beth. Sunt sora lui Tristan, dar aşa cum zice el, sunt suficient de tânără ca să-i fiu fiică. Doamne! spuse ea când calul, care stătuse pe loc, ţâşni deodată în galop printre copaci. Cineva trebuie să-i fi pus de mâncare. Faith râse.

— Tocmai admiram locul.

— E frumos, nu? Acum, că Sheba, iapa mea, a fugit acasă, mă tem că va trebui să mergem pe jos până acasă. Te deranjează?

— Nu, îmi place aici. Totul pare atât de nou.

— Chiar este. Amy nu ţi-a povestit despre noi?

— Nu prea mult, spuse Faith. Doar că fratele ei urma să fie ucis cât de curând în somn, îşi spuse ea.

— Mi-ar plăcea să aud tot.

— Amy nu vorbeşte prea mult nici despre ea, spuse Beth, uitându-se la Faith ca şi cum ar fi aşteptat să comenteze. Când Faith nu spuse nimic, Beth continuă.

— Fratele meu a construit toate astea pentru soţia lui, Jane.

— Nu ştiam că a fost căsătorit. Beth tăcu puţin.

— A murit la mai puţin de un an după ce s-au căsătorit.

— Îmi pare rău, spuse Faith.

— Erau foarte îndrăgostiţi. Aşa au fost de când erau copii.

— Ca şi Amy, spuse Faith încet.

— Da, spuse Beth entuziasmată. Ştim asta despre ea. Ne-a povestit despre soţul ei

Stephen şi cei doi copii ai lor.

— V-a spus ce s-a-ntâmplat cu el? întrebă Faith, curioasă să afle

ce poveste născocise Amy.

— Că o aşteaptă în America, dar nu poate să se ducă din cauza războiului de acolo.

— Credeam că suntem în 1797. Nu s-a terminat Războiul de Independenţă?

Beth o privi ciudat.

— Ba da, dar încă mai există multă furie faţă ţ de noi, englezii, spuse ea. S-o întrebi pe

Amy ce îi scrie prietenul ei Thomas Jefferson. Faith tuşi uşor.

— Mai povesteşte-mi despre fratele tău.

— Când tatăl nostru a murit, Tristan avea doar douăzeci şi unu de ani şi îşi dorea cel mai mult să se însoare cu Jane. Dar nu voia să-i ceară să locuiască în casa în care trăise familia noastră de când… Ei bine, fratele meu zice că am locuit acolo de la începutul lumii, dar eu cred că exagera. Patru ani a muncit la construirea casei ăsteia.

— Unde e casa? întrebă Faith încercând să-şi ascundă emoţia.

— Mai încolo, spuse Beth. Pot să te duc s-o vezi, dacă vrei, dar te previn, e groaznică.

Tristan ţine vacile acolo, acum. Faith respiră adânc. O casă atât de veche să fie folosită pe post de grajd! Oribil!

— A făcut o treabă minunată, zise ea. Cine a făcut planul parcului?

— Domnul Brown. Nu-mi amintesc numele mic, dar nu-l folosea niciodată.

— Era cunoscut sub numele de Capability?

— Da! îl cunoşti?

— Am auzit de el, spuse Faith aproape în şoaptă. După câteva clipe, o întrebă:

— Cumnata ta a apucat să locuiască aici?

— Doar un an, după ce s-au căsătorit. A murit la naştere şi bebeluşul, odată cu ea.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Faith.

— Acum aproape cinci ani. Fratele meu… Privi în zare o clipă, după care se întoarse spre Faith.

— N-a mai fost acelaşi om după moartea lui Jane. Plănuiau totul împreună. Credeau că vor avea o viaţă lungă împreună şi mulţi copii… Bănuiesc că n-a fost să fie, zise ea oftând. Toţi am crezut că Tristan o să moară după Jane. Fratele tatălui nostru a venit să aibă grijă de noi, dar

acum e prea bolnav ca să mai facă cine ştie ce. Faith îşi aminti că Amy spusese ceva despre un bărbat cu părul cărunt, care era foarte bolnav şi plângea mult la moartea lui Tristan.

— Dar Amy i-a redat puţin viaţa fratelui meu.

— Ah, spuse Faith.

— Nu, zise Beth privind-o încruntată. Nu-i aşa.

— Îmi pare rău, n-am vrut să insinuez nimic, zise Faith, ruşinându-se de gândurile ei.

— Nu-i nimic, spuse Beth continuând să meargă. Toţi cei care nu locuiesc aici şi îi aud pe Amy şi Tristan, cred că ea şi fratele meu sunt… Ei bine, înţelegi tu. Se presupune că n-ar trebui să ştiu, dar am crescut la o fermă, deci cum să nu ştiu?

— Chiar aşa, spuse Faith zâmbind. Deci, Amy şi fratele tău nu sunt…?

— Sunt prieteni. Ştii ce-i face?

— Nu-mi imaginez.

— Îl înfurie. Are un stil care îl face să azvârle cu obiecte prin încăpere. Urlă şi zice că o s-o dea afară, dar sigur că n-o face.

— Ce face de îl înfurie aşa tare? Beth zâmbi.

— Amy îi spune cum să facă totul. De la mâncare la spălat, la cai şi grădini, chiar şi ce cărţi să citească.

— De ce nu o dă afară?

— Îmi place să cred că datorită faptului că, de cele mai multe ori, Amy are dreptate, dar bănuiesc că adevăratul motiv e că îl face să trăiască din nou. De când e ea aici, el a început să facă iarăşi diverse lucruri. A invitat câteva persoane la cină şi a fost de două ori la Londra, pentru că Amy refuza să gătească dacă nu se ducea să-i aducă ceva ce voia. Partea cea mai bună e că viaţa a revenit aici. Moşia era atât de frumoasă, dar ani de zile, lui Tristan nu i-a păsat că devenea o ruină.

— Acolo! spuse Beth arătând spre casa cea mare pe care fratele ei o construise pentru mireasa lui. Vezi printre copaci? Nu e drăguţă?

— Nu cred că am văzut vreo casă mai frumoasă. Cred că şi în secolul XXI, oamenii vor considera la fel. Beth râse.

— Secolul XXI! Ce absurd! Lumea se va sfârşi până atunci. La Londra se zvoneşte că asta se va întâmpla peste trei ani, la sfârşitul secolului. Dar, chiar dacă nu se va întâmpla atunci, sigur se va întâmpla înainte de anul 2000. Râzând, o luă la fugă spre casă. Faith privi înapoi spre parc. Printre copaci, văzu zidurile ce împrejmuiau grădina de

legume. Oare tot Capability Brown o făcuse? Trebuia să-l întrebe pe „el", pe tânărul trist pe care Amy îl salvase înfuriindu-l.

— Am fost acolo, am făcut-o, spuse ea tare, râzând. Privind în jur, Faith se gândi că nu ar fi regretat dacă n-ar mai fi plecat de acolo niciodată.

CAPITOLUL 13

Zoë o urmă pe Amy în casă, coborâră câteva trepte din piatră, după care Amy păru să se evapore. Zoë o căută disperată dintr-o încăpere în alta, dând peste mai multe persoane îmbrăcate ciudat. După vreo treizeci de minute, nimeri într-o bucătărie, care era atât de aglomerată încât părea o unitate de prelucrare a alimentelor-veche şi fără electricitate-dar era un loc unde încăpeau mari cantităţi de alimente. Erau vreo jumătate de duzină de femei în rochii lungi şi cu bonete pe cap, care alergau de colo colo. O masă imensă de lemn era în mijlocul încăperii, plină cu coşuri de legume, castroane cu fructe de pădure şi vase cu mâncare gătită. Amy era acolo spunându-le tuturor ce să facă şi răspunzând la toate întrebările. Zoë se duse lângă ea.

— Ce faci?

— Conduc locul ăsta. E ca un restaurant deschis nonstop. Mai subţire, îi spuse ea unei femei care rula nişte cocă pe o placă de marmură. Trebuie să fie mai subţire.

Când Amy se duse în altă parte a încăperii, Zoë o urmă.

— De unde ştii toate astea? Ai venit aici odată cu noi. Deci, eşti aici de zece minute.

— Nici eu nu înţeleg, dar cred că sunt aici de când m-a cumpărat el de la tatăl meu.

Când Zoë o privi nedumerită, Amy spuse:

— În visul meu. Ţii minte?

— Dar a fost acum câteva zile.

— În timpul nostru, dar ştiu că sunt aici de mai bine de un an. Pune-l acolo! îi strigă ea unui bărbat cu un miel pe umăr. Jimmy, dacă laşi picături de sânge pe podeaua mea, te pun să ştergi! Amy se uită înapoi la Zoë.

— Nu pot să explic, dar cunosc locul ăsta la fel de bine cum îmi cunosc propria casă.

— Dar pe stăpân? întrebă Zoë ridicând din sprâncene. Amy îi aruncă o privire care o făcu să nu mai zâmbească.

— Oriunde aş fi, sunt măritată cu Stephen şi nu iau căsătoria în

glumă. Ce-ar fi să-ţi găseşti ceva de făcut? în noaptea asta, tu şi Faith veţi dormi în camera galbenă şi vorbim la cină. Până atunci, te rog, găseşte-ţi ceva de făcut. Eu am foarte multă treabă. Imediat după aceea fugi după o femeie care intra cu un coş cu ouă.

Zoë privi în urma ei o clipă şi se gândi la o groază de lucruri usturătoare pe care ar fi vrut să i le spună. Dacă nu voia ca ele să o deranjeze, de ce vrusese să le ia cu ea? Nu avea sens.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, spuse un tânăr cu alt miel pe umăr.

Oare unde era Faith? se întrebă Zoë dându-se la o parte. Probabil că fugise imediat ce ieşiseră din grajd. Se dădu iar la o parte din calea cuiva. Oare era singura căreia i se părea ciudat-dacă nu chiar imposibil să se trezească înapoi în timp? Lui Amy nu i se părea deloc ciudat ca, acum, să fie într-o lume cu computere şi automobile şi, în clipa următoare, să strige la nişte oameni care cărau animale moarte pe umeri. La un moment dat, Zoë se trezi lângă o scară şi urcă. Sus, era un hol micuţ cu câteva dulapuri. Se uită în jur şi, nevăzând pe nimeni, deschise un dulap. Era plin de tăvi şi platouri.

Când auzi un zgomot, închise repede uşa şi se dădu înapoi. Auzi voci, dar erau îndepărtate. Se temea că, dacă o vedea cineva, o dădea afară. Dacă Amy era doar menajeră, ce autoritate avea ea? Nu putea să-i poruncească stăpânului să le lase să stea acolo, nu?

Zoë intră în cea mai apropiată încăpere. Era o sufragerie mare, cu o masă imensă din lemn de cireş în mijloc, în secolul XXI, masa aceea ar fi fost o antichitate, dar acolo părea nou-nouţă. Şi scaunele, optsprezece la număr, erau, de asemenea, noi.

Ochiul ei de artist surprinse frumuseţea încăperii. Pe un perete, erau ferestre imense prin care pătrundea lumina soarelui. Mobilierul era nou şi părea făcut de aceeaşi persoană care făcuse masa şi scaunele. Pe două servante erau bibelouri de porţelan. Zoë nu se pricepea la antichităţi, dar era sigură că erau printre cele mai fine lucruri care se puteau găsi în secolul XVIII.

— Îţi place? întrebă o voce şi, când se întoarse, ea văzu un bărbat înalt, îmbrăcat în negru, cu excepţia cămăşii albe, care stătea în prag. Ştia cine e, din moment ce îl desenase de câteva ori. Arăta ca în poza lui Nathaniel Hawthorne pe care Faith o găsise în una din cărţile lui Jeanne. Cu alte cuvinte, era extrem de chipeş.

Şi, mai important, avea ceva care trăda faptul că el era stăpânul casei. La fel ar fi fost şi dacă ar fi purtat zdrenţe. Zoë rămase mută,

uitându-se la el. În fond, era o străină în casa lui. El traversă încăperea şi se duse lângă ea.

— Mobilierul e modern şi unora nu le place, dar mie, da. Când Zoë tot nu vorbi, el continuă:

— Mama zicea mereu că un adevărat aristocrat stă pe aur, dar mie nu mi-a plăcut niciodată mobila aurie. Ce părere ai?

— Nu aurie, izbuti ea să spună, după care îşi reveni şi adăugă: n-am vrut să fiu nepoliticoasă, dar…

— Sunt obişnuit cu prietenele lui Amy, spuse el zâmbind, ceea ce îl făcu să pară şi mai chipeş. O să mă ruineze. Cuvintele lui ar fi fost jignitoare dacă ar fi fost spuse de altcineva, dar, venind de la el, o făcură să se relaxeze, oarecum.

— Amy zice că e aici de mai bine de un an, spuse Zoë, încercând să facă puţină conversaţie.

— De paisprezece luni, zise el şi ea avu impresia că ar fi putut să spună câte zile trecuseră. E îndrăgostit de ea! se gândi Zoë.

Se întoarse cu spatele, temându-se să nu-i ghicească gândurile. Dacă era îndrăgostit de ea, cum avea să se simtă când ea avea să dispară peste trei săptămâni? Pe de altă parte, cineva care părea să fie Amy fusese acolo timp de un an, aşa că, poate, avea să rămână persoana aceea. Zoë îl simţi că o privea ca şi cum ar fi aşteptat să spună ceva. Ea tocmai îşi căuta cuvintele, când văzu un portret în miniatură pe o servantă.

— E drăguţă, spuse ea. Când el nu spuse nimic, ea îl privi. Deodată, părea că îi vine să plângă.

— Îmi pare rău, zise ea punând fotografia jos. N-am vrut să fiu indiscretă.

— Eu ar trebui să-mi cer scuze, spuse el luând fotografia şi uitându-se la ea. De obicei, asta stă în camera mea, dar rama e crăpată şi trebuie reparată.

— Aş putea s-o fac eu, spuse Zoë.

— Tu? Ai experienţă în aşa ceva?

— Lucrez în domeniu de câţiva ani, spuse ea încercând să ţ îşi dea seama cine era femeia din fotografie. Din păcate, Zoë cunoştea acea privire. Mulţi din clienţii ei se uitaseră astfel la fotografiile celor dragi şi decedaţi.

— Cine era? întrebă ea încet.

— Soţia mea, spuse el fără să-şi ia ochii de la fotografie.

— Pot să fac o fotografie mai mare, spuse ea. Pot să vă fac mai multe copii.

— Eşti pictoriţă?

— Da, spuse Zoë. Dacă avea de lucru acolo nu s-ar mai fi simţit că o neavenită.

El puse fotografia la loc.

— Am un pictor care locuieşte aici. Şi tot el o să repare şi rama. Şi îmi va face copii. Acum îi face portretul surorii mele. Va trebui să-i ceri permisiunea să lucrezi pentru el. După aceea, se înclină uşor şi ieşi.

O clipă, ea rămase privind în urma lui. Spusese că trebuia să lucreze pentru acel bărbat. Oare nu credea că o femeie putea să picteze la fel de frumos ca un bărbat?

Era adevărat că ea nu studiase la o şcoală de artă, dar citise foarte mult. Ştia ce făceau pictorii itineranţi din secolul XVIII. Sigur, din când în când, era câte un

Stuart, dar, în principal, pictau pe scânduri într-un stil rigid şi, după părerea ei, urât. Coborî în bucătărie, unde Amy era la masă şi frământa pâine.

— L-am cunoscut pe frumosul tău şef, spuse ea aşezându-se. Persoanele din jur nu se opriră din ce făceau, dar îşi încetiniră activităţile şi tăcură.

— Ce-a mai făcut? întrebă Amy fără să se oprească din frământat.

— M-am oferit să-i fac nişte copii după portretul soţiei, dar a zis că are deja un pictor. Dacă nu desenez şi nu pictez, de ce mă aflu aici? Ce-o să fac trei săptămâni? Să cânt la pian?

— Ţi-a vorbit despre soţia lui? întrebă Amy şi, în încăpere, se făcu şi mai linişte, dacă aşa ceva era posibil.

— Nu chiar. Dar îţi aminteşti că, de ani de zile, locuiesc în casele altor oameni şi ştiu ce înseamnă când se uită cineva într-un anumit fel la un portret.

Amy se opri din frământat şi se şterse pe un prosop umed. După ce le aruncă o privire celorlalţi, care se uitau la ele, o luă de braţ şi o conduse în sus, pe scară.

— Aici se bârfeşte mai mult decât într-un tabloid, spuse ea când ajunseră sus. Ştiu că eu te-am vârât în asta şi o să repar tot ce pot, dar e adevărat că are un pictor care locuieşte aici, acum. Dacă ştiam asta, nu

ţi-aş fi cerut să vii. Îmi pare rău. Dar nu poţi să te bucuri, pur şi simplu, de ceea ce vezi aici? Pot să-l rog să-ţi cumpere nişte hârtie şi creioane şi poţi să desenezi ceea ce vezi. Ar fi frumos, nu?

— De ce îi spui mereu „el". Nu are un nume?

— Ba da. Îl cheamă Tristan. Dar suntem în secolul XVIII. Nu pot să-i spun pe nume, fiindcă sunt doar o menajeră şi nici prin cap nu-mi trece să-i spun „domnia ta". Chiar am multă treabă. Să hrăneşti oamenii care locuiesc aici e o sarcină foarte grea în fiecare zi. Dacă îmi lipseşte ceva, nu pot să dau o fugă la supermarket. Trebuie să aştept să mârâie.

— Vrei să spui că trebuie să-mi fac de lucru şi să nu te încurc.

— Cam aşa ceva. Caută-l pe pictor şi vorbeşte cu el despre munca lui.

Poate, amândoi, aţi putea…

— Ce? Să pictăm în duet? Poate aş putea să înfiinţez o şcoală şi să-i învăţ pe pictorii ăştia nişte tehnici moderne.

— E o idee grozavă.

— De ce mă priveşti aşa?

— Mă gândeam la ceva. Ştii că se spune că nu există coincidenţe. Poate că ai venit cu mine pentru un motiv.

— Şi acel motiv e…? Amy zâmbi veselă.

— Să le dai lecţii pictorilor slabi care călătoresc şi fac portrete urâte. Cred că ar trebui să vorbeşti cu Russell.

— Russell e pictorul?

— Da.

— Şi, din moment ce îi rosteşti numele, înseamnă că nu e din clasa superioară.

— Sigur nu e.

— Cum îl găsesc?

— De obicei, e la grajduri la ora asta. Beth, sora mai mică a lui Tristan, căreia el îi face portretul, se duce să călărească acum, aşa că Russell e prin zonă.

— Aşteptând-o? întrebă Zoë. E îndrăgostit de subiectul lui? De sora stăpânului?

— Poate, spuse Amy. Dar cred că ar trebui să-ţi dai seama singură.

— Bine, o să plec ca să-ţi vezi tu de treabă. Cum arată domnul Russell?

— E domnul John's. Russell John's. N-ai auzit de el, nu?

— Nu. Din câte ştiu eu, operele lui n-au ajuns în cărţile de istorie a artei.

— Poate tu vei repara asta. Ai putea să-i dai lecţii. Russell e… Ezită.

— Ce e?

— Micuţ. Micuţ, slăbănog şi are nişte dinţi oribili. N-ai cum să nu-l vezi. Probabil că e cu omul de la grajduri acum. Dacă nu-l găseşti, întreabă pe cineva. Trebuie să plec, zise ea repede şi coborî înainte ca Zoë să mai spună ceva.

— De ce am senzaţia că mi se joacă o farsă? spuse Zoë cu glas tare.

Nu i se dăduse mult timp ca să se gândească la ideea bizară de a călători în timp, dar sigur şi-ar fi închipuit ceva cu totul altfel. S-ar fi gândit că erau trei femei speriate şi dezorientate, care aveau nevoie una de alta. În schimb, Faith dispăruse de parcă ar fi locuit acolo şi ştia unde să se ducă. Lui Zoë nu-i venea să creadă cum se purta Amy, de parcă ar fi fost o ciudată care trăia foarte bine în două perioade la sute de ani distanţă.

— Cred că sunt singura cu mintea întreagă, spuse ea ieşind din sufragerie şi luând-o în stânga. Se afla în holul central şi imens al casei. Podeaua era din marmură albă şi neagră. În mijloc, era o masă masivă, care, probabil, era medievală, şi, într-un perete, se afla un şemineu imens.

Uşa de la intrare era deschisă şi văzu doi bărbaţi trecând. Dădu să-i întrebe unde era grajdul, dar văzu o alee cu pietriş ce părea foarte folosită şi se hotărî să meargă pe acolo. Nu ardea de nerăbdare să-l cunoască pe domnul John's. Dacă stăpânul era un indiciu pentru drepturile femeilor de acolo, pictorul avea să refuze să creadă că o femeie ştia măcar ce capăt al pensulei se folosea.

Mergând, începu să se calmeze. Era obişnuită să locuiască în locuri pe care nu le cunoştea şi, de-a lungul anilor, îşi dezvoltase o capacitate de a se instala în casele altora şi de a se simţi lejer cât stătea acolo. Mai învăţase şi cum să spună „nu".

Când stăpâna casei o întreba dacă „o deranjează" să-şi pună o groază de haine când ieşeau, ea zicea că o deranjează şi nu o făcea. Niciodată nu fusese concediată pentru refuzul de a face şi altceva în afară de portrete.

Unele familii îi plăceau, de altele fugise. Încă le mai trimitea ilustrate unora, spunându-le unde era şi ce făcea. Era cel mai apropiat lucru de o familie pe care îl avea. În toţi anii de când ieşise din spital, nici măcar o dată nu fusese tentată să se mărite şi să aibă propria familie. Nu recunoscuse niciodată în faţa lui

Jeanne, dar în fiecare zi se întreba ce ar fi putut face astfel încât să o urască un oraş întreg. Când ajunse la grajduri, se opri şi se uită la clădirile frumoase din piatră, cu cai care scoteau capetele din boxe şi se uitau la ea. Se gândi că era mare păcat că, probabil, într-o zi, aveau să fie transformate în nişte colibe. Se gândi la cele două războaie mondiale care aveau să vină şi se cutremură.

— E prea frig pentru tine? o întrebă o voce groasă. Sau a trecut moartea pe lângă tine? Ea se întoarse şi văzu un bărbat înalt, cu umerii laţi şi un trup musculos.

Părea să fi muncit afară toată viaţa. Avea ochi albaştri strălucitori şi părul negru şi des, strâns într-o coadă. Zoë mai văzuse bărbaţi frumoşi, dar niciunul de care să se fi simţit atât de atrasă. Dacă l-ar fi cunoscut în timpul ei, se gândi că l-ar fi invitat imediat să meargă acasă cu ea. Se uita la ea, aşteptând să zică ceva, dar Zoë doar îl privea.

— Ai limbă, fetiţo? Se simţea un pic de accent scoţian în cuvintele lui. Nu ştiu ce o apucă, dar îi scoase limba. El râse într-un fel care îi făcu pe cai să ciulească urechile.

— Da, ai limbă. Eşti una din fetele care au venit cu domnişoara Amy? o mai întrebă el, după care, fără să aştepte un răspuns, porni spre grajduri. Ei i se păru firesc să-l urmeze într-o boxă mare. Nu prea se pricepea la cai, dar nu i se părea că acela semăna cu vreun mare câştigător.

— Zoë, spuse ea când bărbatul luă o unealtă de fier şi se îndreptă spre cal.

— Aşa te cheamă? El ridică piciorul calului între ale sale şi Zoë văzu că avea pulpe puternice şi musculoase.

— Da, zise ea întorcându-se, ca să nu se mai holbeze la el. Îl caut pe Russell John's.

— Ce treabă ai cu el?

Ea încercă să îşi revină. Nu i se întâmpla des să se simtă atrasă de un bărbat. Dar cum procedau femeile în secolul XVIII? se întrebă ea.

— Mi s-a spus să-l învăţ să picteze. Bărbatul se opri din ce făcea.

— Serios? Eşti sigură că are nevoie să-l înveţe cineva meserie?

După tonul lui, ea îşi dădu seama că nu spusese ceea ce trebuia.

— Nu ştiu. Aşa mi-a spus Amy să fac.

— Domnişoara Amy ţi-a spus că omul trebuie să înveţe să picteze?

— Nu chiar. Începu să dea înapoi, pentru că îşi dădu seama că părea să-l fi jignit.

Indiferent ce nu făcea bine, avea să aibă grijă ca vina să cadă pe Amy.

Se hotărî să-i spună adevărul.

— Amy a zis că e un bărbat slăbănog cu dinţi oribili, care stă pe lângă grajd aşteptând-o pe sora cea mică a contelui să se întoarcă şi ea, Amy, a sugerat să-i dau omului nişte lecţii de pictură. Amy n-a spus asta, dar nu cred că are o părere prea bună despre portretele lui. Bărbatul dădu drumul copitei calului şi îi aruncă lui Zoë un zâmbet care lăsă să i se vadă dinţii perfecţi şi albi. Se părea că făcuse bine spunându-i adevărul.

— Adevărat? spuse el măsurând-o din cap până în picioare într-un fel care o făcu să simtă sudoarea şiroindu-i printre sâni. Îşi şterse mâinile cu o cârpă şi o întrebă:

— Chiar ştii să pictezi?

— Puţin, zise ea într-un mod care dădea de înţeles că era foarte bună.

— E aproape ora cinei şi toţi se pregătesc să meargă la masă. Ce-ai zice să o rog pe domnişoara Amy să ne pună ceva de mâncare într-un coş şi să mergem la lac?

Uite ce am aici. Ea făcu ochii mari când el îi arătă o cutie de lemn murdară de vopsele.

— E trusa pictorului. A lăsat-o aici, zise el întorcând-o pe toate părţile de parcă n-ar mai fi văzut-o până atunci. O luăm cu noi şi îmi dai mie o lecţie, două?

Zoë zâmbi.

— O idee grozavă. Se gândi că, dacă avea câtuşi de puţin talent, poate că ea avea să-l înveţe măcar atât încât să-l ajute să nu mai muncească la grajduri.

— Ştii să călăreşti? Zoë se uită la animalul mare din faţa ei şi zâmbi uşor.

— M-am mai urcat pe cal, spuse ea gândindu-se la plimbările cu poneiul de la bâlci. Bărbatul oftă.

— Speram să nu ştii, ca să rămâi în urma mea.

— Nu mă pricep deloc la cai, zise ea repede şi el zâmbi.

— Aşteaptă aici puţin să pregătesc tot ce trebuie. Uită-te în cutie şi vezi dacă e tot ce-ţi trebuie. Zoë se aşeză pe paie cu cutia în braţe. Conţinea foi albe, creioane, cărbune şi câteva bucăţi de cretă. Erau şi acuarele, dar nu avea apă.

— Cum te cheamă? îl întrebă ea când el ieşi cu calul.

— MacKenzie, spuse el, şi dispăru. Zoë se uită la hârtie, luă un creion şi nu se mai gândi la altceva.

— Domnişoară Amy, aş vrea să vorbim puţin. Ea ridică privirea şi întâlni ochii furioşi ai lui Russell. Nu avea nicio îndoială că Zoë se dusese la el.

— Pot să-ţi explic, zise ea trecând de cealaltă parte a mesei.

— Mi-ar face plăcere. Toate femeile se opriseră din ceea ce făceau şi se uitau la el.

Nu era femeie acolo, în afară de Amy şi Beth, care să nu-i fi făcut ochi dulci lui

Russell John's.

— Zoë e prietena mea şi abia a venit aici, spuse Amy luând câţiva morcovi şi începând să-i cureţe.

— Şi ai simţit nevoia să minţi în privinţa mea?

— Îi place să deseneze şi să picteze. Tot timpul. M-am gândit că v-aţi putea înţelege bine.

— Aşa că i-ai spus că sunt un tip slăbănog cu dinţi oribili şi am nevoie de lecţii?

Că ea trebuie să mă înveţe pe mine? Toţi ascultau şi câteva tinere chicoteau pe înfundate. Erau obişnuite ca domnişoara Amy să se certe cu stăpânul, dar niciodată nu o făcuse cu domnul John's.

— Am vrut să se simtă relaxată cu tine, spuse Amy. Voiam să nu ştie cine eşti de la început. Ştii, Russell, poţi să intimidezi o fată inocentă.

— Inocentă? Are îngâmfarea fostului meu profesor. A văzut vreo pictură de-a mea?

A văzut că n-am nevoie de lecţii?

— Nu, spuse Amy. N-am lăsat-o să vadă, de teamă ca talentul tău extraordinar să n-o facă să renunţe la pictat. Russell deschise gura uimit.

— Nu te temi pentru sufletul tău când spui asemenea minciuni?

— Doar puţin, zise Amy. Ce i-ai făcut? Dacă te-ai înfuriat şi ai jignit-o, îţi pun nisip în plăcinta cu carne. Când Russell nu spuse nimic, Amy îl privi fix.

— N-ai făcut nimic, nu? Cine i-ai spus că eşti? El se întoarse spre femeile care stăteau deoparte.

— Vreau un coş cu tot ce e mai bun. Puneţi şi nişte cidru de pere.

Amy ocoli masa şi se duse lângă el.

— Nu i-ai spus cine eşti, nu?

— N-am apucat. E convinsă că sunt altcineva. Tu i-ai spus asta, zise el privind-o într-un fel care intimida mulţi oameni, dar Amy nu se dădu înapoi.

— Cum i-ai spus că te cheamă?

— Am multe nume, spuse el fără să o privească, ci uitându-se la femeile care puneau de mâncare în coş.

— Ce ai de gând? îl întrebă Amy. Russell luă coşul şi îi zâmbi lui Amy.

— Nu-ţi face griji pentru noi. O s-o las să-mi dea nişte lecţii de desen, zise el pornind spre uşa din spate. MacKenzie e numele mamei mele, spuse el peste umăr. Amy se uită la oamenii din bucătărie. Toţi rămăseseră încremeniţi, uitându-se în locul unde se aflase Russell. Aproape că le auzea inimile bătând.

— La treabă! spuse ea deodată şi bătu de două ori din palme. Supa e gata? Vezi dacă nu cumva cuptorul e prea încins. Agnes, prinde-ţi părul. Nu vreau să văd vreun fir în mâncare. După aceea se întoarse ca să nu o vadă zâmbind. Ştia că

Russell era un om bun. Şi mai ştia şi că, dacă le-ar fi făcut cunoştinţă lui şi lui

Zoë aşa cum erau în realitate, s-ar fi displăcut automat. Russell ar fi vrut să-i fie clar că aceea era comanda lui şi că nu voia concurenţă. Iar Zoë ar fi fost dispreţuitoare faţă de opera lui, chiar dacă ar fi rivalizat cu cea a lui

Michelangelo. Nu voia decât să-i facă să petreacă puţin timp împreună înainte să se afle adevărul. Avea o presimţire că, dacă apucau să se cunoască, aveau să devină prieteni, poate chiar foarte buni prieteni. Amy refuză să se gândească ce avea să se întâmple când plecau, peste trei săptămâni, dar credea în a accepta dragostea oricând şi oriunde o întâlneai. Aşa că, acum, Zoë şi Russell mergeau la un picnic

cu o cutie cu ustensile pentru desen. Nu exista ceva mai romantic.

Îşi şterse zâmbetul de pe buze înainte să se întoarcă la armata de oameni din bucătărie.

CAPITOLUL 14

— E frumos aici, spuse Zoë privind peste lac. În spatele ei, MacKenzie aşeza mâncarea pe o faţă de masă.

— Aşa e, zise el ridicând privirea, dar zăbovind mai mult asupra ei. Vino să mănânci şi arată-mi ce ai desenat cât am lipsit eu. Ea zâmbi şi se aşează în faţa lui.

— Ce-i asta? întrebă ea ridicând ceea ce părea a fi o cană de cositor.

— Cidru de pere, spuse el deschizând cutia de pictură. N-ai mai băut?

Ea sorbi puţin. Era delicios şi simţi că era tare. Nu trebuia să bea prea mult. Luă un copan de pui, dar se opri când văzu că el se uita la desenele ei. Pentru o clipă se aşteptă să-i spună că erau superbe, că nu mai văzuse aşa ceva. Aşa făceau oamenii când îi vedeau desenele. Dar el nu spuse nimic.

În schimb, le privi câteva minute pe fiecare, apoi le rezemă de un pom şi le privi de la distanţă. Zoë înghiţi în sec. Avea senzaţia că desenele ei erau evaluate de proprietarul unei galerii, ceva ce întotdeauna îi dăduse emoţii.

Se ridică şi se duse lângă el. Făcuse trei desene. În primul, erau caii cu capetele întoarse spre ea. După aceea desenase parcul, cu zidul în plan îndepărtat. Şi, în cele din urmă, desenase repede o floare pe care n-o mai văzuse niciodată şi o colorase cu cele câteva crete din cutie.

— Ce părere ai? întrebă ea vrând să pară sigură de sine. În definitiv, ea era artista şi el, omul de la grajduri, dar cuvintele ei sunară ca şi cum părerea lui ar fi fost importantă pentru ea.

— Sunt bune, zise el după o vreme.

— Dar ce?

— Nimic, zise el şi o privi zâmbind. Sunt minunate.

Cred că vei fi o profesoară bună. Ia să vedem, ce ne-a pus domnişoara Amy aici?

— Hotdogi şi Coca-Cola dietetică, zise ea.

— Nu râde de mine, domnişoară Zoë. Am stat prea mult în preajma domnişoarei

Amy. Când a venit aici, spunea tot felul de lucruri ciudate. Limbajul ei, chiar şi ideile ei despre ce era bine şi rău, ne amuzau foarte tare. Dar acum ne-am obişnuit cu ea. Ne-a schimbat atât de mult, că nu mai ştiu ce e al ei şi ce e al nostru. Acum două luni, m-am dus la Londra şi i-am spus unui vânzător „E super". A zis că sunt nebun. Zoë râse.

— Are un fel de a-i face pe oameni să facă ce vrea ea, spuse ea, şi ezită puţin. Pare să-l placă mult pe conte.

— Sărmanul de el. N-a mai fost la fel după ce şi-a pierdut soţia şi bebeluşul, spuse el, şi îi dădu cana. Bea. Îţi face bine.

— Unele lucruri sunt la fel peste tot. Bărbaţii vor să le îmbete pe femei.

El dădu capul pe spate şi râse cu atâta poftă, încât ea ar fi vrut să-i sărute gâtul.

— Hai să mâncăm şi, pe urmă, îţi dau o lecţie de desen, spuse ea.

Le luă aproape o oră ca să termine de mâncat. Zoë îşi dădu seama că nu mai mâncase de când… Nu ştia cum să numească ceea ce li se făcuse. Transfer?

Reuşise să găsească toaleta, dar nu mâncase nimic.

În timp ce mâncau, el o întrebă unde crescuse şi ce făcuse când era mică. Nu era uşor să-i răspundă fără să se dea de gol că venea dintr-un alt timp. Nu voia ca el să o creadă nebună. Crescuse în Oregon, dar în 1797, nimeni nu auzise despre acel loc. Ea se gândi la povestirile bunicii ei. Familia ei venise în America la începutul secolului XVIII şi se stabilise în Williamsburg. Bunica ei dăduse de înţeles că locuiseră în casa guvernatorului.

— Mai degrabă, au lucrat în bucătăria lui, spusese mama ei. Orice ar fi făcut, în secolul XIX, familia plecase în Oregon, unde şi rămăsese. Ea îi povesti lui

MacKenzie despre viaţa ei ca şi cum familia încă mai trăia în Williamsburg. Ştia că, pe atunci, familia ei se numea Prentiss.

— Un nume vechi englez, spuse el. Ştii unde trăiau în Anglia înainte să plece în ţara care nu suportă să le spună englezii ce să facă? Ea râse.

— Am avut câteva probleme cu ei.

— Chiar mai multe, zise el turnându-i cidru de pere în cană. Deci, începem lecţiile?

— Sigur, zise ea, dar nu prea voia, de fapt. Ar fi vrut să stea acolo

toată după-amiaza, să privească lacul şi… Puse cana jos. Gata!

Poate băutura era de vină sau bărbatul de lângă ea, dar niciodată nu avusese mai puţin chef să dea lecţii de desen cuiva. O făcuse de multe ori. În casele în care stătuse, unul din lucrurile pe care mai acceptase să le facă era să le dea lecţii de desen copiilor. Zoë descoperi că bogătaşilor le plăcea să-şi înveţe copiii tot felul de lucruri şi era grozav că aveau în casă o pictoriţă.

— Ce îţi place? întrebă ea luând blocul de desen.

— Poftim?

— Ce ţi-ar plăcea să desenezi? Peisaje? Flori? întrebă ea şi arătă spre resturile de mâncare. Poate natură moartă.

— Dacă te-aş desena pe tine? spuse el.

— N-aş putea să te îndrum. Ce zici de lac? O să începem cu unghiul ăsta. Vezi cum străluceşte apa? Şi clădirea din depărtare? Uite, aşa. Îi luă mâinile în ale ei şi ţinu degetele în aşa fel încât formară un pătrat.

— Încadreaz-o, vezi ce îţi place cel mai mult şi desenează. Faţa lui era aproape de a ei şi el se uita la ea, nu la ceea ce vedea printre degete.

— Termină! spuse ea îndepărtându-se de el. Nu putem face asta dacă nu eşti serios.

— Bine, spuse el, zâmbind şi mişcând mâinile ca pentru a încadra diverse porţiuni.

Asta. Îmi place clădirea aceea în stânga şi copacul acela în prim plan.

— Okay, spuse ea, impresionată. E o compoziţie echilibrată. Deci, primul lucru pe care-l faci e…

— Ce înseamnă „okay”?

— Dacă ai stat zece minute în preajma lui Amy, l-ai mai auzit, zise ea, părând o profesoară severă. El zâmbi şi se uită la foaia de pe genunchii săi.

— Acum ce fac?

— Fă o schiţă ca să stabileşti proporţiile. Dacă nu faci bine asta, la sfârşit, oricât de bună ar fi tehnica, desenul va fi urât. El se uită spre lac, apoi la hârtie, apoi din nou la lac.

— Trebuie să-mi arăţi, zise el. Ea se apropie de el, puse mâna pe mâna lui şi îl îndrumă în conturarea lacului.

— Vezi? Aşa. Acum, unde e clădirea? El stătea cu faţa întoarsă

spre ea.

— Aici, spuse apoi fără să se uite la hârtie.

— E… Voia să-i spună că nu era bine, pentru că nu se uita, dar degetul lui era exact unde trebuia.

— Bine, acum schiţăm clădirea.

— Vrei să te uiţi la hârtie? spuse ea. Dai cu piciorul unei şanse unice. Ştiu cum e cu clasele sociale în Anglia şi, acum, eu îţi ofer o şansă să scapi de statutul de om la grajduri. Poate că n-o să fii niciodată un artist adevărat, dar suntem în secolul

XVIII. Ai putea să faci nişte portrete amărâte şi să-ţi câştigi existenţa. N-ai prefera să faci asta decât să cureţi grajduri toată viaţa?

El o privi câteva clipe până înţelese ce voia să spună, după care luă creionul din mâna ei, se uită la lac şi făcu câteva semne pe hârtie. După aceea o întoarse şi i-o arătă.

— Asta voiai să fac ca să scap de la grajduri?

Zoë se uită la desen, văzu că proporţiile erau perfecte şi că, din câteva mişcări, captase tot ce trebuia. Parcă îi treceau o mie de gânduri prin minte în acelaşi timp. Evident, i se jucase o festă. Acel bărbat era pictorul, Russell John's. Avea s-o omoare pe Amy pentru că o minţise. Nu numai Amy o minţise, ci şi el. Spusese că numele lui era MacKenzie şi făcuse tot posibilul ca ea să nu afle adevărul.

În primul rând, simţi furie. Două persoane o luaseră drept proastă. Minţiseră, îi ascunseseră lucruri şi râseseră de ea. Dar apoi îi veni să râdă. I-o făcuseră.

Văzu că el o privea cu o expresie falsă sfidătoare, dar era îngrijorat. Ştia că îşi dăduse seama cine era şi se temea că avea să-i spună că nu voia să-l mai vadă niciodată. Nu avea să facă ce se aştepta el.

— E un pic primitiv, dar pentru o primă încercare, e acceptabil. Văzu atâta uşurare în ochii lui, încât se forţă să nu râdă.

— Primitiv, da? Întoarse blocul de desen şi se uită la ea, apoi din nou la desen, făcând mişcări scurte din mână. După numai un minut, întoarse foaia spre ea.

— E imatur? Zoë abia se abţinu să nu exclame. Desenul lui era aproape la fel de bun ca un Boldini, extraordinarul portretist din Anglia în perioada regelui

Edward. Totuşi, el o făcuse să pară că se credea mai bună.

— Mmmm, spuse ea ca şi cum n-ar fi fost nimic deosebit. El nu

spuse nimic, ci doar îi dădu creionul şi hârtia. Prin gestul său, voia să spună că, dacă se descurca mai bine, era liberă să încerce. Asta e, se gândi ea. Dacă nu fac bine asta, îi pierd respectul. Se bucură că băuse destul cidru, altfel ar fi avut emoţii. În schimb, pe aceeaşi foaie cu desenul lui, ea schiţă un portret al lui. Îi desenă faţa puţin mai mică decât a ei şi avea o expresie aproape de teamă, de parcă i-ar fi fost frică de femeia de lângă el. Ea întoarse blocul de desen spre el. Pentru o clipă, el păru şocat şi Zoë se gândi că ar fi putut să se înfurie. În clipa următoare, izbucni în hohote de râs.

— Ai meritat-o! spuse ea, râzând, de asemenea. După toate mizeriile pe care mi le-ai făcut!

— N-am făcut nimic, spuse el râzând. Am fost prins în minciunile dintre tine şi zgripţuroaica de la bucătărie. Pe bietul stăpân îl conduce, dar cu mine nu i-a mers niciodată. Ea a minţit, nu eu.

— Zău? Cine mi-a spus că-l cheamă MacKenzie?

— Aşa mă cheamă. Russell MacKenzie John's. Acest lucru o făcu pe Zoë să râdă şi mai tare.

— A fost o glumă oribilă şi n-ar trebui să râd. Eşti la fel de rău ca omul acela.

— Care om?

— Şeful tău. Sau şi asta a fost o minciună? Poate că asta e proprietatea ta şi el doar se plimbă pe-aici?

— Lord Tristan? spuse Russell redevenind serios. Vorbeşti ca şi cum nu l-ai plăcea.

— I-am spus că-i repar rama fotografiei soţiei lui, dar a zis că numai un bărbat o poate face.

— Exact cu cuvintele astea?

— Nu chiar, dar cam aşa ceva.

— Înţeleg. Poate n-a vrut să insulte un om care locuieşte cu el de aproape un an şi i-a fost prieten. Asta să fi avut o legătură?

— Poate, spuse ea. În vremea mea, femeile au tendinţa să vadă lucrurile altfel.

— În vremea ta? întrebă el.

— Vreau să spun în ţara mea, spuse ea. Ce-ar fi să-mi spui totul despre tine?

— Asta îmi place cel mai mult, spuse el întinzându-se pe iarbă, la umbra copacului.

De unde să încep?

— Unde te-ai născut? Unde ai lucrat şi ai studiat undeva ca să devii artist?

Acea ultimă întrebare îl făcu să o privească uimit.

— Vrei să spui că tu nu ai studiat?

— Eu am avut un accident, spuse ea încet, şi când m-am trezit, puteam să desenez.

— Câţi ani aveai?

— Nouăsprezece.

— Şi acum câţi ani ai?

— Douăzeci şi cinci. El o privi o clipă.

— Atât de mult şi nu ai soţ sau copii?

— N-am întâlnit niciun bărbat care să-mi placă suficient de mult ca să vreau să-l păstrez. Dar tu? Sigur ai mai mult ca mine. Ai o soţie şi copii?

— Nu, dar am avut oferte. Mama s-a chinuit mult să-mi găsească o soţie, însă mie nu mi-a plăcut niciuna.

— Familia ta e din Scoţia? El zâmbi.

— Părinţii mei, nu eu, dar vorbesc ca ei. Se aude accentul?

— Puţin, îl tachină ea, deşi accentul lui era foarte puternic când voia. Când ai ştiut că vrei să fii artist?

— Întotdeauna am vrut să desenez sau să pictez. La trei ani, aproape că am intrat în şemineu, dar nu voiam decât puţin cărbune. Am desenat faţa mamei pe perete.

— Şi ea ce-a făcut? Russell zâmbi când îşi aminti.

— Mi s-a spus povestea de multe ori. Locuiam într-o zonă săracă din Londra.

Tata avea o căruţă mare cu care ducea butoaie de bere la cârciumi. Era la fel de puternic precum caii săi şi era blând, dar nu un învăţat.

— Şi mama ta? întrebă ea.

— Nu era o frumuseţe, dar era foarte deşteaptă, spuse el râzând uşor. Şi avea curajul a douăzeci de bărbaţi. Când a văzut ce am desenat şi-a pus hainele cele bune şi s-a dus acasă la Sir Markus Vanderstern. Se uită la Zoë ca să vadă dacă auzise de el, dar nu auzise.

— Pe vremea lui, a fost un pictor celebru. Nu era conte sau duce căruia să nu-i fi făcut portretul. Se spunea că toţi cei care îi pozau se temeau de el. Se înfuria pe un duce la fel de repede ca şi pe un măturător.

— La fel de rău ca un băiat de şase ani cu o curea de cauciuc, zise ea gândindu-se la una dintre casele în care locuise. Pun pariu că mama ta nu se temea de el.

— Nu, zise Russell. A doua zi după ce am făcut desenul pe perete, s-a dus acasă la el, a bătut la uşă şi i-a spus slujnicei că voia ca el să vină la ea acasă să vadă ce desenase fiul ei de trei ani.

— Îmi închipui cum a reacţionat el.

— A ignorat-o patru zile, dar ea s-a aşezat în faţa uşii lui. Până la urmă, el a pus şeriful s-o ia de-acolo şi ea a ţipat că era un laş, că se temea să vadă că fiul ei era mai bun la trei ani decât era el la o sută. Russell închise ochii o clipă, după care îi deschise din nou. Era întins pe iarbă, cu mâinile sub cap.

— Bătrânul a auzit-o şi i-a luat vorbele ca pe o provocare în plus, deja se adunaseră o mulţime de oameni în faţa casei lui. Se uitau la femeia aceea, care nu voia să renunţe, orice i s-ar fi spus. A văzut că oamenii o credeau. A ieşit, i-a spus şerifului să-i dea drumul femeii şi a urmat-o până acasă.

— Şi ţi-a văzut desenul. Russell râse.

— Până atunci, desenasem chipuri pe toţi pereţii.

— Ce-a zis când le-a văzut?

— Tata era acasă, având grijă de mine cât soţia lui trăia pe pragul bătrânului, şi mi-a spus că acesta a rămas cu gura căscată. Era uluit de ceea ce făcusem.

— Şi? întrebă Zoë când el făcu o pauză. Ce-a făcut?

— I-a spus mamei să mă ducă la el când aveam şapte ani. Mama a zis că, probabil, el nu avea să mai trăiască până atunci şi că va trebui să găsească pe altcineva să mă înveţe. Tata a zis că bătrânul a rânjit şi a zis „La şase ani", după care a ieşit din casă.

— Ce poveste grozavă, spuse ea. Ai ştiut că poţi să desenezi, practic, de când te-ai născut, iar eu am aflat abia când eram adultă. Te-ai dus la el la şase ani?

— Da. Când am împlinit şase ani, mama m-a dus la el.

— Doar nu te-a lăsat singur cu el, nu? Erai un copil, iar el era un bătrân nervos!

Russell râse din nou.

— Ţi-am spus că mama era deşteaptă. A avut câţiva ţ ani la dispoziţie ca să se pregătească. Aflase că bătrânul nu putea ţine servitori. Accesele lui de furie şi faptul că îi acuza de lucruri pe care nu

le făcuseră îi făceau să plece. Nimeni nu stătea mai mult de un an.

— Şi ce-a făcut mama ta?

— M-a trimis la el cu un coş plin cu mâncare. În acei ani, desenasem atât de mult, încât zicea că o înnebunisem, aşa că s-a apucat să înveţe să gătească.

Plăcinte cu carne. Arătau minunat şi erau delicioase. Mi s-a dat o cămăruţă rece şi goală în casa bătrânului, dar în fiecare dimineaţă, ea bătea la uşa lui şi îmi dădea un coş cu mâncare. Era planul ei de a-l face pe bătrân să vadă cum gătea şi s-o angajeze.

— A reuşit?

— Da. I-a fost bucătăreasă doi ani şi, apoi, menajeră. În al treilea an al meu acolo, a venit şi tata să lucreze pentru el.

— Deci, toată familia ta era acolo. Ai învăţat de la un adevărat maestru.

— A fost îngrozitor. Nu-i convenea nimic din ce făceam, era invidios pe mine şi o concedia pe mama la fiecare trei luni.

— Dar ea n-a renunţat?

— Să-şi lase singurul fiu? spuse el zâmbind. Maestrul îşi găsise naşul şi, când el îi spunea să plece, ea râdea. Şi el ştia că nimeni nu o putea înlocui. Îi ţinea casa curată şi îi punea mâncare bună pe masă-deşi se plângea pentru fiecare bănuţ pe care îl cheltuia. Apoi, Russell adăugă mai încet:

— El a murit când eu aveam şaisprezece ani şi i-a lăsat totul mamei.

— Minunat, spuse ea. N-a fost chiar aşa rău, la urma urmei.

— Ba da. Sunt sigur că, dacă avea măcar o singură rudă, i-ar fi lăsat totul, dar nu avea. Lucrase mult pentru biserică, dar ei furaseră jumătate din banii pe care i-i datorau, aşa că nu putea să le lase nimic lor. Mama a fost singura persoană care l-a plăcut cât de cât. Zoë se uită la frunze o vreme.

— Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

— Sunt încă acolo, spuse el. Mama locuieşte în casa maestrului împreună cu tata.

Sunt bătrâni acum şi mama îmi scrie în fiecare săptămână, plângându-se că nu i-am dăruit nepoţi. Spunând acestea, se uită la Zoë. Pentru un minut, ea se gândi să rămână cu acel bărbat pentru totdeauna. În clipa următoare, însă, îşi reveni. Îl cunoştea doar de câteva ceasuri. Russell se întinse şi îi luă mâna într-a lui.

— Uneori, ştim când lucrurile sunt aşa cum trebuie, spuse el încet.

Zoë îl privi în ochi şi ar fi vrut să-l ia de gât, să-l sărute, poate chiar să facă dragoste cu el, însă nu o făcu. Ştia că avea să plece curând şi nu voia să sufere nici el, nici ea.

Russell văzu schimbarea din ochii ei şi ştiu că momentul trecuse.

— Spune-mi adevărul despre pregătirea ta. Ai petrecut trei ceasuri amestecând culori care să redea exact lumina soarelui deasupra unui iaz la amiază?

— Nu chiar, spuse ea ridicându-se. N-am avut niciun profesor. Talentul meu e înnăscut. Unii dintre noi trebuie să învăţăm să desenăm, în timp ce alţii avem un har. Russell se ridică în capul oaselor.

— Zău? Ce-ai zice să ne luăm la întrecere?

— S-a făcut! zise ea întinzându-se după blocul de desen care era între ei.

El făcu acelaşi lucru, aşa încât îi atinse mâna şi capetele li se apropiară. Zoë îşi ţinu respiraţia. Era sigură că avea să o sărute.

— Pot să aştept, spuse el încet şi ea îi simţi răsuflarea pe buze. Dar te previn că sunt la fel de sigur de ceea ce vreau ca în ziua când am pus mâna prima oară pe o bucată de cărbune. O să cedezi în faţa mea. Zoë ar fi vrut să cedeze chiar atunci, dar se retrase.

— S-o crezi tu, spuse ea, şi el râse.

CAPITOLUL 15

Era aproape seară şi frumoasa încăpere strălucea în razele soarelui care apunea.

Era o încăpere micuţă cu tapet crem pe care fuseseră desenaţi bambuşi şi păsări viu colorate. Zoë, Amy şi Faith stăteau la o masă rotundă şi, în faţa lor, o groază de bunătăţi pregătite de Amy: pâine, fructe, mazăre, păstârnac, trei feluri de carne. Un ceainic uriaş trona în mijlocul mesei.

Amy expediase servitorii, care aşteptau să le dea cineva ceva de făcut.

— Ce aţi făcut azi? întrebă ea punând o bucată de friptură de vită în sânge pe farfuria lui Faith. Cele două o priviră uluite. În cele din urmă, Zoë zise:

— O ucidem acum sau mai aşteptăm cinci minute?

— Eu zic că acum, spuse Faith.

— Bine, poate că am fost puţin ocupată azi şi n-am avut grijă de voi aşa cum ar fi trebuit, dar…

— Să ai grijă de noi! exclamă Zoë, după care coborî glasul. Când ai devenit mama noastră?

— Amy, spuse Faith, după care respiră adânc. Toate astea poate că ţie ţi se par normale, dar eu şi Zoë ne dăm seama că am fost transportate într-un alt timp. Ni se pare ciudat.

— E mai mult decât ciudat, spuse Zoë. Amy nu păru câtuşi de puţin tulburată de vorbele lor.

— Mai mult decât ciudat? Doamne, Zoë, tu călăreai mai devreme cu domnul John's?

Îl ţineai foarte strâns. Şi tu, Faith, n-ai venit cu Beth şi râdeaţi amândouă? Nu te cunosc de multă vreme, dar niciodată n-am văzut atâta fericire pe chipul tău. Iar grădinarii au spus că ai stat mai bine de două ore în grădina de legume, practic, legănându-te printre plante.

— Nu contează ce am făcut, spuse Zoë, dar fără să-şi ridice privirea din farfurie.

— Amy, spuse Faith, cred că ar trebui să luăm toate astea mai în serios decât am făcut-o. Mi-ar plăcea să-mi explici cum de ştii atâtea despre acest loc, când ai venit aici abia azi.

— Nu ştiu, spuse Amy. Chiar nu am niciun răspuns la întrebarea asta. Parcă ar fi două realităţi în mintea mea, fiecare la fel de clare. Îmi amintesc de soţul meu

Stephen şi de fiii mei. Dar îmi amintesc şi că am crescut bătută de tatăl meu şi de sora mea în acel han – chiar dacă le-am spus tuturor că am crescut în America. Mai mult decât orice, îmi amintesc că el m-a salvat şi…

— El. Te referi la Tristan? întrebă Zoë.

— Da. O parte din mine e îngrozită la gândul de a-i spune pe nume, în timp ce o altă parte crede că aşa ar trebui să-i spun.

— Am auzit ce îi faci bietului om, spuse Faith. Amy clătină din cap mirată.

— Ştiu. Mi-aduc aminte. S-ar zice că, dacă eu… sau trupul meu, a venit aici acum câteva luni, ar trebui să-mi amintesc doar perioada petrecută aici. Dar parcă am fost tăiată în două de când l-am văzut prima oară pe Tristan.

— Adică de la primul vis, spuse Zoë.

— Un vis pe care l-am avut cu numai câteva zile în urmă, dar se pare că Tristan m-a cumpărat acum un an.

— Acum paisprezece luni, spuse Zoë. Faith şi Amy se uitară la ea.

— Mi-a spus el, zise Zoë.

— Se pare că aţi stat mult de vorbă azi, spuse Amy furioasă. Aţi vorbit despre soţia lui şi despre mine.

— Ba n-am…

— O să vă luaţi la bătaie? întrebă Faith. Fiindcă, dacă e aşa, eu plec.

Se uită de la una la alta şi, când se calmară, adăugă:

— Cred că trebuie să ne dăm seama ce facem aici. Sunteţi de acord?

— Da, spuse Amy. Dar ştim că ne aflăm aici ca să împiedicăm uciderea lui Tristan.

Asta e sarcina cea mai importantă, singura, din câte ştiu.

— Bine, spuse Faith. Amy, ce ai aflat despre cel care vrea să-l omoare?

Ea lăsă furculiţa jos.

— Nimic. Mi-am stors creierii tot timpul.

— Te-ai gândit la asta când ţipai la băieţi că lasă sânge pe podea? întrebă Zoë ridicând dintr-o sprânceană.

— Să ştii că da. Mă ocup de bucătăria aia de atâta timp, încât aş putea s-o fac şi în somn.

— De aceea ai vrut atât de mult să scapi de mine azi? întrebă Zoë.

— Mâine poţi să stai cu mine toată ziua, spuse Amy cu dulceaţă în glas. O să te las să cureţi cartofi. Ce zici? Zoë mormăi ceva.

— Ce ai zis?

— Mâine ies cu Russell. O să facem nişte desene.

— Ah, spuse Amy. Deci, poate ţi-a plăcut că te-am gonit din bucătărie. Poate ţi-a plăcut că am trecut peste încăpăţânarea ta ţ de a cunoaşte un bărbat cu care hotărâseşi să nu ai de-a face înainte să-l vezi măcar. Zoë dădu să vorbească, dar

Faith se uită la ea.

— Cred că ar trebui să renunţi. N-o să câştigi. Şi nici nu cred că vrei să câştigi, nu?

Zoë oftă.

— Bine, să revenim la stăpân. Sigur îţi plac bărbaţii chipeşi, îi spuse ea lui Amy, care, imediat, vru să spună ceva furioasă.

— Dacă nu încetaţi… începu ea, dar lăsă fraza neterminată.

— Nimeni nu vrea să-i facă rău lui Tristan, spuse Amy.

— Ba e cineva, spuse Faith. Amândouă ştim că cineva îl omoară în somn. Poate să pară că toată lumea îl iubeşte, dar e cel puţin o persoană care nu o face. Cine ar avea de câştigat de pe urma morţii lui?

— Unchiul şi sora lui ar moşteni proprietăţile, spuse Amy.

— Garantez că sora e foarte drăguţă, spuse Faith. Îşi adoră fratele.

— Poate e îndrăgostită de cineva şi fratele ei nu o lasă să se mărite cu el, spuse

Zoë. Faith şi Amy se uitară la ea.

— A fost doar un gând. Din moment ce amândouă o plăceţi, poate ar trebui să încerc eu să aflu adevărul despre ea.

— Nu poţi s-o iei la întrebări, spuse Amy. N-ar fi politicos. Şi tu nu eşti…

— Din clasa ei. Ştiu. De fapt, mă gândeam să mă împrietenesc cu servitoarea ei.

Servitoarele ştiu tot ce fac stăpânele lor. Am văzut asta în toate casele de bogătaşi în care am locuit. Soţii rareori ştiu ce fac soţiile, dar servitoarele ştiu tot.

— Bună idee, spuse Amy zâmbind. Ştiam eu că am nevoie de tine. Dar nu întreba doar de Beth, află tot ce poţi despre toată lumea.

— Dar unchiul? întrebă Faith.

— E prea bolnav ca să-i mai pese de ceva.

— Ce are?

— Cine ştie? Sunt sigură că, dacă l-aş duce la un medic din timpul nostru, i-ar da o sticlă cu pastile şi s-ar face bine în trei zile. Dar nu e în timpul nostru, aşa că sărmanul om e în grija unui bătrân care îşi spune doctor şi… Ăsta e un lucru asupra căruia n-am putut să-l fac pe Tristan să se răzgândească. Doctorul era prieten cu tatăl lui. El i-a adus pe lume pe Tristan şi pe Beth, iar Tristan e convins că omul nu se poate înşela. M-am plâns atât de mult, încât mi s-a interzis să mai intru în camera bolnavului. Respiră adânc.

— Ştiu că nu e bine, dar am atâta treabă, încât n-am avut timp să mă ocup de

William. E foarte de treabă, dar atât de bolnav, încât stă în pat

toată ziua. O femeie îngrozitoare are grijă de el. Îi goleşte oala de noapte şi îl supraveghează, dar eu mă ocup de hrana lui. Primeşte tot ce avem mai bun. Îmi pare rău, dar mai mult nu pot face. Faith şi Zoë păliră când auziră de oala de noapte, dar nu o lăsară pe Amy să vadă. Amy era atât de relaxată în secolul XVIII, încât voiau să-şi ascundă stinghereala.

— Lasă-mă să-l văd, spuse Faith. Am avut mult de-a face cu bolnavi. Amy îi zâmbi.

— Speram să spui asta. Te bag în camera aia, chiar de-ar fi să-l ameninţ pe Tristan cu arma. Şeful grădinarilor mi-a spus că s-ar putea să te pricepi la plante.

Faith se încruntă. Nu făcuse decât să se plimbe prin grădina de legume. Nu vorbise cu nimeni, nu culesese nici măcar o floare. Atunci, cum de remarcaseră dragostea ei pentru plante? Amy păru să-i ghicească gândurile.

— Nu-ţi face griji. După o vreme, te obişnuieşti. Toată lumea ştie totul despre toţi.

Apoi se întoarse spre Zoë.

— E adevărat că Russell ţi-a cerut mâna azi?

Zoë se înecă sorbind din vin şi Faith o bătu pe spate.

— Eu doar am vizitat grădina. Tu ai început deja o idilă?

— Să-l vezi pe Russell, spuse Amy. Ar fi putut inventa cuvântul „armăsar". Toate femeile de-aici umblă după el şi vreo două chiar l-au avut, dar nu cere pe oricine în căsătorie.

— Uite cine vorbeşte, spuse Zoë. Tu şi domnia sa. A zis c-o să-l ruinezi cu toţi vagabonzii pe care i-i aduci în casă.

— Spune asta tot timpul. Nu înseamnă nimic. V-am spus că nu e nimic între noi.

Faith şi Zoë o priviră fără să o creadă, dar ea refuză să comenteze.

— Ce-o să se întâmple când o să pleci de-aici? întrebă Faith. Se pare că trupul tău a fost aici înainte s-o vizităm pe Madame Zoya. Crezi că, după ce-o să ne întoarcem, trupul tău va rămâne aici?

— Şi ce să facă? Să frece duşumele? întrebă Amy. Ştiu foarte bine că eu şi Tristan nu ne-am putea căsători. Suntem din clase diferite. Nimeni n-ar mai vorbi cu noi dacă am face-o. De aceea, eu… Cele două femei se aplecară în faţă.

— De aceea ce? întrebă Faith şi Amy zăbovi mult până răspunse.

— O să vi se pară o nebunie, dar l-am trimis pe Tristan la Londra ca să angajeze un genealog.

— Nu ştie cine sunt strămoşii lui? întrebă Faith. Beth a zis că locuiesc aici „de când lumea".

— Nu pentru el, pentru mine, spuse Amy şi apoi adăugă mai încet: da, există o apropiere între noi doi, dar nu pot să mă căsătoresc cu el. Şi cred că, după cele trei săptămâni, când vom fi trimise înapoi în timpul nostru, Amy, menajera, nu va mai exista. Ar fi bine să nu mă mai ţină minte, dar mă tem că Tristan…

— Va pierde două femei, spuse Faith încet.

— Da.

— Şi ce legătură are genealogul? întrebă Zoë.

— Încerc să-mi găsesc strămoşii. Cele două femei o priviră nedumerite.

— Încerci să-ţi găseşti o rudă în timpul ăsta? întrebă Zoë şi Amy încuviinţă.

— Cam aşa ceva. Nu ştiu dacă o să meargă, dar e singurul lucru care mi-a venit în cap.

— Şi dacă…? începu Faith.

— Sunt şi ele menajere? încheie Amy. Nu ştiu, dar străbunica trăia când eram mică şi îmi spunea poveşti despre „ţara veche", adică Scoţia.

— Russell e din Scoţia, spuse Zoë visătoare şi celelalte o priviră. Scuze. Deci, ce e cu tine şi Scoţia?

— Străbunica obişnuia să spună că am venit dintr-un sătuc din Scoţia, de la nord de

Edinburgh.

— Asta nu e toată Scoţia? întrebă Faith.

— Probabil, dar important e că a zis că, acolo, era o statuie a unuia dintre strămoşii noştri. Nu ştiu ce a făcut, dar i s-a înălţat o statuie. Întotdeauna am vrut s-o văd.

— Care era numele familiei tale? întrebă Faith.

— MacTarvit.

— Interesant, spuse Faith, rezemându-se de spătar şi uitându-se la Amy. Te joci de-a peţitoarea cu bărbatul pe care-l iubeşti.

— Îl iubesc ca pe un prieten, spuse Amy, după care adăugă: bine, îl iubesc mult pe

Tristan. Locuiesc cu el de mai bine de un an şi ne înţelegem bine.

— Eu nu am auzit asta, zise Faith. Am auzit că vă certaţi mereu. Amy zâmbi.

— E ciudat că ne plăcem reciproc.

Eu şi Stephen nu ne certăm niciodată, iar eu şi Tristan rareori…

— Aţi hotărât cine se ocupă de casă? întrebă Zoë. Amy ridică din umeri.

— Cred că da.

— Deci, căutăm o stră-străbunică de-a ta care să se însoare cu sărmanul Tristan.

— Aşa cred. Zoë făcu ochii mari.

— Contezi pe vieţile anterioare, nu? Nu vrei ca o rudă să se mărite cu el, vrei ca tu să te măriţi cu el. Tu în alt corp şi alt timp, dar tu.

— Vreţi puţin desert? spuse Amy. Fac o prăjitură care se numeşte „insula plutitoare". E un castron plin de albuşuri de ou umplute care plutesc. Uneori, când fetele mele bat albuşurile cu mâna, aş da orice să am un mixer electric. Voi n-aţi simţit lipsa unui asemenea obiect?

— Noi nu suntem ca tine, spuse Zoë printre dinţi. Nu suntem aici de paisprezece luni. Aş vrea să ştiu ce altceva mai faci în afară de faptul că te joci cu vieţi anterioare. N-ai angajat nicio vrăjitoare, nu?

— Eşti ridicolă şi îmi pare rău că ţi-am spus.

— Mie nu-mi pare rău, spuse Faith. Ne avem doar una pe alta şi trebuie să fim unite. Trebuie să ascultăm şi să aflăm tot ce putem ca să-i salvăm viaţa lui

Tristan. Bănuiesc că ar fi prea mult să ceri să doarmă cineva în camera lui.

Zoë se uită la Amy şi dădu să spună ceva.

— Am plătit un băiat ca să doarmă în faţa uşii lui, spuse Amy repede, dar Tristan l-a gonit. Şi nici pe mine nu mă lasă să dorm acolo.

— Dacă-l încui în cameră? spuse Zoë.

— Asta îl înfurie, zise Amy.

— Dacă-l muţi în altă cameră? întrebă Faith.

— Se mută înapoi, zise Amy.

— Un câine?

— Zice că sforăie şi nu-l lasă să doarmă.

— Un paznic la fereastră?

— Îl înfurie şi mai rău.

— Ei bine, se pare că ai încercat destule lucruri, spuse Faith.

— Dacă aveţi ceva idei noi, să-mi spuneţi.

— Pun pariu că o să le pui în aplicare imediat, spuse Zoë.

— Ba nu. E strămoşul soţului meu şi vreau să-l ajut.

— Strămoşul soţului tău? întrebă Zoë.

— Aşa cred. Tristan seamănă mult cu Stephen. Bine, gata. Cred că am examinat destul motivele mele pentru ziua de azi. Aveţi ceva planuri pentru mâine?

— Aş vrea să mă ocup de unchi, spuse Faith. William îl cheamă? Amy încuviinţă.

— Va trebui să scap de infirmieră. E ca un câine de pază. Faith se uită la Amy.

— Puţină rădăcină de stânjenel?

— Exact la asta mă gândeam, spuse ea, şi amândouă zâmbiră.

— Grozav, spuse Zoë. Plante. Dacă nu vă supăraţi, eu o să mă duc la culcare. Nu trebuie să dormim pe o pătură sau o pardoseală de piatră, nu?

— Ce zici de un pat de fulgi? Dar va trebui să-l împărţiţi, spuse Amy.

Zoë se uită la Faith.

— Îmi pare rău că nu sunt domnul John's, spuse Faith.

— Şi mie, zise Zoë şi râseră toate trei.

— Chiar ţi-a cerut mâna? o întrebă Faith urcând treptele în urma lui Amy.

Zoë zâmbi doar şi căscă.

— Mâine o să facem portretele câtorva oameni de pe-aici. Aş fi vrut să am un aparat foto digital şi vreo cincizeci de baterii încărcate. Ce aş mai duce înapoi în timpul nostru!

— Cine ştie? spuse Amy. Poate că desenele tale vor rezista în timp şi, când ne vom întoarce, le vom vedea într-un muzeu.

— Mă întreb de ce picturile lui Russell nu sunt în cărţile mele. Ajunseseră în capul scării şi se uitară unele la altele o clipă. Era posibil ca Russell să nu fi trăit suficient ca să facă mai multe tablouri sau ca operele sale să fi fost distruse.

— Cred că ar trebui să ai grijă ca numele lui să fie cunoscut, spuse Amy şi Zoë zâmbi.

— Bună idee. Deci, unde e patul de fulgi? Trebuie să mă trezesc devreme ca să…

— Ieşi… cu… spuse Amy, după care se uită la Faith şi spuseră la unison, Russell.

— Maturizaţi-vă! spuse Zoë, dar zâmbi.

CAPITOLUL 16

— Amy, spuse Tristan încet aplecându-se deasupra ei.

Era noapte şi singura lumină venea de la razele lunii ce pătrundeau pe fereastra dormitorului său. Ei erau pe hol, în faţa uşii lui. Amy era ghemuită pe jos, învelită cu o pătură, cu o pernă mică sub cap.

— Haide, spuse el cu blândeţe. Ridică-te. Când ea nu se clinti, el o luă în braţe. Făcu un pas spre scară, ca pentru a o duce în camera ei, jos, dar se răzgândi şi o duse în camera lui. O puse pe pat, unde ea se cuibări şi continuă să doarmă. Dar nu pentru mult timp. După câteva secunde, tresări şi se ridică în capul oaselor. Era complet îmbrăcată.

— Trebuia să mă laşi acolo, zise ea când el aprinse o lumânare în celălalt capăt al camerei.

— Nu pot să te las acolo, ca pe un bagaj. Ţi-am spus de mii de ori să nu dormi acolo.

— Ştiu, n-ar trebui, dar…

— Iarăşi ai avut acel vis, spuse el. Amy încuviinţă, după care se dădu jos din pat.

— Haide, bagă-te în pat. Cred că ai îngheţat. El purta o cămaşă de noapte lungă şi era desculţ.

— Dar tu? întrebă el. Erai pe hol, pe jos, doar cu o pătură pe tine. Ştii ce m-a trezit?

Tremuratul tău făcea uşa să se zgâlţâie. Amy zâmbi şi dădu pătura la o parte.

— Mai bine aşa decât să nu te mai trezeşti niciodată. Tristan urcă din nou în pat şi întinse mâna spre ea.

— Te rog, nu mi-o cere iar, spuse ea aproape plângând.

— Sper că, într-o zi, vei ceda şi vei veni la mine.

— Am…

— N-o spune din nou! spuse el mai tare. Ştiu! Ai un soţ. Ai doi copii. Ştiu tot ce e de ştiut despre ei. Aş deosebi copiii tăi într-o odaie plină de copii. Ea stătea în picioare lângă pat, zâmbind.

— Nu pot, zise apoi. N-ar fi corect faţă de Stephen. El nu mi-ar face asta.

— Eşti nebună dacă-ţi închipui că un bărbat ar trăi mai bine de

un an cu o femeie fără să se culce cu ea.

— Poate, dar trebuie să mă suport pe mine însămi, zise ea şi aruncă o privire spre fereastră. Cred că eşti în siguranţă acum. Tristan se trânti pe spate, într-un moment de disperare.

— În siguranţă! Ce-mi pasă de siguranţă? Am iubit o femeie care mi-a fost luată şi, acum, tu…

— Tristan, şopti ea, nu mă iubeşti.

— Crezi că nu? Amy simţi cum o podidesc lacrimile. Cum putea iubi doi bărbaţi?

Nu ştia, dar acela era adevărul. Şi unul dintre ei era acolo, acum. O dorea, o implora de luni de zile să se ducă în patul lui, dar ea nu o făcea fiindcă iubea şi îi era credincioasă unui bărbat care nu se născuse încă.

— Nu pot, zise ea. Nu-mi mai cere asta, te rog.

— Ce să nu-ţi cer? Să fii soţia mea? Asta n-ar trebui să-ţi cer? Unde e acest bărbat pe care zici că-l iubeşti? De ce nu e aici, cu tine? Ridică mâna când ea dădu să vorbească.

— Ştiu. Zici că e în America. Dar eu nu cred. Uneori, cred că nici nu există.

Adevărul vorbelor lui se citeau pe chipul ei.

— Nu pot să mă mărit cu tine, repetă ea pentru a o sută oară.

Am mai vorbit despre asta. Eu sunt ajutorul de la bucătărie şi tu eşti conte.

N-am avea niciun prieten. Ai renunţa la toate dacă te-ai însura cu mine.

— Ce-mi pasă de societate? zise el. N-am plecat de-aici de ani de zile. N-am nevoie decât de Beth şi de unchiul meu. Dar Beth mă va părăsi curând pentru vreun bărbat care nu o va merita şi Dumnezeu îl va lua pe unchiul meu curând.

O privi cu ochi rugători.

— Am nevoie de tine, Amy. Eşti singura femeie care m-a făcut să simt din nou că trăiesc. Doar pe tine te mai am. Amy se simţi atrasă de el. Încercă să se gândească la Stephen şi la băieţi. Încercă să-şi amintească fericirea cu ei, dar lunile în care trăise alături de Tristan împingeau prea departe acele amintiri.

Nu le spusese lui Faith şi lui Zoë adevărul despre ea şi Tristan, pentru că nu voia ca ele să ştie cât de apropiaţi deveniseră. În dimineaţa aceea, când Amy deschisese ochii şi se trezise în grajd, ştia

că Faith şi Zoë erau derutate, chiar ameţite, dar ea nu era. Parcă se întorsese acasă după ce fusese plecată multe luni.

Îl cunoştea pe bărbatul din faţa lor şi ştia drumul spre casă. Drumul spre Tristan, mai bine-zis, se gândi ea. Când fugise de lângă ele nu se gândise deloc la sentimentele lor. Nu voia decât să-l vadă pe Tristan. El era în bibliotecă şi avea o carte deschisă în faţă. O clipă, se uitase la el, la acel bărbat pe care îl văzuse doar într-o fotografie, dar pe care, într-un fel, îl ştia la fel de bine ca pe sine.

— M-am întors, spuse ea închizând uşa în urma ei.

— Nici nu mi-am dat seama că ai fost plecată, spuse el cu răceală şi ea ştiu ce se întâmplase. Cu o seară în urmă, îi refuzase din nou cererea în căsătorie.

După ce o cumpărase de la tatăl ei, o lăsase la el acasă, cea pe care o construise pentru soţia lui decedată, şi nu se mai gândise la ea. Amy, însă, îşi dăduse seama imediat că acel loc avea nevoie de o mână de femeie. Tristan ar fi trebuit să se ocupe de toate, dar toată ziua stătea în bibliotecă sau călărea. Nu mai făcea nimic altceva. Mânca din când în când, fără să bage de seamă ce i se punea în faţă. Când angajaţii erau în preajma lui, vorbeau în şoaptă. Nimeni nu întreba nimic. Toţi făceau doar ce era strict necesar, după care leneveau. Lui Amy îi trebuiseră trei zile ca să înţeleagă ce se petrecea. Durerea lui Tristan plutea asupra moşiei precum un cort mare şi negru. Angajaţii erau închişi cu el şi nu puteau să iasă.

Sora lui cea mică mergea în vârfurile picioarelor. Unchiul său zăcea în pat, murind încet. Grădinile, care fuseseră atât de frumoase odată, acum erau năpădite de buruieni. Amy ar fi vrut să repare totul, dar ştia că nu poate face nimic fără permisiunea stăpânului. În a patra zi, se duse în bibliotecă şi aproape că îl atacă pe Tristan.

— E oribil aici, spuse ea.

— Poftim? Nimeni nu îi vorbea pe acel ton, cu siguranţă nu o femeie îmbrăcată la fel de ponosit ca în cârciuma tatălui ei.

— Vreau să îndrept lucrurile, spuse ea. Vreau să am permisiunea de a pune la punct acest loc şi de a-i pune la treabă pe toţi servitorii aceştia leneşi. Mă susţineţi?

Tristan o privi uluit. Ce îi păsa lui ce făcea ea?

— Du-te şi fă ce vrei, zise el făcându-i semn să iasă. Lui Amy îi trebuise aproape o săptămână ca să le dea de înţeles oamenilor că era pusă pe treabă, dar energia ei, asprimea din glasul ei şi sprijinul lui

Tristan, care consta în cuvintele *„Faceţi ce spune ea”* din când în când, toate la un loc începură să readucă acel loc la viaţă. După ce făcu ordine, cât de cât, în jur, Amy trecu la Beth. Era o tânără frumoasă, care îşi petrecea timpul cu caii şi oamenii de la grajduri. Purta haine care îi permiteau să călărească uşor, iar părul lung îi era, de obicei, plin de crenguţe şi frunze. Amy îi spuse lui Tristan că voia să o trimită pe Beth la Londra pentru câteva lecţii despre cum să fie o lady. Asta declanşase prima lor ceartă serioasă. Nu ştiau, dar la auzul glasurilor ridicate, angajaţii de afară veniră repede şi se ghemuiră sub ferestrele bibliotecii, încercând să nu piardă niciun cuvânt.

Când Tristan spuse că nu o lăsa pe Beth să plece, Amy îl acuză că se gândea numai la sine şi că era egoist. Tristan îi strigă să plece din casa lui şi să nu se mai întoarcă niciodată. Dar Amy nu se clintise.

— Ai nevoie de mine şi Beth la fel. O laşi sau nu?

— Nu! strigă Tristan.

— Atunci, o voi chema aici pe sora tatălui vostru! strigă şi Amy.

În clipa aceea, Tristan pălise şi se aşezase din nou pe fotoliu.

— N-o cunoşti pe femeia aia. E o scorpie. Nu suport să vină aici.

— Atunci, Beth va merge la ea, la Londra, şi va primi nişte haine decente, spuse

Amy. Arată mai rău ca mine.

Nu poţi s-o ţii aici, în casa asta întunecată şi sumbră. E tânără. Trebuie să cunoască oameni.

— Întunecată şi sumbră, spuse el întorcându-i spatele. Cred că aşa e. Ea se descurca, de obicei, când el era furios, dar când se întorcea astfel, cu durere pe chip, nu suporta. Se aşeză în genunchi în faţa lui şi îi luă mâinile într-ale ei.

— Tristan, ştiu că, încă, suferi după soţia ta, dar nu ai niciun drept s-o chinui şi pe

Beth. Ea e tânără şi trebuie să trăiască. El se uită la femeia din faţa lui. O parte din el era uluită că o angajată de la bucătărie îndrăznea să-i vorbească astfel, să-i ţină mâinile aşa cum o făcea ea, dar o altă parte o dorea. Dintotdeauna o avusese pe

Jane. Crescuseră împreună. Apoi, când cea mai fericită zi din viaţa lor urma să înceapă, odată cu naşterea primului lor copil, ea dispăruse, în câteva ceasuri, trecuse de la a fi extrem de fericit la a vrea ca toată viaţa să dispară de pe pământ. Încă mai dorea să fie oriunde era ea.

— Da, se trezi el spunându-i acelei femei pe care abia o cunoscuse, şi îşi trase mâinile din ale ei. Trimite-o pe Beth la mătuşa mea, dar să se întoarcă repede.

— Desigur, spuse Amy ridicându-se. Ar fi vrut să-i atingă părul, să-l îmbrăţişeze şi să-l aline, dar nu o făcu. După ziua aceea, lucrurile începură să se schimbe la moşie. Angajaţii văzuseră şi auziseră că Amy avea putere asupra stăpânului. Şi adevărul era că se saturaseră să muncească undeva unde nu se puteau mândri cu slujbele lor. Curând aflară că Amy era severă, dar corectă. Dacă cineva nu muncea, era concediat. Şi aştepta mult din partea tuturor. Angajase un nou grădinar şef, care se ocupa de exterior, în timp ce ea se concentra asupra treburilor din casă. Curăţase fiecare centimetru din casă, spălase fiecare bucăţică de material, iar cearşafurile fuseseră scoase la soare ca să se albească.

Când Beth se întoarse de la Londra, după numai şase luni, deoarece numai atât o suportase pe mătuşa ei care se plângea tot timpul, intră într-o casă care mirosea a lămâie şi ceară de albine. Grădina era plină de legume, care fuseseră plantate în seră în timpul iernii, iar pomii fructiferi fuseseră curăţaţi de uscături.

Dar, lui Beth, cel mai mult îi plăcea că fratele ei nu mai stătea tot timpul în bibliotecă. O deruta faptul că el şi menajera ţipau unul la altul, dar se obişnui curând. Starea din ce în ce mai proastă a unchiului William era singura parte negativă a întoarcerii ei. Când plecase ea, el stătea în capul oaselor în pat şi citea, acum, însă, stătea numai întins în pat în odaia sa întunecată. Ferestrele erau închise, draperiile trase şi, în odaie, mirosea a boală.

— Ce faci? îl întrebă Beth trăgându-şi un scaun lângă pat.

— Mult mai bine, acum, că te văd, spuse el. Era tras la faţă şi ochii roşii îi erau afundaţi în orbite. Se prăbuşi înapoi pe pernă.

— Spune-mi tot ce aţi făcut tu şi sora mea, zise el zâmbind stins. E la fel de plină de sine ca atunci când eram mici?

— Şi mai mult, dar cunoaşte pe toată lumea.

— Îi cunoaşte, dar nu cred că e prietenă cu vreunul dintre ei.

— Nu, spuse Beth atingându-i mâna fierbinte şi uscată. Vreau să aud despre tine.

— N-am ce să-ţi spun. Aştept doar să mă duc lângă cei dragi şi să-l văd pe

Dumnezeu. Am câteva întrebări să-i pun. Beth încercă să

zâmbească, dar ochii i se umplură de lacrimi. El o bătu pe mână.

— Du-te să-i vezi pe ceilalţi, zise el. Eu o să fiu aici. După felul cum închise ochii, ea îşi dădu seama că era prea obosit ca să mai vorbească.

— Bine, spuse ea, şi ieşi în vârful picioarelor. Cu trecerea timpului, observă că fratele ei se îndrăgostea de Amy, dar aceasta îl refuza.

— Nu ştiu ce să fac, îi spuse ea unchiului ei în timpul uneia din vizitele zilnice pe care i le făcea.

— Cred că Amy e o femeie înţeleaptă, spuse William cu blândeţe. Tu eşti ca mine, romantică. Mi-ar plăcea foarte mult să-l văd însurându-se cu fata de la bucătărie, dar Amy îşi dă seama ce ar însemna asta pentru el. Nu s-ar potrivi nici în lumea lui, nici în a ei.

— Cred că e vorba de altceva, spuse Beth. Nu ştiu ce, dar e mai mult de-atât.

— Îi priveşte, spuse William închizând ochii şi dându-i de înţeles că era destul pentru ziua aceea.

Acum, Amy şi Tristan erau singuri în odaia lui, razele lunii pătrundeau pe fereastră şi ea îl refuza din nou.

— Nu pot şi nu o voi face, spuse ea.

— Cum doreşti, spuse el resemnat.

— Nu mă privi aşa. Tristeţea ta nu mă va face să vin în patul tău. El zâmbi.

— Dar ce?

— Să te transformi în Stephen. Tristan zâmbi şi mai larg.

— Îmi voi da toată silinţa. Voi încerca mâine şi în fiecare zi după aceea.

Amy deveni serioasă.

— Dacă va fi timp, zise ea.

— Să nu-mi spui iar despre visul tău! îl ştiu pe de rost. I-am identificat pe bărbaţii din încăpere.

— Da, şi cum puteam să visez nişte oameni pe care nu-i cunoşteam, dacă visul nu era real?

— Nu ştiu, dar ştiu că nu poţi dormi în faţa uşii mele.

Apoi se aplecă şi scoase un pistol din sertarul noptierei.

— Vezi? Iau visul tău în serios.

— Asta n-o să te ajute. Dormeai când te-a înjunghiat. Şi erai îmbrăcat. M-am întrebat dacă nu cumva te-a înjunghiat în altă parte şi

te-a cărat până în pat.

— E absurd. Cum ar putea face asta cineva fără să fie văzut?

— Ce te face să crezi că n-a fost văzut? Poate că tu… nu ştiu, poate te-ai îmbătat şi cineva te-a ajutat să te urci în pat îmbrăcat, iar mai târziu, cineva te-a înjunghiat.

— O să ascund vinul de Porto mâine dimineaţă, spuse el.

— Nu mai râde de mine. Avem doar trei săptămâni ca să împiedicăm asta şi, apoi…

Se opri, căci nu avusese intenţia să-i spună despre cele trei săptămâni.

— Cum adică? Ce ai de gând? Are vreo legătură cu cele două femei pe care le-ai adus aici? Şi de unde vin? Nu au bagaje, nici măcar un ac de păr, şi vorbesc şi mai ciudat decât tine. Şi ştiu atât de puţin despre vieţile noastre! Cea tânără a întrebat cum scoatem apa din pământ. Cine sunt şi ce ai de gând să faci împreună cu ele?

— Bagajele lor s-au pierdut, spuse Amy gândindu-se să-i spună lui Zoë să-şi ţină gura. Dacă ar fi spus cuiva că nu erau doar dintr-o altă ţară, ci şi dintr-un alt timp, nu ştia ce le-ar fi făcut acei oameni, încă mai credeau în vrăjitoare.

— Sunt prietenele mele, nu e de-ajuns? Faith e văduvă şi ani de zile şi-a îngrijit soţul bolnav. Mă gândeam că l-ar putea ajuta pe unchiul William. Nu ţi-ar plăcea să scapi de femeia aceea groaznică din preajma lui? Faith se pricepe foarte bine la plante. Iar Zoë e pictoriţă şi cred că va sta pe lângă Russell.

— O femeie pictor? întrebă el.

— Dacă spui asta în prezenţa ei o să-ţi taie urechile.

— Sunt sigur că voi fi şocat, fiindcă nu sunt obişnuit ca o femeie să-şi dea cu părerea, zise el cu sarcasm. Ea se îndreptă şi se uită la el. Era foarte chipeş şi ar fi vrut mai mult ca orice să urce în pat lângă el. Poate că nu pentru sex, dar i-ar fi plăcut să simtă îmbrăţişarea unui bărbat, să se simtă din nou protejată şi iubită.

— Amy, şopti el. Ea se îndepărtă repede de pat.

— Trebuie să plec. Ascultă, mâine, dacă ai putea… adică, dacă am putea… Prietenele mele…

— Înţeleg. Prietenele tale ştiu că eşti măritată şi eu nu trebuie să te privesc cu dorinţă. Eu pot să mă abţin, dar tu poţi? Ea zâmbi.

— Foarte uşor, zise apoi şi ieşi repede, închizând uşa. Nu, nu era niciodată uşor să se abţină când era cu Tristan.

— Ai stat acolo destul de mult, nu?

Amy o văzu pe Zoë pe hol, în cămaşa de noapte împrumutată şi cu braţele încrucişate din cauza frigului. Primul gând al lui Amy fu să se apere, dar nu o făcu.

— Nu v-am spus că eu şi Tristan facem sex cu pasiune în fiecare noapte?

Uneori, facem atâta zgomot, încât speriem şi porumbeii de pe acoperiş. Tocmai te-ai întors din patul lui Russell?

— Aş vrea eu, spuse Zoë. Nu, dar n-am putut să dorm, pentru că e un loc nou.

— O să te obişnuieşti, zise Amy dând să o conducă înapoi în camera ei.

— Amy, spuse ea în faţa uşii, te-ai gândit vreodată ce s-ar întâmpla cu noi dacă nu ne-am mai întoarce? Dacă se încheie cele trei săptămâni şi rămânem aici pentru totdeauna? Amy respiră adânc.

— Mă gândesc la asta în fiecare zi şi îmi spun că o să-mi fac griji când se va sfârşi cea de-a douăzeci şi două zi.

— O să te măriţi cu el, nu? întrebă ea arătând din cap spre uşa lui Tristan.

— Nu ştiu. Nu ştiu decât că trebuie să împiedic să fie ucis.

— Dacă împiedici asta mâine? Vom fi trimise înapoi atunci sau vom sta trei săptămâni? Amy încercă să citească ceva în ochii ei.

— Îţi place aici, nu?

— Nu-i rău, spuse Zoë.

— Eşti mai liberă aici, nu? Nu e nimeni în lume care să te urască pentru orice ai fi făcut.

— Aşa e. Nu cred că mi-am dat seama cât de mult m-a deranjat amnezia mea până când am ajuns aici. În viaţa mea reală, trăiam cu o teamă permanentă că poate apărea cineva din trecutul meu şi să mă scuipe. Odată, nişte muncitori au dat drumul unui cadru de fier cu zgomot, iar eu mi-am acoperit capul cu mâinile şi m-am adăpostit. Toţi au râs, dar mai târziu mi-am dat seama că, în orice moment, cineva ar putea să vină la mine cu un pistol.

— E groaznic. Nimeni n-ar trebui să trăiască astfel. Când ne întoarcem, trebuie neapărat să afli ce i-a făcut pe acei oameni să te urască.

— Ştii ce aş face dacă m-aş întoarce la momentul accidentului? Aş pleca din oraş.

Nu ştiu ce s-a-ntâmplat de mă urăsc toţi şi nici nu vreau să ştiu. Mi-aş arunca lucrurile într-o geantă, m-aş urca în autobuz şi nu m-aş mai uita înapoi.

— Nu-i o idee rea. N-ai mai fi implicată în accident şi asta e tot ce contează.

— Da, asta contează. Atâta timp cât pot să desenez. Dacă mă-ntorc şi descopăr că nu pot să desenez… Oricum, în ziua accidentului, n-o să urc în niciun vehicul în mişcare, spuse ea, şi căscă. Cred că, acum, pot să dorm. Puse mâna pe uşa camerei, dar se întoarse spre Amy.

— Ce ai făcut în camera lui?

— Mult sex, zise Amy.

— Bine, cum vrei, dar dacă vei vrea să vorbeşti, o să te ascult.

— Mersi, spuse ea, după care o împinse pe Zoë înăuntru şi închise uşa.

Se uită pe fereastra din capătul holului. După calculele ei, mai erau vreo două ore până când trebuia să se trezească şi să se apuce să facă pâinea. Ah, ce n-ar fi dat să aibă un aparat electric, se gândi ea coborând scările. Şi toalete cu apă, şi maşini de spălat automate şi supermarketuri şi camioane care să transporte lucruri acasă.

CAPITOLUL 17

Când Faith se trezi a doua zi dimineaţă, ştiu exact unde era şi se bucură mult. Nu era în apartamentul ei din New York. Nu avea şedinţă la psihiatru, unde să încerce s-o facă să creadă că nu avea să se sinucidă. Şi, cel mai bine, nu era nevoită să discute cu mama lui Eddie despre ce bărbat minunat fusese şi cum era, acum, cu îngerii. Nu avea să mai aibă încă o zi lungă şi pustie.

Când se întoarse, o văzu pe Zoë dormind lângă ea şi îi auzi respiraţia uşoară. Fără machiaj şi aerul ei că era mai dură decât toată lumea, Zoë părea o adolescentă.

Faith chiar spera să cunoască dragostea cu pictorul cu care vorbise cu o zi în urmă. Nu-i păsa dacă îl avea doar pentru trei săptămâni, ar fi meritat doar ca să o vadă zâmbind. Dădu pătura la o parte încet, coborî din pat şi se întinse după rochia gri din bumbac pe care o purta când aterizase în grajd cu Amy şi Zoë. Îi luă douăzeci de minute ca să lege şireturile corsetului şi să-şi pună juponul şi izmenuţele lungi, i-ar fi plăcut să facă un duş şi să-şi pună haine curate, dar nu putea face asta. Avea în minte o groază de lucruri de făcut în

ziua aceea.

Intenţiona să petreacă mai mult timp în grădina de legume şi să înveţe tot ce se putea din metodele lor de grădinărit. Ce se pierduse în lumea modernă a insecticidelor care poluau apele?

De asemenea, voia să se ducă şi la unchiul William să vadă ce medicamente lua.

Ce combinaţii de ierburi foloseau şi putea să ia cu ea în lumea modernă? Cu o zi în urmă, ea şi Amy glumiseră pe seama rădăcinii de stânjenel. În cantităţi mari, rădăcina de stânjenel era otrăvitoare, dar în cantităţi mici, făcea o persoană să vomite şi provoca diaree. Se uită pe fereastră. Soarele abia răsărea şi văzu câţiva angajaţi începându-şi treaba deja. Pentru ţ prima oară după moartea lui

Eddie, Faith ştia că voia să înceapă ziua cât mai curând posibil.

Zâmbind, ieşi din cameră, închizând uşa fără zgomot în urma ei. Când se întoarse o văzu pe femeia despre care îi vorbise Amy intrând în camera unchiului

William. Aşa cum spusese Amy, era foarte severă. Înaltă şi slabă, cu părul cărunt strâns la ceafă. Părea să nu fi zâmbit niciodată. Îi aminti lui Faith de portretele puritanilor americani: rigizi şi judecând pe toată lumea.

O măsură pe Faith din cap până în picioare şi, evident, nu o plăcu. Faith nu îşi strânsese părul încă, iar partea din faţă a rochiei nu era complet încheiată.

Femeia avea o tavă acoperită cu un şervet, mâncare pentru bolnav, cu siguranţă.

— Pot s-o duc eu? întrebă Faith politicoasă. Amy m-a rugat să văd ce face pacientul şi… Se opri, deoarece femeia o ignoră şi deschise uşa, intră şi închise uşa în faţa lui Faith. Un minut, ea rămase acolo, cu pumnii încleştaţi, având un sentiment de déjà vu. Trecuse de multe ori prin asta cu soacra ei, căreia îi plăcea să arate de cine avea mai multă nevoie Eddie, de ea sau de Faith.

În toţi acei ani, Faith cedase în faţa ei. În definitiv, era fiul ei şi era pe moarte.

Dar, acum, era cu totul altceva. Avea oameni de partea ei.

Putea să se ducă la bucătărie, să-i spună lui Amy ce se întâmplase, apoi ea avea să se ducă la conte şi Faith avea să obţină permisiunea de a intra la bolnav. Sau putea să se ducă la bucătărie, să facă un amestec cu rădăcină de stânjenel care să-i facă femeii atât de

mult rău, încât să fie nevoită să plece de lângă bolnav.

Lui Faith nu-i plăcea niciuna dintre acele idei, însă. Se gândi cum venise Amy în alt timp, singură, şi reuşise să ajungă într-un post de conducere.

— Dacă Amy poate, pot şi eu, spuse ea, şi intră în cameră. În primul rând, sesiză mirosul de aer închis. Nu era nici pic de lumină înăuntru. Avu nevoie de puţin timp pentru a se obişnui cu întunericul şi o văzu pe femeie stând jos în celălalt capăt al încăperii. Părea să tricoteze.

— Afară, spuse femeia cu o voce aspră. Nu are voie să primească vizitatori care nu fac parte din familie. Fără să vrea, Faith făcu un pas înapoi, dar se opri. Încă de mică, fusese intimidată de asemenea femei. Aveau un aer autoritar care o făcea pe

Faith să vrea să fugă să se ascundă. Mama ei şi mama lui Eddie o îngroziseră toată viaţa.

— Au nevoie de tine jos, spuse ea, şi, spre uimirea ei, vocea era a mamei ei şi avea şi puţin din cea a mamei lui Eddie. Când femeia lăsă lucrul jos, se ridică şi trecu pe lângă Faith ca şi cum nici n-ar fi fost acolo, îi veni să chiuie de bucurie.

— Să nu-l atingi, zise ea înainte să iasă cu o voce ameninţătoare, care nu o sperie pe

Faith deloc. Imediat cum ieşi femeia, Faith se duse la ferestre şi trase draperiile.

Praful care ieşi din ele o făcu să tuşească. Lumina pătrunse în cameră şi ea se duse lângă pat. Era atâta praf în aer, încât, pentru o clipă, nu văzu nimic.

Tuşi puţin şi se apropie de pat. În cele din urmă, se obişnui cu lumina şi văzu un chip care abia se distingea pe pernă. Era prelung, palid şi avea favoriţi cărunţi.

Dacă n-ar fi avut ochii deschişi, n-ar fi crezut că trăia.

El clipi, dar era ca un cadavru revenit la viaţă.

— Cine eşti? izbuti el să întrebe cu o voce răguşită şi stinsă.

— Faith, spuse ea privindu-l şocată. Sunt infirmieră, sunt o prietenă a lui Amy şi am venit să am grijă de dumneavoastră.

— Faith, zise el schiţând un zâmbet. E un nume potrivit pentru tine. Arăţi ca un înger. Poate asta eşti şi ai venit să mă iei de-aici. Ea nu zâmbi.

— Vreau să vă examinez, spuse ea încet, aşezându-se pe

marginea patului.

Dădu pătura la o parte. Dedesubt era cel mai slab om pe care îl văzuse vreodată şi părea să aibă cel puţin un metru optzeci. Şi era murdar. Trupul îi mirosea a sudoare de parcă n-ar fi făcut o baie de multă vreme. Mai mult, avea răni din cauza faptului că stătuse prea mult în pat.

— Îmi cer scuze pentru felul cum arăt, zise el.

Durează mult până să părăsesc lumea asta. Se pare că dispar bucată cu bucată, în fiecare zi. Ea îşi dădu seama că se ruşina de felul cum arăta şi nu voia să-l vadă nimeni astfel.

— Nu vorbiţi, spuse ea cu blândeţe. O să vă întorc acum. Staţi nemişcat.

— Voi face cum vrei tu, spuse el politicos. În ultimii ani de viaţă ai lui Eddie, Faith îl întorsese în pat, îi pusese plosca şi îl curăţase după aceea. Era obişnuită cu ceea ce trebuia făcut cu pacienţii în ultimele luni de viaţă. Cu multă blândeţe, îl întoarse şi nu îşi arătă groaza când văzu ce era sub cămaşa de noapte. Avea răni adânci pe pielea care abia îi acoperea oasele. Însă zâmbi şi îl aşeză înapoi pe pernă.

— Chiar eşti un înger, spuse el. Atingerea ta e foarte blândă. Faith făcea eforturi ca să nu i se citească pe chip adevăratele sentimente. Îl înveli cu cearşaful, după care stătu în picioare lângă pat şi îl privi un moment.

— Vezi că nu prea e nimic de făcut, zise el zâmbind.

— Vă dor dinţii? îl întrebă ea.

— Nu prea mai am mulţi, spuse el tot zâmbind. Pierd câte unul pe săptămână.

Faith dădu din cap încet şi se duse la tava cu mâncare pusă pe măsuţa de lângă pat. Ridică şervetul. Erau un pahar cu lapte şi un castron cu ceva alb.

— Ce e asta? întrebă ea vârând lingura înăuntru.

— E ultima masă a unui invalid. Ce mănâncă un copil. Asta mâncăm când venim pe lume şi la fel şi când plecăm.

— Ce mâncaţi la prânz şi la cină? Vă rog să nu glumiţi şi să-mi spuneţi adevărul.

— La fel, dar uneori am voie puţină ciorbă de văcuţă la cină. Nu prea am poftă de mâncare. Nu contează ce mănânc. Aştept doar să părăsesc lumea asta. Doctorul

Gallagher mă asigură că nu mai am mult de aşteptat. Faith se

întoarse şi se uită pe fereastră. Trebuia să se stăpânească. Trase aer în piept şi se uită din nou la el.

— William, nu ştiu ce ai şi nu ştiu nici cât mai ai de trăit, dar te asigur-ba nu, îţi promitcă voi face ca timpul care ţi-a mai rămas să fie mult mai plăcut decât e acum. El o privi cu ochii mari, neştiind ce să spună şi ea îl înveli cu grijă, încercând să zâmbească. În clipa următoare, uşa se deschise şi apăru femeia cu părul cărunt, infirmiera lui.

— Ce ai făcut? urlă ea. Lumina îi face rău. Şi se duse repede să tragă din nou draperiile. Când încăperea fu iarăşi cufundată în întuneric, se întoarse spre Faith.

— Îi voi spune doctorului despre asta şi el va avea grijă să nu mai intri aici.

Faith îi zâmbi cu răceală.

— Aşa crezi? zise ea şi ieşi din cameră. Afară, se rezemă de uşă şi respiră adânc de câteva ori, uitându-se în sus.

— Ai văzut, Eddie? şopti ea. Ai văzut vreodată ceva mai oribil? Dar o să repar totul.

Indiferent ce va trebui să fac, îi voi alina ultimele zile. Coborî repede scările şi se duse direct în bucătărie. Amy era în mijlocul încăperii, vorbind cu câteva femei despre ceea ce găteau. Faith ar fi vrut să-i spună ce văzuse şi, apoi, să ceară să i se dea mână liberă în privinţa bolnavului. Dar îşi aminti tot ce văzuse şi stomacul i se întoarse pe dos. Duse mâna la gură şi fugi pe uşa din dos. Amy se duse imediat după ea. Faith vărsă în curte. Se rezemă cu braţele de zidul de piatră al casei şi scoase tot ce avea în stomac. Era conştientă de oamenii din apropiere şi că Amy le spunea ceva, dar nu ştia ce făceau. În minte avea numai ce văzuse în camera aceea.

— Eşti mai bine? o întrebă Amy dându-i o cârpă umedă ca să se şteargă. Faith încuviinţă şi Amy o conduse la o băncuţă din piatră de lângă peretele casei. Erau singure.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat, zise Amy luând-o după umeri.

— L-ai văzut? izbuti Faith să întrebe.

— Nu de câteva luni. Ţi-am spus că Tristan a lăsat totul în seama doctorului familiei.

— Un doctor? spuse Faith ridicând glasul. Cum îşi spune aşa?

— E cel mai bun din secolul ăsta, zise Amy calmă. Ştiu ce e un şoc cultural. Sunt aici de peste un an şi unele lucruri încă mă uluiesc,

dar nu uita că noi trei beneficiem de câteva sute de ani de învăţătură. Nu că ar fi mai bine. Îmi place mâncarea lor proaspătă şi lucrurile făcute manual. O trase mai aproape.

— Spune-mi ce ai văzut.

— Nu ştiu ce are, dacă e cancer sau tuberculoză, dar ştiu că, oricare ar fi boala, nicio fiinţă omenească nu ar trebui tratată astfel. Pe tot spatele are răni de la prea mult stat în pat şi e pişcat de insecte.

— Ploşniţe şi purici, spuse Amy. Le ştiu bine. Când am ajuns aici, i-am pus să ardă toţi fulgii din saltele şi să spele toate aşternuturile cu leşie. Ploşniţele şi puricii încă mai sunt o problemă, dar mult mai mică acum.

— În camera lui n-ai fost, spuse Faith pe un ton acuzator, dar Amy nu se supără.

— Nu. Tristan şi Beth mi-au spus că unchiul lor era în grija doctorului şi eu nu trebuia să fac nimic în privinţa lui. Nu fac decât să-i pregătesc mâncarea.

— Ştii ce-i dă să mănânce?

— Ce mâncăm şi noi. Eu mă ocup de tăvile pe care i le duce. Primeşte tot ce e mai bun în bucătăria mea.

— Atunci, le mănâncă ea. William primeşte doar lapte şi un castron cu pâine înmuiată în lapte. Uneori, primeşte puţină ciorbă de văcuţă.

— Dar am făcut mâncăruri speciale pentru el. Doctorul Gallagher mi-a zis că nu mai are dinţii buni şi să-i dau numai mâncăruri moi. Am făcut personal piure de mazăre şi i-am făcut supe de legume.

— Nu primeşte mâncare, spuse Faith. Amy, e un schelet. Nu ştiu cum de mai trăieşte.

E subnutrit şi nu sunt sigură, dar cred că îşi pierde dinţii din cauza scorbutului.

— Scorbut! spuse Amy uluită fiindcă era o boală provocată de lipsa vitaminei C.

Tăcură o vreme, după care Amy spuse:

— De ce ai nevoie ca să te ocupi de el cum trebuie? în afara faptului că trebuie să scapi de femeia aceea.

— Trebuie mutat din camera aia. Dacă s-ar putea, aş zice să i se dea foc. E plină de purici şi ploşniţe.

— Crede-mă, leşia e la fel de bună ca focul. Regatul meu pentru

nişte mănuşi de cauciuc!

— Trebuie să-l duc undeva unde e soare şi căldură. E un om modest şi nu cred că ar vrea să-l vadă oamenii aşa, dar trebuie să iasă la aer.

— N-o să-mi fie greu să obţin orice vrei. Tristan îşi iubeşte unchiul foarte mult. Să auzi ce povesteşte despre cum călăreau împreună şi mergeau la pescuit! Cred că i-a fost mai tată decât propriul tată.

— Şi, totuşi, l-a lăsat pe mâinile acelui doctor.

— Mă bucur că, în lumea noastră, nu mai avem încredere oarbă în medici.

— Ai dreptate.

— Am senzaţia că e vina mea, spuse Amy. Dacă aş fi…

— Ce? Să-ţi fi asumat mai multă responsabilitate decât un conte morocănos şi sora sa neglijată? Ca să nu mai spun de moşia asta. Când ai fi putut să ai grijă de un bolnav?

— Aşa e, dar ar fi trebuit să fac ceva. Faith se uită la ea.

— Dacă acest aşa-zis doctor se ocupă de familia lor de multă vreme, înseamnă că el s-a îngrijit de soţia lui Tristan când a născut.

— Într-adevăr, spuse Amy.

— Şi a murit, spuse Faith strângând din dinţi. Fără îndoială că a murit din cauza febrei din timpul naşterii, provocată de mâini murdare şi trecerea de la o naştere la alta fără să se fi spălat pe mâini. Amy duse mâna la gură.

— Tristan mi-a spus că el crede că soţia lui a murit fiindcă doctorul a venit târziu.

Fusese în sat unde ajutase o femeie să nască gemeni.

— Au trăit?

— Nu, toţi trei au murit, plus soţia şi copilul lui Tristan. Numeşte noaptea aceea

„*Noaptea morţii*”.

— Mai degrabă, a fost o noapte în care doctorul nu s-a spălat pe mâini înainte să-şi facă treaba. De ce s-o facă, din moment ce naşterea e un lucru atât de murdar, oricum? De ce să te osteneşti să te speli pe mâini, când o să te murdăreşti din nou?

— Bine, spune-mi ce-ţi trebuie pentru William. O să mă ocup eu de doctor şi de infirmieră. Şi aşa nu mi-a plăcut niciodată. Dar se presupune că e cea mai bună din ţinut.

— Unde pot să-l duc? Trebuie să fie un loc cald, însorit şi izolat.

— Nu ştiu, zise Amy, dar imediat se lumină la faţă. Vechea seră de portocali.

— O seră de portocali? N-am văzut aşa ceva în grădina de legume.

— Nu e acolo. În sera cea mare sunt câţiva portocali, dar ţ vechea seră e intactă. Îi lipseau câteva geamuri, dar am spus să se pună nişte scânduri ca să ţină la distanţă ploaia şi animalele. Are câte o sobă cu lemne în fiecare capăt. Problema e că n-a mai intrat nimeni acolo de mult şi e mizerie.

— E la vechea casă, nu? Beth mi-a povestit despre ea. E o casă medievală?

— Shakespeare ar fi putut locui acolo.

— Dar Tristan ţine vacile acolo, spuse Faith cu dezgust.

— Te anunţ că acea casă e la numărul o sută treizeci şi şapte pe lista mea cu lucruri de care să mă ocup, spuse Amy zâmbind.

— O să am nevoie de o cadă. Te rog, spune-mi că ai aşa ceva.

— Da. Una mare din cositor. Dar trebuie umplută şi golită cu mâna.

— Poate să mă ajute cineva?

— Sigur. Toată lumea din sat lucrează pentru Tristan, într-un fel sau altul. Faith zâmbi.

— Înaintea maşinilor au fost oamenii.

Voi avea nevoie de prosoape, aşternuturi curate şi obiecte de igienă personală.

Te rog, spune-mi că aveţi săpun şi şampon care nu sunt făcute din leşie!

— Să vezi ce poate să facă Beth. Are reţete de la stră-stră-străbunica ei şi sunt minunate. O să-i spun să-ţi trimită câteva.

— Te rog. Dar nu o lăsa pe Beth până când nu voi fi stat câteva zile cu el. Şi, apropo de portocali, ai ceva citrice?

— Lămâi şi lămâi verzi. O să-l rog pe Tristan să trimită pe cineva la Southampton să ia portocale. Sunt aduse cu corăbii care ancorează acolo, după care sunt trimise la Londra.

— Cum a supravieţuit omul ăsta înainte să apari tu?

— Chiar nu ştiu.

— Voi avea nevoie şi de nişte paie.

Nu ai, din întâmplare, nişte paie curate din plastic, nu? Când Amy nu răspunse, ci doar îi aruncă o privire ciudată, întrebă:

— Ce e?

— Nu sunt istoric, dar îmi închipui că primele paie au provenit din hambar.

— Din hambar? Paie. M-am prins, spuse Faith şi începu să râdă.

— Te simţi mai bine acum? o întrebă Amy luând-o de braţ.

— Mult mai bine. Cât de departe e sera asta? William ar putea fi transportat acolo în braţe? Mă tem că un drum cu calul sau căruţa l-ar dezmembra de tot.

— Da, e cineva aici care l-ar căra în braţe pe William peste tot. Şi voi avea grijă să ai tot ajutorul necesar, zise Amy. Acum trebuie să mă duc la bucătărie, altfel nu vom mânca nimic la cină. Sera de portocali e mai încolo, pe poteca aceea. Du-te înainte şi o să trimit nişte femei să înceapă curăţenia.

— Şi, când o să fie gata, îl trimiţi pe William? întrebă Faith.

— Da, zise Amy privind-o. Ştii că pari mai tânără decât ieri?

— Am un scop aici, spuse ea. Mi-era teamă că…

— Că v-am adus aici din motive egoiste şi n-o să aveţi nimic de făcut?

— Cam aşa ceva, spuse ea, începând să se îndepărteze cu spatele. Nu uita de cadă. Şi îmi trebuie multă apă caldă. Şi săpun moale, zise ea mai tare apoi.

— N-o să uit nimic, îi strigă şi Amy.

— Eu, da, strigă Faith. O să încerc să uit multe lucruri. Apoi se întoarse şi o luă la fugă pe potecă. Făcu un ocol ca să treacă prin grădina de legume. Din câte auzise, era sigură că toată lumea din grădină ştia ce face ea. Cu o zi în urmă, nu îi plăcuse ideea, dar acum acest lucru îi dădea senzaţia că face parte dintr-o mare familie. Luă un braţ de nalbe şi unul de lămâiţă. Avea să pună nalbele în cadă, fiind bune pentru urticarii şi furunculi. Lămâiţa era doar pentru a înmiresma aerul. Când plecă, un bărbat scund şi grăsuţ ridică mâna în semn de salut. Ea bănui că era grădinarul şef şi îi dădea de înţeles că alesese bine.

Abia respira când văzu coşurile casei, dar se simţea minunat. Era exact aşa cum o descrisese Amy. Şi-o imagină pe Regina Elizabeta trecând prin faţa ei, urmată de o jumătate de duzină de curteni îmbrăcaţi frumos. Iluzia ei se destramă brusc când văzu o vacă ieşind

pe uşa din faţă.

— N-am timp să mă gândesc la asta acum, spuse ea uitându-se după sera de portocali. O găsi în locul unde fusese odată o grădină de legume împrejmuită de un zid. Era pe jumătate cât noua grădină, dar Faith îşi imagină cum fusese pe vremuri. În capătul îndepărtat era sera. Acum era părăsită şi nefolosită şi o parte din geamurile din capătul îndepărtat erau înlocuite de scânduri.

Uşa era întredeschisă şi trebui să tragă tare ca s-o deschidă.

Înăuntru, era praf şi mizerie, dar pardoseala de piatră era bună şi, în fiecare capăt, era câte o sobă. Afară, câţiva pomi fructiferi ţ care, odată, fuseseră îngrijiţi, îşi întindeau ramurile peste seră, filtrând razele soarelui. Avea să pună patul lui

William într-un capăt, aproape de sobă, şi un pat pentru ea, în celălalt capăt.

Adevărul era că îi plăcea să plece din casa cea mare, în care erau mereu atâţia oameni, încât niciodată nu erai singur. Şi i-ar fi plăcut să aibă propriul ei pat.

— Ai de gând să stai aici? întrebă o voce de femeie şi, întorcându-se, văzu trei femei cu găleţi în mâini.

— Voi avea grijă de domnul William aici, zise ea. Femeile o priviră ca pe o nebună.

— Dar e pe moarte.

— Poate, dar o să moară curat. Puteţi să-mi spuneţi unde găsesc apă aici? Şi unde e…? Ele o înţeleseră foarte bine şi îi arătară unde erau butoaiele cu apă de ploaie. Sigur, trebuia să o care cu găleata, dar tot era mai bine decât nimic.

În apropiere era o toaletă. Descoperise că erau toalete, din loc în loc în grădină.

— Mai uşor decât să faci o groapă septică, murmură ea. Dură aproape patru ceasuri ca să se pună la punct sera. Amy se ţinuse de cuvânt şi trimisese opt oameni să o ajute pe Faith. După ce femeile frecară două ore, bărbaţii sosiră cu o căruţă cu mobilă şi aşternuturi curate. Faith le spuse unde să pună paturile şi cele patru dulapuri şi nu se putu abţine să nu întrebe de infirmieră.

— Amy a gonit-o pe infirmiera domnului Williams? întrebă ea cât putu de nonşalant. Femeile se opriră din curăţatul geamurilor şi se uitară la bărbaţi întrebătoare, iar ea ştiu că erau la fel de curioase să afle ce se întâmplase. Unul dintre bărbaţi se dovedi un bun povestitor

şi fu încântat să le relateze cum o dăduse Amy afară pe femeie.

— Stăpânul a auzit gălăgie şi a venit în fugă. Credea că luase foc casa. Când a văzut că era doar domnişoara Amy, a încercat să iasă în vârful picioarelor. Nu voia să fie prins la mijloc. Bărbatul respiră adânc. Îi plăcea să fie ascultat.

— Dar infirmiera i-a cerut să-i spună domnişoarei Amy că ea trebuia să rămână. A

zis că femeia cu părul roşu – îmi cer scuze, doamnă-e o neruşinată şi nu e potrivită să aibă grijă de domnul William. A zis că aveţi alte planuri decât acelea de a-l vindeca.

— Ce alte planuri aş putea avea? întrebă Faith.

— Căsătoria, spuse bărbatul şi femeile încuviinţară. Faith râse, dar ei o priviră întrebători.

— Vreau doar să-l fac să se simtă bine, zise ea. Apoi ce s-a mai întâmplat?

— Stăpânul i-a ţinut partea domnişoarei Amy şi infirmiera a fost trimisă în oraş cu o căruţă. Acum, domnişoara Amy întoarce pe dos camera domnului William.

— Şi ce-a făcut cu domnul William?

— Thomas vine cu el în braţe chiar acum, spuse omul.

— Atunci, haideţi să terminăm, nu mai avem mult timp. După ce aduceţi mobila înăuntru, voi avea nevoie de suficientă apă caldă ca să umplu cada.

— E în căruţă, spuse bărbatul. Vreţi să faceţi baie?

— Nu, o să-i fac baie domnului William. Le ignoră privirile uluite şi mormăielile de

„O să-l omoare sigur dacă-l bagă în baie" şi le spuse bărbaţilor unde să pună paturile. Bănui că era ciudat să mute un bolnav din casă într-o seră veche şi dărăpănată, dar voia ca William să aibă aer curat şi soare. Îi grăbi pe oameni aşa mult, încât atunci când un bărbat uriaş sosi cu William în braţe, totul era pregătit.

— Acum puteţi pleca, le spuse ea oamenilor şi, când ei ezitară, adăugă: cred că Amy a pregătit cina. Nu ştiu ce îi făcu să plece imediat, faptul că pomenise de Amy sau de mâncare. Când ei ieşiră, ea se dădu într-o parte pentru ca bărbatul cel uriaş să poată intra. Îl ţinea pe William de parcă ar fi fost o cârpă.

— William, îi spuse ea încet. El avea ochii închişi şi abia se vedea că respiră sub cearşaful cu care era acoperit. El deschise ochii puţin.

— Îngerul meu, zise el, dar ea văzu că efortul de a vorbi era prea mult pentru el.

— Ascultă-mă. Eşti prea murdar ca să urci în pat, aşa că o să te bag într-o cadă cu apă caldă şi o să-ţi fac o baie. Crezi că suporţi? William deschise ochii şi se uită la bărbatul care îl ţinea.

— O femeie să-mi facă baie? Există asemenea plăcere?

— Cred că nu va fi prima oară, zise bărbatul şi Faith văzu că cei doi se cunoşteau foarte bine.

— Poţi să mă ajuţi să-l dezbrac? îl întrebă ea.

— A făcut-o destul de des, şopti William. Thomas mi-a fost tovarăş de când eram copil.

— Vino, atunci, spuse Faith ducându-se spre cada plină cu apă.

Până nu se răceşte apa. Îl privi pe Thomas cum îl dezveli pe Thomas. I se văzură rănile de pe picioare. Fu un moment de stânjeneală când Thomas îi scoase cămaşa de noapte şi William rămase gol-puşcă, dar momentul trecu când Faith văzu în ce hal arăta trupul lui în lumina zilei. La primul contact cu apa, William scoase un ţipăt de durere, dar îşi muşcă buzele ca să se abţină. Respectul lui Faith faţă de el crescu şi mai mult. Dură câteva minute, dar apa nu îi mai provocă durere şi începu să-l aline. Faith dădu să-i spună lui Thomas că putea să plece, dar nu o făcu. Nu ştia povestea, dar bănuia că bărbatul îl iubea pe William, dar fusese îndepărtat de doctor. Acum, că aveau legătură din nou, Thomas nu avea să-l mai scape din ochi.

În timp ce făcuse curăţenie şi îi îndrumase pe ceilalţi, Faith încercase să-şi stăpânească repulsia faţă de trupul lui William.

— Mă tem că nu arăt bine, zise William uitându-se la ea.

— Spune-mi când te-ai îmbolnăvit, spuse ea, şi mirosi un săpun învelit în ziar pe care i-l trimisese Amy.

— Ăla e de la Beth? întrebă el.

— Da, şi miroase foarte frumos, spuse ea apropiindu-l de nasul lui, iar el închise ochii de plăcere.

— E de la femeile din familia mea şi nici nu ştim cât de vechi e, spuse el. Beth are cartea de reţete. Mama lui Tristan n-a făcut niciodată săpun, dar ea o ura pe mama.

— Soacra ei, spuse Faith printre dinţi. Înţeleg asta foarte bine.

— Ai o soacră?

— Da şi nu, zise ea vârând săpunul în apă, după care se aşeză pe un scăunel şi începu să îl spele cu blândeţe. După numai un braţ, apa

începu să se murdărească.

— Sunt văduvă.

— Ah, spuse el rezemând capul de cadă. Ţi-ai pierdut soţul, dar ai păstrat-o pe maică-sa.

— Şi tu credeai că tu trăieşti un calvar, spuse ea. William râse şi, în ciuda stării sale de slăbiciune, fu un sunet plăcut. Faith ştia că e stânjenit de faptul că îl spăla ea, dar ea nu era. Îl îmbăiase pe Eddie de sute de ori.

— Îmi mai aduci nişte apă caldă? îl întrebă ea pe Thomas.

Lăsând-o singură cu William îi dădea de înţeles că avea încredere în ea.

— Spune-mi despre boala ta, zise Faith.

— Chiar trebuie? întrebă el cu ochii închişi. N-am mai fost îmbăiat aşa de când eram copil. Ea se ridică şi luă o sticlă dintr-un dulap.

— Acesta e şamponul?

— Miroase ca razele soarelui într-o sticlă?

— Da. Ce conţine?

— Secret. Niciun bărbat din familia mea nu a citit vreodată cartea lui Beth. Cartea cu reţete e transmisă din mamă în fiică şi niciun bărbat nu are voie să o vadă.

Cred că femeile se tem că noi, bărbaţii, o să aflăm că folosesc magia neagră ca să ne vrăjească.

— Cred că a venit direct din Rai, spuse ea turnând puţin în palmă, după care începu să-i spele părul. Acesta era încâlcit şi simţi răni pe scalp. Păduchi, se gândi ea.

— Ai mâini de zeiţă, spuse el cu ochii închişi. Ai coborât de pe Muntele Olimp ca să ai grijă de acest om sărman?

— Şi tu te-ai născut priceput la vorbe?

— Destul cât să intru în bucluc mai mult decât ar fi trebuit, zise el. Lângă ea era o jumătate de găleată de apă caldă şi o folosi pentru a-i limpezi părul. Era în baie de aproape o oră şi Faith se gândi că era de-ajuns, dar Thomas nu se întorsese cu apa curată.

— E vreun motiv pentru care nu vrei să-mi vorbeşti despre boala ta? A fost provocată de faptul că ai vizitat locuri pe care n-ar fi trebuit să le vizitezi?

Se gândi că, dacă era vorba de vreo boală venerică, nu l-ar fi vindecat toate băile din lume.

— Mi-am rupt piciorul, spuse el. Faith auzi un zgomot şi văzu că Thomas venea cu o căruţă.

— Şi, apoi, ce s-a-ntâmplat?

— Piciorul s-a vindecat, dar am făcut o febră care nu-mi mai trecea.

— Nu înţeleg. E limpede că n-ai murit din cauza febrei. Atunci?

— Nu puteam să mă fac bine. Doctorul Gallagher a făcut tot ce-a putut. M-a izolat în casa nepotului meu când mi-a fost foarte rău şi mi-a dat o infirmieră, dar nu mă vindecam. N-am ştiut de mine aproape o lună şi, când m-am trezit, eram aşa cum mă vezi, dar nu chiar atât de rău. Thomas intră cu două găleţi cu apă caldă.

Faith îl rugă să-l ridice pe William în capul oaselor şi să-l ţină, ca să-l poată spăla pe spate. Când fu suficient de curat, Thomas îl ţinu în timp ce ea îi puse o cămaşă de noapte curată.

— Te implor, şopti el. Trebuie să dorm acum. Nu mai am putere.

— Nu încă, spuse Faith. Întâi, trebuie să mănânci.

— Nu pot, zise el când Thomas îl duse în pat, aşezându-l cu grijă în aşternutul curat.

— Ba poţi. O să mănânci şi o să te las să dormi.

— Dinţii mei… începu el să spună şi închise ochii.

— O să mă ocup de ei când vor suporta să fie periaţi. Dar acum o să bei asta.

Se uită la Thomas şi îl văzu zâmbind. Ştia că şi el era la fel de îngrozit de cât de slab era William şi se bucura că îl obliga să mănânce. El se apucă să scoată apa murdară din cadă cu găleţile. Până când cada fu golită, ştearsă şi sprijinită de perete, Faith izbuti să-l facă pe William să bea aproape un pahar de limonada şi jumătate de cană de supă de spanac. La sfârşit, el era atât de obosit, că abia dacă mai era conştient, dar ea ştia că avea nevoie de toate acele lucruri. Când, în cele din urmă, îl lăsă să doarmă, capul îi căzu pe o parte din cauza epuizării.

— Bine, spuse Thomas. Bine. Thomas nu părea să fi mers prea mult la şcoală, dar ea văzu că îl iubea foarte mult pe William. Cuvintele lui o făcură să se simtă atât de bine cum nu se mai simţise de multă vreme.

— Mulţumesc, zise ea. Stai cu el cât mă ocup eu de alte lucruri?

— Sigur, spuse Thomas şi se aşeză pe scaunul pe care îl adusese cu el.

CAPITOLUL 18

— Bună dimineaţa, îi spuse Faith lui William când acesta se trezi, în sfârşit.

Dormise aproape optsprezece ore. Poate că, lui, i se părea ciudată poziţia în care se afla când se trezi, dar nu şi lui Faith. Era întins cu faţa în jos, cu cămaşa de noapte ridicată, iar Faith îi ungea rănile cu o alifie din plante.

Soarele pătrundea prin geamul de deasupra, astfel că, în încăpere, era o căldură plăcută. Cu o zi în urmă, cât dormise William, Faith adunase ierburi şi fiersese până târziu poţiuni pentru el. Thomas îşi făcuse un pat de paie şi sforăitul său slab o liniştea când lucra. Când răsărise soarele, Faith se apucase iar de lucru şi, la jumătatea dimineţii, era gata să se ocupe de rănile de pe trupul lui William.

Thomas adusese de acasă un coş cu mâncare şi mai multe lucruri pe care Amy se gândise că aveau să le folosească. El scoase o cutie cu portocale şi zâmbi triumfător. Era şi un bilet de la Amy în cutie, scris cu o pană, parcă. Un alt lucru la care erau folosite gâştele, se gândi Faith.

Tristan a plecat ieri la Southampton, zicând că el călăreşte cel mai repede. A

mers toată noaptea, a luat portocalele şi s-a întors imediat după aceea. Nu a dormit deloc. Ţi-am spus că William e iubit de toţi. Spune-i lui Thomas orice îţi trebuie. Dacă e posibil, facem rost.

Faith îi citi biletul lui Thomas şi el zâmbi.

— Da, e foarte iubit. Ea ar fi vrut să întrebe „*Atunci, de ce a fost lăsat în asemenea hal*?" Dar nu spuse nimic, ci se aşeză la masa pe care o adusese el şi mâncă micul dejun. Nu putu să nu admire schimbarea petrecută cu vechea seră.

Suprafeţele erau acoperite cu obiecte care ei îi păreau frumoase. Nu era nimic din plastic, nimic care să nu fi fost lucrat manual şi cu efort. Plantele pe care le pusese prin încăpere miroseau divin.

Pusese chiar şi crenguţe de pelin ca să alunge insectele. Ieri, dăduse să le spună oamenilor să taie vechea viţă de vie, dar, dintr-un impuls, se apucase să o ude.

Timpul avea să arate dacă mai era viaţă în ea sau nu. Încăperea era plină de abur de la apa care fierbea pe focul făcut de Thomas afară. După ce ea şi Thomas terminaseră de mâncat, Faith îl rugase pe Thomas să-l întoarcă pe burtă ca să-i poată unge rănile. Îi ridică uşor cămaşa de noapte şi se apucă să-l ungă cu alifia pe care o făcuse din

săpunăriţă şi busuioc de câmp. Era ceva ce folosise când un bandaj îi făcuse o băşică pe piele lui Eddie. William nu fu stânjenit de goliciunea sa ori de atingerea lui Faith.

— În sfârşit, spuse el când se trezi şi îi simţi mâinile calde pe piele. Soarele strălucea printre frunzele pomilor. Am murit, în sfârşit, şi am ajuns în Rai.

Thomas izbucni în râs.

— Dragul de Thomas, spuse William. Întotdeauna râde la glumele mele.

— Nu cred că dorinţa ta de moarte e un motiv de râs, zise Faith.

— Niciodată nu mi-am dorit să mor, spuse el. Am crezut doar că e planul Domnului pentru mine.

— Bine, ai că tigat, spuse Faith. Scuze. El tresărise când şi ea atinsese una din rănile de pe spate. Acum, că era curat şi la lumină, ea văzu cât de grave erau. Nu ştia ce îi provocase boala şi, fără un medic modern şi aparatură, nici nu avea să ştie, dar adevăratele lui probleme erau lipsa de mâncare şi îngrijire. După ce termină, ea îi trase cămaşa de noapte la loc şi William îl rugă pe Thomas să-l ducă la toaletă.

Faith era încântată că, acum, William avea energia necesară pentru a vrea să se dea jos din pat. Cât lipsiră ei, Faith se uită în oglinda pe care i-o trimisese Amy şi îşi aranja părul. Amy îi mai trimisese şi o rochie curată. În seara precedentă, Faith făcuse o baie cu buretele şi, astăzi, spera să folosească puţin din şamponul lui

Beth pentru a-şi spăla părul.

— Ţi-e foame? îl întrebă ea pe William când Thomas îl aduse înapoi.

— Chiar îmi e, spuse el de parcă ar fi fost cel mai ciudat lucru pe care îl simţise vreodată. Se strâmbă uşor când Thomas îl puse în pat şi se rezemă de pernă, dar părea să aibă puţină culoare în obraji. Ea îi dădu întâi suc de portocale pe care îl storsese în dimineaţa aceea. Thomas ieşi cu o tigaie şi cu puţin unt şi prăji un ou care fusese scos mai devreme. Faith înmuie puţină pâine în gălbenuş şi o pasă pentru ca William să o poată mânca. După fiecare înghiţitură, închidea ochii, savurând-o. Privindu-l cum mânca, Faith trăia o experienţă aproape senzuală. Era slab şi fără putere, dar ea vedea ceva din bărbatul care fusese odată.

— Thomas poate să te bărbierească? întrebă ea.

— Poate ar trebui să-mi radă şi părul de pe cap, spuse el când

Faith îi mai dădu o înghiţitură. Ea ştiu că se referea la păduchi.

— Am seminţe de pătrunjel, zise ea. Aş putea să-ţi înfăşor capul în ele, dar dacă preferi să te radă Thomas, n-am nimic împotrivă.

— Thomas sau o femeie frumoasă? spuse William. Va trebui să mă gândesc la asta.

Faith râse.

— Poate că n-ar trebui să te ajut să te faci bine. Ai putea fi periculos.

— Şi de când nu-i place unei femei un bărbat periculos?

— Domnule William, vei fi o problemă, spuse ea luându-i farfuria goală şi ducând-o pe dulap, unde era un castron mare de porţelan cu apă.

Făcu ordine, în timp ce Thomas luă castronul cu apă caldă pe care i-l dădu Faith, un brici şi un săpun de la Beth. O clipă, Faith îşi ţinu respiraţia, dar după felul cum

Thomas mânuia briciul şi cum William mişca faţa, îşi dădu seama că era ceva ce făcuseră de multe ori înainte. Thomas îi şterse săpunul care îi rămăsese pe faţă.

— Sper că… William se întrerupse, căci auzi un cal apropiindu-se. Faith se duse la uşă şi văzu un bărbat înalt şi brunet călare pe un cal negru. Ştiu, fără nicio urmă de îndoială, că era Tristan. Chiar dacă îi era oaspete de câteva zile, nu îl văzuse decât de la distanţă.

— Cred că e nepotul tău, spuse ea uitându-se la William.

— Tristan, zise el şi încercă să se ridice în capul oaselor, iar Faith dădu fuga să-l ajute. E chipeş, nu-i aşa? spuse el apoi când ea îşi apropie faţa de a lui.

Probabil că imaginaţia ei era de vină, dar i se păru că aude gelozie în glasul lui.

— Dacă-ţi plac băieţii, spuse ea încet. William scoase un sunet ca un râset şi păru să stea mai drept în pat. Când Tristan Hawthorne intră în seră, parcă umplu tot spaţiul. Când Faith văzuse prima oară portretul lui făcut de Zoë, i se păruse că semăna cu Tyler, dar acum văzu că nu semăna. Tyler era un băiat chipeş de acasă, nu se compara cu acel bărbat.

— Tristan, şopti William ridicând braţele. Faith văzu că îi tremurau de oboseală, dar tot le ţinea întinse pentru a-şi primi nepotul. El îi luă mâinile în ale sale şi se aplecă să-l sărute pe obraz.

— Arăţi… Nu putu să spună altceva, ci doar se uită la William uluit.

— Am fost salvat de un înger, spuse William. Mă rugam să mor, când un înger a venit şi m-a salvat. Faith simţi că roşeşte din cap până în picioare.

— Am făcut ce ar fi făcut oricine, izbuti ea să îngaime. Tristan se întoarse spre ea şi privirea lui pătrunzătoare îi dădu o senzaţie neplăcută. În clipa aceea, simţi şi mai multă admiraţie faţă de Amy. Cum putea să-i ţină piept acelui om? Faith ştia că ea n-ar fi avut curajul să o facă.

— Nu, spuse el, ai făcut mai mult decât noi. Am crezut că doctorul…

Nu putu să spună mai mult, dar ea ştia cum te simţeai când te gândeai că, dacă ai fi făcut un lucru altfel, răul nu s-ar fi întâmplat.

— Aţi făcut tot ce aţi putut şi aţi avut încredere în mine, o femeie pe care n-aţi cunoscut-o. Aş fi putut fi o impostoare.

— Nu, spuse el. Am avut încredere în Amy. Am crezut în ea de la început.

Şi ai iubit-o, îşi spuse Faith. Tristan era îndrăgostit de ea până peste cap.

Amy, Amy, Amy, îşi spuse ea. Ce-i faci sărmanului om? Iubita sa soţie a murit şi, acum, era îndrăgostit de Amy, care avea să-l părăsească în mai puţin de trei săptămâni. Faith zâmbi cu modestie şi se îndepărtă, lăsându-i singuri pe cei doi bărbaţi. Nu ştia ce avea să se întâmple cu William. Putea să-l cureţe ea cât voia, dar dacă ceva era bolnav înăuntrul lui, tot nu avea să se facă bine. Trebuia să aştepte şi să vadă. Porni spre casa cea veche. În faţă erau urme de vite şi mult bălegar, dar văzu cât de frumoasă fusese pe vremuri, însă casa fusese părăsită când Tristan o construise pe cea nouă pentru soţia sa.

Culese flori de câmp şi, când se întoarse în seră, văzu că Tristan plecase şi

William dormea. Dar se trezi o oră mai târziu şi spuse că era puţin flămând.

Trei zile mai târziu, gura i se vindecase suficient ca să poată mesteca mâncare şi, cu ajutorul lui Faith, făcu câţiva paşi. L ţ a început, Thomas încercase să-l susţină, dar William spuse că era neîndemânatic şi că nu era bun pe post de cârjă.

— Dar bănuiesc că eu am mărimea potrivită, spuse Faith.

— Exact mărimea potrivită, spuse William luând-o după umeri şi făcând primii paşi şchiopătaţi. Nu îşi folosise picioarele de aproape un an şi muşchii aproape că i se atrofiaseră. La sfârşitul primei săptămâni, William mergea singur, ajutat doar de două bastoane, şi aşa îl văzu Beth. Faith ştia că Tristan îi poruncise să stea departe de unchiul ei, dar se părea că, în sfârşit, se răzgândise. Beth intră cu calul în grădina împrejmuită şi când îşi văzu unchiul, sări din şa înainte ca animalul să se oprească. Atunci când Thomas şi Faith o văzură fugind spre unchiul ei, de parcă ar fi vrut să i se arunce în braţe, o luară la fugă să o oprească. Dar Beth ajunse înaintea lor. William zâmbea, deloc îngrijorat că tânără sa nepoată ar fi putut să-l răstoarne. Beth se opri brusc în faţa unchiului ei şi îi luă mâinile, lipindu-le de obrajii ei. Thomas şi Faith se opriră în spatele ei, gâfâind. William îi privi amuzat peste capul lui Beth.

— Arăţi minunat, spuse ea respirând agitată. Te-ai îngrăşat şi mergi.

— Nu m-am îngrăşat, spuse William punându-i mâna pe părul încins de la soare.

— Nu că n-ar fi încercat, zise Faith. Mănâncă foarte mult. Amy zice că o să angajeze un bucătar doar pentru el.

— Tristan o să angajeze o duzină de bucătari, zise Beth. O sută.

Continuă să-i ţină mâinile unchiului ei şi nu putea să-şi ia ochii de la chipul lui.

— Vino să-mi povesteşti tot ce-ai făcut, spuse ea. Vreau să aud tot.

William îi petrecu braţul pe după braţul lui şi porni spre o bancă. Faith văzu că lăsase bastoanele, aşa că le luă, dar nu-i spuse nimic. Voia să-şi facă nepoata să creadă că era mai bine decât părea. Faith intră în seră şi începu să strângă după ultima lor masă. Uitându-se în jur, se gândi că, în curând, nu avea să mai fie nevoie să stea acolo cu William şi Thomas în mica lor lume. Dar ştia că ultima săptămână fusese cea mai fericită din viaţa ei. Avusese propria ei casă, propria ei bucătărie, chiar şi propria grădină.

În fiecare după-amiază, William stătuse pe un scaun, în timp ce ea săpa plantele. La fel ca în orice altă privinţă, toţi ştiau ce făcea ea. De trei ori găsise dimineaţa ghivece cu flori şi plante în pragul uşii. I le aducea cineva noaptea şi ea le sădea în dimineaţa următoare.

— Ţi se potriveşte, spuse William. Grădina asta, locul ăsta, toate

ţi se potrivesc.

Ştia ce voia să spună, de fapt. Ea îl salvase şi, uneori, el părea să creadă că era îndrăgostit de ea. Dar ea ştia că nu este şi nici ea nu era îndrăgostită de el. În ciuda glumelor şi tachinărilor, ea înţelegea de ce William Hawthorne nu se însurase niciodată. Era puţin probabil că i-ar fi fost credincios unei singure femei.

— Da, mi se potriveşte, spuse ea. Acum îl lăsă singur cu nepoata sa. Două ore mai târziu, Beth intră în seră.

— Ai făcut foarte frumos aici, spuse ea uitându-se în jur. Viţa aceea de vie creşte?

— Da, au început să se vadă vârfurile frunzelor. Beth atinse viţa o clipă, după care se întoarse din nou spre ea.

— Am vorbit cu fratele meu Tristan despre cum am putea să te răsplătim pentru ceea ce ai făcut pentru unchiul nostru.

— N-a fost nimic, spuse Faith. M-aţi primit în casă, m-aţi hrănit, m-aţi îmbrăcat. N-aş putea cere mai mult.

— Tristan are grijă de o sută de oameni, dar ei nu ne-au salvat unchiul. Vrem să-ţi dăruim ceva.

— Nu, te rog, nu am nevoie de răsplată. Se gândi că, dacă ar fi rămas acolo, o oală mare cu galbeni ar fi fost foarte utilă. Dar ea avea să plece în mai puţin de două săptămâni şi, atunci, la ce i-ar fi folosit aurul?

— Zău, nu pot să primesc nimic.

— Am vorbit cu Amy şi ea ne-a spus că ţi-ar plăcea asta, zise Beth întinzându-i un pachet învelit în hârtie imprimată. Faith se gândi că era vreo carte minunată, dar la ce i-ar fi folosit? Când fuseseră trimise înapoi în timp, purtau alte haine. Faith era sigură că avea să li se ia tot ce aveau acolo.

Luă cartea şi îi mulţumi lui Beth.

— Foarte drăguţ din partea voastră că v-aţi gândit la asta, spuse ea.

— Nu-l deschizi? Zâmbind ca şi cum ar fi zis că ştia ce era în pachet, Faith îl deschise şi rămase cu gura căscată. Era o carte cu reţete scrise de mână pentru fabulosul săpun, şampon şi alte patru produse. Primul ei gând fu să memoreze reţetele. Astfel, ar fi putut să le ia în timpul ei. Se uită la Beth cu mirare.

— Astea sunt… Nu ştia ce să spună.

— Mulţumesc.

— N-au nicio valoare în sine.

— Poftim?

— Citeşte una. Faith se uită la reţeta pentru o cremă de faţă. Era foarte simplă: ulei, apă, puţină ceară de albine, câteva ierburi. Apoi, jos, văzu ceva numit „balsam".

— Ce e ultimul lucru? Balsamul lui Gilead? Se uită la Beth şi îşi dădu seama că ea credea că acea plantă biblică nu era de găsit.

— Avem asta în ţara mea, spuse Faith şi ar fi vrut să adauge: în timpul meu.

— Vrei să facem o plimbare? o întrebă Beth.

— Sigur. Faith vârî cartea în buzunarul şorţului şi o urmă afară. Se opri doar ca să-i spună lui Thomas să aibă grijă de William cât lipsea ea. William îşi privi nepoata surprins.

— Nu-mi spune că o să-i arăţi secretul femeilor din această familie. Vrei să spui că atâta valorează viaţa mea pentru tine? Beth, care aproape că plânsese la vederea unchiului ei, făcu un gest nepăsător acum.

— N-o să ştii niciodată, îi spuse ea peste umăr. Faith se uită întrebătoare la William.

— Nu-mi cere să-ţi spun, zise el când femeile ieşiră din grădină. Odată am încercat să le aflu secretul. Tatăl meu a avut grijă să nu mai pot sta jos o săptămână.

— Despre ce vorbeşte? o întrebă ea când ieşiră. Treceau pe lângă vechea casă, dar

Beth nu-i aruncă nicio privire.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că familia mea a locuit aici multă vreme?

— Ai zis „de când lumea".

— Da, casa aceea veche care îţi place aşa mult-nu, nu nega, am auzit cum goneai vacile afară şi te plimbai prin ea zi de zi. A fost a treia casă pe care a avut-o familia mea pe acest pământ.

— A treia?

— Vino să-ţi arăt ceva ce o să te intereseze. Faith trebui să alerge după ea pe păşune, apoi trecură de o poartă şi intrară în pădure. Era o potecă îngustă, pentru o singură persoană, care şerpuia prin pădure.

— Nimeni nu are voie aici, spuse Beth.

Au fost urme de lupi, aşa că, uneori, îl luam pe Thomas cu mine,

dar niciodată pe

Tristan sau pe unchiul meu. Mamei nu-i plăcea aici şi nu voia să vină, dar ea nu avea sânge de Hawthorne. Tot ce ştiu am învăţat de la bunica şi ea, de la mama ei.

Faith nu ştia despre ce vorbeşte Beth, dar începu să i se ridice părul pe ceafă.

Pădurea era întunecată şi cam sinistră, iar cuvintele lui Beth făceau să pară că aveau să dea peste o mulţime de vrăjitoare.

— Eşti sigură că e bine să mergem singure pe-aici?

— Sigur. Uite! spuse ea, în sfârşit.

Faith văzu un luminiş în faţa lor. Era un mic deal şi, dacă nu se înşela, era făcut de mâna omului cu foarte mult timp în urmă. În vârf era un turn rotund din piatră, cu o uşă, dar fără niciun acoperiş.

— Ce e asta? întrebă ea. Şi cât de vechi e?

— Era acolo când unul dintre strămoşii mei a plecat în A Patra Cruciadă, spuse

Beth.

— Cruciadă? Deci, vorbim despre anul o mie?

— A Patra Cruciadă a avut loc între 1201 şi 1204, spuse ea privind-o ciudat, de parcă s-ar fi întrebat dacă fusese vreodată la şcoală. Turnul e mai vechi de-atât.

Bunica mi-a spus că toate pietrele de pe câmpuri erau îngrămădite aici şi că erau pline de mizerie. S-au folosit foarte multe pietre pentru construirea turnului.

— Oare ar putea fi roman? întrebă Faith. N-ar fi putut fi mai simplu. Copacii din jurul său fuseseră tăiaţi.

— Tu ai grijă de el acum.

— Da, o să i-l las mai departe fiicei mele. Nu era nicio buruiană la baza turnului.

Dacă Beth avea grijă de el, făcea treabă bună. Vârî mâna în buzunar şi scoase o cheie mare de fier.

— O să-ţi arăt ce e înăuntru. Primul gând al lui Faith fu să spună „nu, mersi" şi să fugă înapoi. Ce putea fi înăuntru de era protejat de femeile din familie, fără ca bărbaţii să aibă acces?

Beth o conduse pe scara din piatră, săpată în deal, şi toate poveştile pe care le auzise Faith îi veniră în minte. Poate că vreun monstru era legat cu lanţuri înăuntru. Poate… îşi ţinu respiraţia când Beth vârî cheia în broască şi deschise uşa. Balamalele erau atât de bine

unse, încât nu se auzi niciun sunet.

Când uşa masivă din lemn de stejar se deschise, Faith îşi ţinu respiraţia, dar când privi înăuntru, dădu drumul aerului. Tavanul era ascuţit, asemeni celui al unei sere, dar la distanţă de câţiva metri de vârful ţ turnului, aşa încât nu se vedea de afară. Încăperea era circulară, având un diametru de numai vreo şase metri. În centru, se afla o bancă rotundă de piatră în jurul căreia erau nişte tufe înalte.

Înăuntru era un aer cald şi uscat.

Faith o privi pe Beth întrebătoare, dar fata nu spuse nimic. Curioasă, Faith se duse şi se uită la plante. Parfumul lor era minunat şi ea îl recunoscu imediat.

— E mirosul săpunului şi al şamponului. Beth încuviinţă, dar tot nu spuse nimic.

Faith ştia că era un secret care i se spunea, dar nu ştia ce anume. Se uită la frunzele plantelor, însă nu i se păreau cunoscute. Apoi, deodată, îşi dădu seama şi se uită la Beth.

— Balsam? întrebă ea. Balsam adevărat? Beth încuviinţă.

Faith se uită la plante uluită. Circula o poveste potrivit căreia Regina din Saba i-ar fi dăruit Regelui Solomon balsam de Gilead. Acelaşi balsam era pomenit şi în Biblie. Timp de multe secole, învăţaţii nu au ştiut din ce plantă era făcut. În vremurile moderne, exista o plantă numită Balsam de Gilead, care creştea în Ţara Sfântă şi era rară şi protejată. Dar mulţi credeau că adevărata plantă dispăruse şi era una numită

Balsamodendron opobalsamum.

— De unde a venit asta? întrebă Faith uluită.

Dacă aceea era adevărata plantă, atunci, uleiul obţinut din ea fusese folosit pentru a unge regi şi mirosea atât de frumos, încât se credea că, în Rai, curgeau râuri de ulei de opobalsam.

— Unii dintre strămoşii mei au fost Cavaleri Templieri şi au adus seminţe din…

— Ţara Sfântă, încheie Faith fraza în locul ei, atingând planta cu respect. Nimeni altcineva nu mai are plantele astea, nu?

— Nu cred. Nu le-am văzut în grădina nimănui. Trebuie ferite de ploaie, pentru că nu le place apa.

— Dar le place soarele, spuse Faith punând mâna pe zidul încins de soare.

Beth se duse, apoi, la o parte din perete, lângă uşă, răsuci o

piatră şi o scoase.

Înăuntru era un spaţiu gol care părea plin de plicuri. Ea luă unul şi i-l dădu lui

Faith.

— Astea sunt pentru tine. Faith ştia ce era în plic: seminţe. Seminţele unei plante care dispăruse de foarte multă vreme. Şi le dorea foarte mult, dar cum putea să le ducă în timpul ei?

— Amy a dat de înţeles că va pleca în curând, spuse Beth. Tristan refuză s-o asculte, dar ştiu că ea vorbeşte serios. Presupun că şi voi o să plecaţi cu ea. Poţi să iei seminţele cu tine şi să le sădeşti în ţara ta. Aveţi zone aride acolo?

Faith se gândi la Arizona şi partea de sud din New Mexico.

— Ah, da, sunt multe zone aride. În acele zone nu existau vorbitori de engleză în

1797, dar aveau să fie. Deşi strângea plicul în mâini, Faith se gândea că nu avea să poată să ia seminţele cu ea.

— Mulţumesc, zise ea. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Probabil că voi fi bântuită de fantomele strămoşilor mei, zise Beth. Bunica mea m-a pus să jur că nu voi da nimănui seminţe. Doar noi putem face produse din această plantă sfântă.

— Te-ai gândit vreodată să vinzi produsele? o întrebă Faith, iar privirea lui Beth fu singurul răspuns de care avea nevoie. Beth era Lady Elizabeth şi nu, ea nu făcea lucruri ca să le vândă. Faith trebui să se întoarcă pentru a nu i se vedea zâmbetul.

Aveau să mai treacă nişte sute de ani până când oameni din toate clasele sociale aveau să facă afaceri. Se uită în jur şi se întrebă ce avea să se întâmple cu acel turn.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Beth.

— Nu, sigur că nu, spuse Faith strângând seminţele la piept. Doar că sunt uluită de toate astea. E extraordinar. Şi superb. Promit că voi face tot ce voi putea pentru ca această plantă să dăinuie.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la unchiul, zise Beth şi porni spre uşă, dar se întoarse şi se uită în jos. Se aplecă şi luă ceva albastru.

— Ce e aia? întrebă Faith.

— O bucăţică de panglică, spuse Beth încruntându-se. Cred că cineva a fost aici.

— Cum ar fi putut? Uşa e grea şi mereu încuiată. Nimeni nu

poate intra. Pun pariu că panglica a zburat pe-aici, zise Faith arătând spre un geam din acoperiș care avea o gaură.

— Sigur ai dreptate. O să-i spun lui Thomas s-o repare.

— Bună idee, spuse Faith ținându-i ușa deschisă. Când ieșiră, Faith șterse cu piciorul un loc mâzgălit cu cretă roz. Cu o zi în urmă, o văzuse pe Zoë purtând o panglică exact ca aceea găsită în turn. Asta, împreună cu creta, îi spuneau că Zoë fusese acolo. Dar cum? îl credea în stare pe pictor să fi furat cheia de la Beth. Și ce au făcut acolo? Nu era prea greu de ghicit. Urmând-o pe Beth, Faith se gândi că, imediat ce avea să ajungă înapoi, avea să o caute pe Zoë și să-i spună să nu se amestece în treburi care nu o priveau. Erau aproape la poartă, când se opri brusc.

— Așteaptă puțin, Beth. Văzuse ceva în pădure ce nu îi plăcea. Își ridică rochia până deasupra gleznelor și porni prin iarba umedă. Zărise ceva roșu. Se opri lângă un stejar mare și îi arătă lui Beth un grup de ciuperci cu pălării roșii.

— Astea sunt otrăvitoare, spuse ea. Și halucinogene.

— Haluci…? Faith nu avea să-i explice prea multe. Cine știe ce ar fi declanșat?

Epoca drogurilor cu sute de ani mai devreme?

— Cred că ar trebui distruse.

— Nimeni nu are voie aici, dar fă-o, nu contează. Faith le calcă în picioare și le strivi. Văzuse că, pe vremea aceea, oamenii mâncau orice creștea.

— E în regulă? întrebă Beth și ea încuviință. Când ajunseră la poartă, Beth o opri.

— Vreau să te întreb ceva. Faith își dădu seama că Beth avea emoții.

— Admir tot ce ai făcut, zise ea.

— Oricine ar fi făcut la fel, spuse Faith.

— Știi mai multe decât doctorul! Faith se abținu să facă o remarcă sarcastică.

Amy îi trimisese un bilet în care îi scria că Tristan îl înlăturase pe doctor și acesta nu avea să o mai deranjeze.

— Cunosc alte metode, atât, spuse Faith, în cele din urmă.

— Vreau să învăț de la tine. Vreau să mă înveți ce știi. Știu că nu am experiență, dar am grijă de turn de la doisprezece ani. Acum nu mai fac decât să-i pozez domnului John’s și el…

— O învaţă pe Zoë, spuse Faith cu diplomaţie.

— Aşa a spus Tristan. Se uitară una la alta şi izbucniră în râs.

— Sigur că poţi să vii la mine, spuse Faith. Poţi să stai zi şi noapte. O să te învăţ tot ce ştiu şi o să mă bucur de companie.

— Mă bucur că ai venit aici, spuse Beth. Mă bucur foarte mult.

— Şi eu la fel, zise Faith luând-o de braţ şi pornind împreună spre sera de portocali.

CAPITOLUL 19

— Dacă ne găsesc aici, spuse Zoë, o să… Ce pedepse există în secolul XVIII?

Russell nu ridică privirea de la pânza de pe şevalet.

— Uneori, vorbeşti de parcă n-ai şti nimic despre secolul în care trăieşti.

— Nu ţi-am zis că am venit din viitor? Avem nave spaţiale şi o mulţime de omuleţi verzi.

— Hmf! făcu el uitându-se la trupul ei gol şi întins pe cuvertura de mătase, cu plantele din turn în spatele ei. Te şi cred. Vrei să nu mai vorbeşti, ca să pot să pictez?

— Nu credeam că-ţi pasă ce face faţa mea.

— Doar uneori, spuse el privind-o într-un fel care o făcu să-i fie şi mai cald decât până atunci.

— N-ar trebui să facem o pauză curând?

— Pauzele tale sunt mai obositoare decât munca, zise el privind pânza.

Zoë dădu capul pe spate în poziţia în care o pusese Russell şi se uită la acoperiş.

El îi arătase turnul abia după ce erau iubiţi de o săptămână şi, după felul cum se purta, ea ştiu că păstrase acel lucru pentru cineva special.

— Ce e asta? întrebă ea când el o dusese acolo prima oară.

— Taci. Nu vreau să ne audă cineva.

— Cine ar putea să ne audă? Nimeni n-a fost aici de ani de zile. În afară de cei care taie buruienile. Nici măcar n-are acoperiş.

— Aşa am crezut şi eu, zise el urcând câteva trepte de piatră ascunse în dealul pe care se afla turnul. Când ajunseră sus, ea îl văzu scoand ţ o cheie uriaşă de fier şi vârând-o în broască. Îşi închipui că era ruginită, dar cheia se răsuci uşor.

— De unde ai cheia asta?

— Am împrumutat-o, zise el uitându-se în jur când deschise uşa.

— De la cine? Russell zâmbi doar, o trase înăuntru şi închise uşa în urma ei.

Era foarte cald înăuntru şi exista un acoperiş, dar era din sticlă. În centru era o bancă rotundă din piatră şi, pe margini, erau tufe mari cu frunze de un verde deschis. Miroseau minunat.

— Bine, ce e aici?

— E secretul familiei, spuse el încet.

— Ce mai secret. Plantele trebuie îngrijite, deci cineva are grijă de locul ăsta. Şi taie iarba de afară. Cine are grijă de el?

— Beth.

— Ce? spuse ea atingând uşor frunzele plantelor. Nu sunt otrăvitoare, nu?

— Habar n-am ce sunt. Ştiu doar că Beth are grijă de turnul ăsta cu puţin ajutor din partea lui Thomas.

— Thomas? E un alt frate?

— Nu chiar. E tipul cel solid. Stă pe lângă William şi aşteaptă să fie nevoie de el.

— Ah, da, l-am văzut la Faith.

— Când ai văzut-o?

— În cele zece minute când n-am fost cu tine. Nu păreai să te deranjeze faptul că ţi-am acordat toată atenţia mea.

— Nu m-a deranjat deloc.

— Povesteşte-mi despre locul ăsta, zise ea uitându-se în jur.

Erau iubiţi de a doua zi după ce se cunoscuseră. Zoë se gândea să-l înveţe câteva trucuri pe care le descoperise de-a lungul anilor în care locuise în casele bogătaşilor, în secolul ei. Dar, dacă Russell era un exemplu al acelui secol, nu mai era nevoie să-l înveţe nimic. Trei zile nu făcuseră nimic altceva decât dragoste.

Russell cunoştea bine moşia şi ştia multe locuri interesante unde puteau merge fără să fie descoperiţi. Deşi, într-o zi, Faith aproape că îi văzuse când se duseseră în casa veche de lângă sera de portocali. Zoë şi Russell şi-au luat repede hainele şi s-au ascuns în mica anticameră până când au auzit-o pe Faith plecând.

— A fost cât pe ce, spuse Zoë.

— Ce ar fi făcut dacă ne-ar fi văzut?

Întrebă el luând hainele din mâinile ei şi începând să o sărute pe gât.

— Faith? Probabil că ar muri pe loc de ruşine. Din câte ne-a povestit, s-a măritat şi a devenit virgină. Sau, cel puţin, o sfântă.

— Dar Amy? Russell cobora cu buzele tot mai jos, împingând-o spre patul vechi care era încă acolo. Ignoră chiţăielile oricăror vietăţi pe care le deranjaseră când o împinse în pat.

— Amy? întrebă ea arcuindu-şi spatele. E misterioasă. S-ar putea să nu-l fi atins pe bunăciunea de Tristan sau să stea cu el în pat jumătate de zi în fiecare zi.

— Ce înseamnă „bunăciune”? întrebă el.

— Tu, spuse ea sărutându-l, la rândul ei. După trei zile de sex, trecură la cea de-a doua iubire a lor şi se apucară să deseneze şi să picteze. Russell începu.

— Întinde-te acolo, spuse el luând blocul de desen şi un creion. Aşa. Vreau să te surprind exact în poziţia asta. În cea de a cincea zi, Russell deveni serios şi scoase uleiurile. Zoë mai folosise uleiuri, dar nu le prefera. Îi plăceau mai mult acuarelele, creioanele şi creta.

— Vreau să am ceva de la tine, spuse Russell. Zoë dădu să răspundă, dar nu o făcu. Într-un fel, el ştia că ea avea să plece. Şi ea ştia că simţea că avea să o facă la fel de brusc cum apăruse, astfel că voia o bucată din ea pe care să o aibă mereu.

Zoë îşi dăduse toată silinţa să menţină lucrurile lejere între ei. Avusese două idile cu bărbaţi de vârsta ei în casele clienţilor, dar când îşi terminase treaba, nu îi fusese greu să plece. Îi plăcea să-şi spună că avea să fie la fel şi cu Russell, dar ştia că e o minciună. Îl plăcea. Îi plăceau simţul umorului său şi talentul. Îi plăcea, mai ales, că se lăsa condus de pasiunea pentru artă.

Unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el era unde îl ducea pasiunea. Deşi stătea cu o familie importantă de cel puţin un an, făcând portretele tuturor membrilor ei, aşa cum făcea şi Zoë, adevărul era că petrecea câteva ore în fiecare zi desenând oamenii care munceau pe câmp şi în casă. Oameni de rând.

— Oamenii care fac lumea să funcţioneze, spunea el. O impresiona cât de repede desena. Zicea că trebuise să înveţe să deseneze repede ca să nu fie lovit peste degete de bătrânul maestru. Nu arătase nimănui înaintea lui Zoë schiţele sale.

— Oamenilor nu le-ar plăcea, murmură el şi ea văzu că se prefăcea că părerea ei nu ar fi fost importantă pentru el, dar era. Uitându-se la desenele lui, înţelese de ce oamenilor din vremea lui nu

le păsa de ele. Erau precursoarele Impresionismului şi ei îi plăceau foarte mult. Îi luă pensula din mână şi făcu tot posibilul să-i arate cum, peste o sută de ani, Monet avea să picteze un iaz.

— Dar nu e terminat, spuse el. Nu e clar ce vezi.

— Tocmai asta e ideea. E o impresie a ceea ce vezi.

Ai în faţă obiectul real, dar asta e vopsea. Nu e un iaz adevărat, nu sunt frunze de nuferi reale, aşa că ai multă libertate în a reproduce totul pe pânză.

După ce Russell începu să picteze în ulei, ea renunţă să mai concureze cu el. Ştia că nu avea să poată lua nimic cu ea la plecare, aşa că, mai degrabă, îi plăcea ideea că, într-o zi, avea să vadă un portret al ei pe peretele vreunui muzeu. De câteva zile îi poza. Nu trebuise decât să o roage şi ea îi pozase nud.

În fiecare zi mergeau în alt loc şi Russell începu un alt tablou. Nu vorbeau despre el, dar ea ştia că el ar fi vrut să lucreze cât putea de mult înainte ca ea să plece pentru totdeauna. Ea se întrebă când dormea, fiindcă, în fiecare dimineaţă, îi arăta ce făcuse în timpul nopţii.

— Faith a fost ieri aici, cu Beth, spuse Russell.

— Ea ţi-a dat cheia?

— Faith? Nu.

— Foarte interesant. Dacă vrei să stau nemişcată, spune-mi ce ştii.

— Fiecare familie are secrete şi aceasta nu face excepţie, spuse el.

Zoë se uită la plante.

— Ce plante sunt astea? Dacă ar fi fost marijuana ar fi înţeles, sau poate nu, din moment ce, încă, nu era interzisă.

— Nu ştiu ce sunt, spuse Russell. Beth are grijă de ele. Fratele ei nu vine niciodată aici, iar unchiul ei a fost prea bolnav.

— Faith a făcut treabă bună cu unchiul, nu?

— Alte lucruri din ţara voastră tânără? Pentru un popor atât de tânăr, ştiţi foarte multe. Ea dădu să răspundă, dar, în schimb, îl privi. Era inteligent. Părea să ia frânturi din ce spunea ea şi să le adune la un loc.

— Am terminat gura, aşa că ce-ar fi să-mi povesteşti mai multe despre tine?

Ea râse, pentru că sunase ca şi cum s-ar fi cunoscut în dimineaţa aceea.

— Sunt plictisitoare, zise ea, în clipa următoare, se trezi povestindu-i mai multe.

Trebui să aibă grijă să sune ca şi cum totul s-ar fi întâmplat în secolul XVIII, dar era aceeaşi poveste. Oriunde ar fi trăit, tot nu îşi amintea ce se întâmplase.

— Dragoste, spuse el la sfârşit. Orice s-a întâmplat, a avut legătură cu dragostea.

Numai ea poate genera atâta ură.

— Vorbeşti de parcă ai şti totul despre dragostea adevărată.

— Mai mult decât aş vrea şi, nu înainte să întrebi, n-am fost niciodată îndrăgostit.

Am văzut la alţii, dar eu nu vreau aşa ceva.

— Nici eu, zise ea încet şi, apoi privirea ei o întâlni pe a lui şi, pentru o clipă, pământul păru să încremenească. În secunda următoare, uitară de tablou şi făcură dragoste printre plantele frumos mirositoare, pe dalele încinse de soare.

După aceea, ea stătu în braţele lui. Trupurile goale le luceau de sudoare şi câteva frunze erau lipite de ei.

— Cât mai e până pleci? întrebă el aproape în şoaptă.

— Nu… începu ea, dar apoi respiră adânc. Am trei săptămâni, de la început până la sfârşit

— Jumătate din timp s-a dus. Nu poţi să rămâi?

— Nu cred că mi se va da de ales. Cred că va trebui să plec.

— Atunci, e vrăjitorie.

— Mai mult sau mai puţin, zise ea şi îl privi, poprindu-şi capul în mână. Îi devenise atât de familiar în ultimele zile, încât nu-şi putea închipui să fie fără el.

— Vei găsi pe altcineva imediat cum…

— Nu spune că voi găsi pe altcineva repede. Nu voi găsi niciodată o femeie cu care să-mi împart şi inima şi munca. Ar fi nevoie de trei oameni pentru a însuma ce trăim noi doi.

— Nu spune asta, şopti ea şi încercă să se desprindă de el, dar el nu o lăsă, ţinând-o strâns lipită de trupul lui.

— Adică nu am voie să-ţi spun adevărul despre ceea ce simt pentru tine? M-am culcat cu multe femei, dar nici uneia nu i-am spus că o iubesc.

— Russell, spuse ea încercând să-şi reţină lacrimile, nu pot să te iubesc nici pe tine, nici pe altcineva. Nu sunt…

— Demnă de dragoste?

— Nu știu. Nu știu ce am făcut de mă urăsc oamenii și tu ai spus că are legătură cu dragostea. Văd în vis un bărbat care se împușcă în cap. Eu am făcut asta? Am făcut un bărbat să-și ia viața? El îi puse capul pe umărul lui.

— Ai zis că nu știi ce ai făcut. Adevărul e că nu știi ce s-a întâmplat. E cu totul altceva. Cred că ar trebui să afli adevărul.

— Da, spuse ea. Ar trebui să aflu adevărul despre ce am făcut… Scuze, despre ce s-a-ntâmplat. El îi mângâie părul.

— Și când o să faci asta?

— Cred că o s-o fac după ce mă întorc.

— Nu poți să rămâi aici, cu mine?

— Și să trăim tot restul vieții împreună? Pictând, învățând și făcând dragoste? Nu sunt sigură că merit asemenea fericire.

— Nici eu nu sunt sigur, spuse el. Cred că tot ce pot spera în viață e ceea ce mi-a oferit mama când mi-a dat un profesor bun.

— Russell, talentul tău e monumental. Nu ești un amărât de portretist itinerant, ca mine. Ai talent și pregătire și vreau să-mi promiți că le vei folosi. Cred că ar trebui să continui să desenezi oameni de rând, vor fi multe portrete ale nobilimii, dar fără tine, oamenii de rând se vor pierde.

— Și tu știi asta, nu?

— Promite-mi, zise ea. Juraşi că o să continui să desenezi oameni pe câmpuri și în bucătării.

— Bine, zise el, dar ea știu că vorbele ei i se păreau prosteşti, așa că insistă.

— Jură.

— Jur pe viața mamei mele, spuse el, în sfârșit, după care îi dădu un sărut scurt și plecă de lângă ea. Acum, așază-te la loc, să lucrez suficient la tabloul ăsta ca să îl termin… Cuvintele *„după ce vei pleca”* plutiră în aer. Ea se înfășură în cuvertura de mătase pe care o aduseseră și îl privi îmbrăcându-se. E doar o aventură, își spuse ea. Nu conta pentru ea mai mult decât celelalte două idile pe care le avusese, dar nici ea nu credea acea minciună. Se uită în jur și și-ar fi dorit să fi putut rămâne cu el, în acel secol. Voia să rămână și cu ceilalți, cu Faith și cu Amy.

Toată lumea din casă vorbea despre cum îl „salvase” Faith, în mod miraculos, pe unchiul lui Tristan. Zoë trecuse pe la sera de

portocali cu două zile în urmă ca s-o vadă.

— I-am făcut doar o baie şi i-am dat să mănânce, zise ea. Îl lăsau să moară de foame. Lui Zoë nu îi venea să creadă.

— Da, spuse Faith. Cine poate înţelege? Dar am citit astfel de lucruri. Au fost şi regi care au murit de foame din ordinul unor aşa-zişi doctori.

În timp ce Faith vorbea, Zoë se plimba prin încăpere, uitându-se în jur.

— Ai aranjat totul ca într-o casă, zise ea şi arătă spre dulapurile aşezate de-a lungul pereţilor. Parcă e într-un film despre Merlin.

— Laboratorul meu, spuse Faith. Uite, miroase asta, adăugă ea şi, deschizând un borcan, i-l întinse lui Zoë.

— Minunat. Ce e?

— Am săpun, şampon şi cremă de faţă. Toate sunt făcute de Beth după nişte reţete secrete transmise de femeile din familie. Produsele sunt extrem de bune şi miros divin. N-am întâlnit aşa ceva niciodată de când lucrez cu plante.

— Habar n-aveam că ştii atâtea despre ierburi.

— Nici eu nu aveam habar, spuse ea uitându-se pe geam la William, care stătea pe un scaun la soare, cu Thomas în preajmă. Ştii ceva? Descopăr că ştiu mult mai multe despre orice decât am crezut că ştiu.

— Şi eu la fel. Acum, înfăşurată în cuvertura de mătase, Zoë se uită la plantele din turn.

— Ştiu ce sunt plantele astea şi la ce se folosesc.

— La ce anume? întrebă el, ducându-se la ea şi, luând cuvertura, o întinse pe jos în faţa tufelor, aşezând-o pe ea în poziţia de pozat, în timp ce îi povestea ce îi spusese Faith. Când termină, ea adăugă:

— Ştiam că am mai simţit mirosul ăsta undeva, şi anume în borcanele lui Faith.

— Secretul familiei, spuse Russell întorcându-se la şevalet. Unul destul de slab.

— Ce alte secrete ai mai aflat în călătoriile tale?

— Majoritatea implică amante.

— Ah, spuse ea. Bărbaţi care o iubesc pe fata de la bucătărie, dar se însoară cu moştenitoarea.

— Exact, spuse el. Se uitară unul la altul şi zâmbiră, dând de înţeles că, dacă s-ar fi aflat în aceeaşi situaţie, nu ar fi fost la fel de

proşti.

CAPITOLUL 20

— Tristan, spuse Amy, nu pot să stau aici toată ziua. Am prea multe lucruri de făcut. Eu… El o trase înapoi pe pătura aşezată în mijlocul pâlcului de copaci de pe malul lacului.

— Străbunicul meu a sădit pomii ăştia şi tufele, spuse el ignorându-i cuvintele. Vezi cum formează un cerc perfect? Nimeni nu vede acest loc decât de pe lac. Toţi cei care au văzut asta s-au gândit că e un loc pentru întâlniri în taină. Credeam că va trebui să mă bat cu Russell pentru locul ăsta. El şi iubita lui au petrecut zile întregi aici.

— Zoë? întrebă Amy, stând pe marginea păturii.

După cină, el venise la bucătărie şi spusese că avea nevoie de ea. După expresia lui, ea credea că era vorba de un dezastru. Nu spuse nimic, ci doar îl urmă afară din casă şi nu protestă când o urcă pe cal şi, apoi, încalecă în spatele ei.

Văzând picnicul pregătit de el, ea încercă să protesteze, dar nu putu.

— Tristan, te rog, reuşi ea să spună când el descăleca şi se uită la ea.

— Vino şi stai cu mine. Am vin din Franţa, spuse el întinzând braţele şi ea aproape că se prăbuşi în ele. O duse pe pătură şi, în timp ce îi turna puţin vin, o întrebă:

— De când n-ai mai dormit o noapte întreagă?

— De când am venit aici, spuse ea repede, dar ştia că nu era adevărat.

Îşi amintea că locuise şi muncise în casa aceea de mai mult decât cele două săptămâni care trecuseră de când se aflase în camera însorită de la Madame

Zoya. I se părea că trecuseră o sută de ani.

— Acum te poţi relaxa. Sunt aici, cu tine, şi putem vedea dacă se apropie cineva.

Sunt în siguranţă. Amy nu se abţinu şi privi spre copacii din jur.

Un om hotărât şi-ar fi putut face drum până la el.

— Amy, te rog, sunt în siguranţă, spuse el. Cred că visul tău e doar atât, un vis şi nimic mai mult. E ceva ce crezi că s-ar putea întâmpla, sigur nu ce se va întâmpla.

Ea nu putea să-i spună că citise într-o carte din secolul XXI. Scria că Tristan fusese înjunghiat de un necunoscut în 1797, fără niciun alt

detaliu. Când Amy îşi dorise să se întoarcă în trecut, spusese că voia să se întoarcă la un moment „cu trei săptămâni înainte ca Tristan să fie ucis”. Crezuse că avea să aibă timp să afle cine îi dorea moartea. Dar, până acum, nu descoperise pe nimeni care să nu îl placă. Mai bău puţin vin. Asta şi ziua aceea caldă, albinele care zumzăiau în jurul lor, lacul superb din faţa lor şi, mai ales, prezenţa lui Tristan lângă ea, o făcură să se relaxeze.

— Vino la mine, spuse el întinzând braţele. Amy reuşise să-i refuze avansurile până atunci. Nu putea să se lase învinsă de teamă şi oboseală.

— Nu o să-ţi mai fac avansuri, dar pune-ţi capul în poala mea şi închide ochii. În visul tău, nu te vedeai cu mine, nu? Atunci, sunt în siguranţă când sunt cu tine.

Poate ar trebui să stai cu mine în fiecare clipă. Ea nu putu să nu zâmbească şi, cum el continua să ţină braţele întinse, se duse la el. Îşi puse capul în poala lui şi închise ochii. În câteva minute adormi. Când se trezi, era întinsă pe o pătură şi învelită cu alta. Soarele era aproape la apus, dar Tristan nu se vedea nicăieri. Ea se ridică imediat în capul oaselor, cuprinsă de spaimă.

— Ş-ş-ş, spuse el apărând, deodată. Sunt aici. Ea îşi frecă ochii.

— Cât am dormit?

— Câteva ceasuri. Aveai nevoie. Amy, dacă… Ea îi aruncă o privire dură care îl făcu să râdă.

— Voiam să spun că, dacă ai sta în patul tău, noaptea, n-ai avea nevoie de somn în timpul zilei.

— Când o să ştiu că eşti în siguranţă, o să dorm.

— Şi când va fi asta?

— Nu ştiu, zise ea, dar până şi ei i se păru o minciună. Când el avea să fie în siguranţă, ea avea să plece de-acolo.

— Nu înţeleg nimic, spuse el. Era cald, aşa că haina lui se afla pe marginea păturii.

Purta pantaloni strâmţi şi negri şi o cămaşă albă, largă. Amy se temea să se uite la el. Apusul şi frumuseţea acelui bărbat o făceau să nu se mai poată concentra asupra faptului că se afla acolo cu un scop.

— Prietenele tale se simt bine, spuse Tristan cu vocea sa groasă şi frumoasă. Au vieţi aici. Faith şi-a făcut o drogherie în sera de portocali. Are grijă de o duzină de oameni pe zi şi ei nu au decât cuvinte de laudă despre ea.

Iar Beth a început să-şi petreacă o parte din fiecare zi cu ea. Apoi se uită spre lac.

— Iar Zoë…

— Nu-mi spune, zise Amy. Am auzit şuşotelile din bucătărie. Două dintre femeile cele mai tinere ar vrea să-i smulgă părul. Îl voiau ele pe Russell.

— Prietena ta şi pictorul meu lucrează împreună, spuse el absent. Cât îi invidiez. El trebuia să lucreze la portretul lui Beth, dar a lăsat totul deoparte. Nu-mi vine să-i spun să se apuce din nou de treabă. Se sprijini într-un braţ, la câţiva centimetri de ea.

— Ştii ce am făcut?

— Ce? întrebă ea întorcându-se spre el, apoi fu intrigată de zâmbetul lui.

— M-am furişat în camera lui ca să văd ce face.

— Şi ce-ai aflat? Tristan sorbi puţin vin, după care se întinse pe pătură cu braţele sub cap.

— Desena nişte lucrători.

— Mereu a făcut asta, zise Amy. L-am văzut atunci când credea că nu îl vede nimeni.

— Ah, dar era altceva.

— Vrei să nu mă mai necăjeşti şi să-mi spui ce-ai văzut?

— Cred că nu. Ai fi prea şocată.

— Şocată? Dacă ştii ceva rău despre Russell, ar trebui să-mi spui. Zoë e o fată care a suferit foarte mult în viaţă. Trebuie să o protejez.

— De Russell? întrebă el. E un om bun.

— Nu ştii despre lucrurile astea atât de mult ca mine. Mă uit la „Lege şi ordine" tot timpul şi… El o privi uimit.

— Spui lucruri foarte neobişnuite. De ce nu-mi spui ce-ai văzut?

— Nu o să-ţi satisfac curiozitatea lascivă. Spune-mi ce ştii că îi face Russell lui

Zoë.

— Ce îi face?

— Tristan! zise ea.

— Uită-te în buzunarul hainei mele şi o să vezi. Ea îi luă haina şi se uită în cele două buzunare dar nu văzu nimic. În buzunarul interior simţi ceva ce semăna a carton. Îl scoase şi văzu că era desenat un bărbat musculos, uşor aplecat, cu un picior în faţă. Era Russell, nud,

zâmbindu-i artistului într-un fel care nu lăsa nicio îndoială cu privire la ce avea în gând. După un moment de şoc, Amy râse. Când

Tristan dădu să ia cartonul, ea îl trase înapoi.

— Ah, nu. Ăsta e al meu! Puse cartonul cât mai departe pe pătură, după care se întinse lângă el, la câţiva centimetri distanţă.

— Şi eu îmi făceam griji pentru ea.

— Mai erau şi alte desene în camera lui.

— Lasă-mă să ghicesc, desene cu Zoë goală.

— Dacă vrei să spui nud, da. Cu siguranţă e o tânără atrăgătoare. Amy privi cerul care începuse să se întunece.

— Deci Faith îl are pe William şi Zoë, pe Russell.

— Sper că Faith a ta nu se gândeşte că îl are pe unchiul meu. Lui i-au plăcut întotdeauna femeile. Ar fi putut să aibă ca soţie orice femeie, dar nu suporta ideea de a sta cu o singură femeie.

— Ca tine, spuse Amy.

— Ca mine? Eu…

— Nu am vrut să insinuez că nu ai fi loial. Am vrut să zic că ai putea avea orice femeie ca soţie. El îi luă mâna într-a lui.

— Amy, eu nu vreau alte femei. Eu vreau…

— Tristan, nu pot, zise ea întorcând capul spre el, dar fără să reducă distanţa dintre ei. El dădu să-i atingă încheietura.

— Te rog, nu, spuse ea implorându-l din ochi. Sunt lucruri legate de mine pe care nu le ştii.

— Atunci, spune-mi! zise el îndreptându-se brusc. Spune-mi şi o să ascult fiecare cuvinţel. Amy nu se ridică şi nici nu se lăsă tulburată de furia lui.

— Nu m-ai crede. N-ai putea să mă crezi.

— Pune-mă la încercare. Amy se sprijini în coate. Era foarte obosită. Nu putu să nu se simtă singură. Faith şi Zoë veniseră cu ea, era adevărat, dar parcă o părăsiseră.

Ea vrusese ca ele să o ajute să-l păzească pe Tristan, dar nu o făcuseră. Faith plecase din casă după numai o noapte. Era adevărat că unchiul lui Tristan ar fi murit fără ajutorul ei, dar o parte din ea ar fi vrut să strige că fuseseră trimise în trecut ca să-l salveze pe Tristan, nu să ajute un unchi afemeiat, care, probabil, nu avea să se însoare niciodată şi nu avea să lase nicio urmă pe pământ. Amy era sigură că viaţa lui Tristan însemna ceva pentru familia ei, mai ales pentru

Stephen şi, poate, chiar pentru lume. Dar era singură în

încercarea de a-l salva pe

Tristan. Zoë îşi petrecea fiecare zi goală şi desenându-şi iubitul nud iar Faith era vindecătoarea locală.

— Spune-mi ce secrete te frământă, spuse Tristan aşezându-se lângă ea şi luându-i mâna într-a lui.

— Nu pot…

— Ba da! Amy, nu poţi continua astfel. O apucă de umeri şi o întoarse spre el.

— Ştiu că nu sunt soţul tău-aş vrea din tot sufletul să fiu-dar nu sunt.

Însă eu sunt aici şi el nu, aşa că îi iau locul. Când ea dădu să se îndepărteze puţin, el o ţinu de umeri.

— Nu mă privi aşa. Cred că ţi-am dovedit că nu o să fac nimic cu forţa. Dacă nu de altceva, pentru simplul motiv că am prea multă mândrie. Crezi că nu văd că se întâmpla ceva cu tine? Te-ai uitat în oglindă? Nu aşteptă un răspuns.

— Ai slăbit foarte mult şi eşti trasă la faţă. Hainele atârnă pe tine.

Ochii îţi sunt adânciţi în orbite şi pari cu douăzeci de ani mai bătrână decât acum o săptămână. Îşi apropie faţa de a ei.

— Recunosc că aş vrea să-mi fii iubită, dar dacă nu pot avea asta, atunci te vreau ca prietenă. Îmi spui că ai mereu un vis în care mă vezi omorât, dar eu cred că e mai mult de-atât. Visele dispar în zori. Vreau să-mi spui ce te îmbolnăveşte aşa.

— Sau ce?

— Sau nimic. Nu există ameninţări între prieteni. Ţin la tine şi vreau să ştiu ce te frământă. Ea voia să stea de vorbă cu cineva. Voia să o ajute cineva.

— Toată lumea mă crede puternică, zise ea. Soţul meu Stephen şi, acum, Zoë şi

Faith, dar nu sunt. Am pierdut un copil şi… El se rezemă de trunchiul unui copac şi îi întinse o mână.

— Vino şi lasă-mă să te ţin în braţe cât îmi povesteşti tot. Ştiu cum e să pierzi un copil. Şi ea îi povesti. Soarele apuse, răsăriră stelele, terminară vinul şi mâncarea, dar ei erau tot acolo şi Amy vorbea, îi spuse despre pierderea sarcinii, despre felul cum soţul ei aranjase să meargă la o casă din Maine pentru a sta cu nişte străine.

Tristan nu spuse nimic. Multă vreme nu întrebă nimic. Ea îi

spuse despre librărie şi cartea în care scria că fusese ucis.

— N-a fost un vis, spuse el ca pentru a se convinge că avusese dreptate.

Când ea ajunse la partea în care se trezise în grajd, într-un alt secol, el o strânse mai tare, dar nu spuse nimic. La sfârşit, ea dădu capul pe spate ca să se uite la el.

Răsărise luna şi chipul lui era scăldat într-o lumină argintie.

— Dacă ceea ce ştiu nu s-ar potrivi cu ceea ce mi-ai spus, nu te-aş crede. Dar am observat mai multe decât crezi şi cred că ceea ce-mi spui, oricât de imposibil ar fi, e adevărat. Se mişcă în aşa fel încât să fie cu faţa spre ea.

— Vreau să aud absolut totul despre lumea ta. Ce e diferit în vremea ta? întrebă el cu ochii strălucind de entuziasm.

— Ba nu vrei. Dacă ţi-aş spune despre lumea mea, vei scrie totul şi viitorul se va da peste cap.

— Viitorul e atât de perfect încât i-ar strica puţin „dat peste cap", cum zici tu?

— De fapt, cred că i-ar prinde bine multe schimbări, dar nu sunt eu în măsură s-o fac.

— Ce te face să crezi asta? Vrăjitoarea care v-a trimis aici v-a prevenit să nu faceţi nimic care ar putea afecta viitorul?

— Nu. Ni s-au dat trei săptămâni ca să schimbăm viitorul. Vreau să spun, viitorul meu, şi chiar cred că ai o legătură cu el. Faith şi Zoë vor putea face călătorii în trecut oricând vor vrea. După cum stau lucrurile, poate vor vrea să se întoarcă aici pentru încă trei săptămâni.

— Poate vin eu în viitor cu tine. Amy îl privi îngrozită.

— Şi ce să faci? Să dormi în camera de oaspeţi? Nu prea cred. Tristan se ridică în picioare pe iarbă. Îşi împreună mâinile la spate şi începu să se plimbe încoace şi încolo.

— Dacă ceea ce spui e adevărat…

— Şi eu nu sunt nebună.

— Exact, spuse el. Dacă e adevărat, înseamnă că trebuie să schimbi ceva aici. Şi ai făcut-o deja.

— Ce am schimbat?

— Unchiul meu va trăi.

— Ăsta e meritul lui Faith, nu al meu. Tristan, orice ai zice, cred că am fost trimisă aici ca să împiedic să fii ucis. Şi asta am încercat să fac.

— Cred că e ceva mai mult aici. Aş vrea… O privi cu asemenea durere în ochi, încât ea îşi ţinu respiraţia.

— Ce e?

— Aş vrea să fi venit înainte să moară soţia mea. Aş vrea ca Faith să fi fost aici ca să-i salveze pe ea şi copilul.

— Curăţenia, spuse Amy. De asta era nevoie. Doctorul tău oribil mai adusese pe lume doi gemeni în sat şi nu s-a ostenit să se spele pe mâini înainte sau după.

Apoi a venit la soţia ta cu mâinile murdare. Se numeşte febră posptartum şi nimeni nu-i va descoperi cauza până în epoca victoriană, peste vreo sută de ani de-acum încolo.

— Ar putea fi atât de simplu?

— Da. Îmi pare rău, Tristan. În lumea mea nu s-au găsit remedii pentru toate, dar am descoperit că trebuie să ne spălăm mâinile. Am văzut tablouri vechi cu bărbaţi în costume care operau.

— Şi ce poartă în vremea ta?

— Bărbaţii şi femeile care operează poartă halate speciale sterile şi mănuşi subţiri de cauciuc. Lucrează într-un mediu steril. Tristan îi întinse mâna ca să vină lângă el.

— Vreau să-mi spui totul despre asta. Vreau să fac în aşa fel încât ceea ce li s-a făcut soţiei şi unchiului meu să nu se mai repete.

— Vrei să fii doctor?

— Nu, vreau doar să am grijă de familia mea.

— O să ţii un paznic lângă tine? întrebă ea. În orice moment? Vreau să rămâi în viaţă până când…

— Până când pleci?

El o privi şi, deodată, o strânse în braţe şi o sărută. Un moment o ţinu în braţe, cu capul lipit de pieptul lui.

— Nu-mi spune că n-am voie să te ating. El te va avea tot restul vieţii. Eu te am doar pentru câteva zile.

— Tristan… zise ea, dar nu se îndepărtă de el. El fu cel care o ţinu la un braţ distanţă.

— Noi doi vom face ce fac ceilalţi. Vom învăţa. Îmi vei spune tot ce poţi ca să mă ajute în lumea mea. Nu mai vreau să văd vreo femeie că îmi moare în braţe şi sângele curgând şuvoi din ea. Nu mai vreau să văd pe cineva drag zăcând în pat şi stingându-se încetul cu încetul, când nu era nevoie decât de o baie şi mâncare bună. O să mă ajuţi?

— Sigur că da. Voi face tot ce pot, dar tot trebuie să-ţi salvez

viaţa. Cineva de-aici te urăşte şi vrea să te omoare. El îi zâmbi.

— Îl voi găsi chiar dacă va trebui să stau treaz toată noaptea. Vino! Trebuie să mergem acasă să luăm de mâncare şi, apoi, îmi vei spune totul.

CAPITOLUL 21

— Arăţi oribil, spuse Zoë.

— Mersi, spuse Amy. Mi-ai făcut ziua mai bună.

— Dacă nu poţi să dormi, îţi dau eu ceva, spuse Faith. Se aflau în casa cea mare, la masa rotundă din salon, cu un ceainic în faţă. Era prima oară când se aflau toate trei împreună în aproape o săptămână.

— Ştii că începi să vorbeşti ca un traficant de droguri? îi spuse Amy. Lucrurile astea pe care le dai oamenilor sunt legale? Zoë şi Faith se uitară una la alta.

— Nu mă priviţi aşa. Da, ştiu unde mă aflu. Nu am uitat. Acum câteva zile i-am spus totul lui Tristan. Pentru o clipă, nici Zoë, nici Faith nu vorbiră.

— Ce ai făcut? întrebă Zoë, în cele din urmă. Cum adică „tot”?

— Despre călătoria în timp şi celelalte. Cele două femei se uitară la ea uluite.

— Trebuia să-i explic de ce noi doi nu putem… Privi în farfurie o clipă, după care se uită la Zoë sfidătoare.

— De ce nu putem să facem ceea ce tu şi Russell faceţi peste tot.

În loc să fie stânjenită, Zoë zâmbi.

— Russell al meu e foarte dornic. Crezi că aş putea să-l iau cu mine?

— Nu mă păcăleşti, zise Amy făcând ochii mici. Când vom pleca îţi vei lăsa inima aici.

— Şi tu nu? i-o întoarse Zoë. Felul în care vă priviţi tu şi frumosul tău ar putea topi şi argintul. Sper că nu încerci să ne faci să credem că nu eşti în patul lui în fiecare noapte. Pentru o clipă, ochii lui Amy sclipiră plini de furie, după care oftă şi, sprijinindu-şi coatele pe masă, îşi luă capul în mâini.

— Unde nu am norocul ăsta? Era uşor când nu voia de la mine decât sex. Puteam să scap în zece minute şi, apoi, să adorm plângând. Dar acum vrea informaţii despre viitor.

— Ce fel de informaţii? întrebă Faith. Despre celulare şi altele de genul ăsta? Sau cine va câştiga viitoarele alegeri?

— Despre bursă? întrebă Zoë.

— Nu, zise Amy obosită. Vreau să afle tot ce ştiu despre medicina modernă.

— Bine că nu m-a întrebat pe mine, că ar fi ieşit pe uşă în zece minute, spuse

Zoë. De ce nu l-ai trimis la Faith?

— Deja mi-a trimis tot satul, zise Faith. De cele mai multe ori, le spun să facă baie şi să-şi spele dinţii. Dacă aş rămâne aici… Cred că aş sfârşi arsă pe rug ca o vrăjitoare.

— Ai greşit perioada, spuse Zoë. Cred. Când s-a-ntâmplat asta în Salem?

— Putem reveni la problema noastră? spuse Amy. Mai avem doar trei zile.

— Da, spuse Zoë cu lacrimi în glas. Doar trei zile. Cum o să trăiesc fără el?

Faith o luă după umeri şi o strânse.

— Şi eu nu ştiu cum voi reveni la o viaţă de inutilitate.

— Amândouă aveţi şansa să vă întoarceţi şi să vă schimbaţi viitorul, spuse Amy. O

mai ţineţi minte pe Madame Zoya în care nu credeaţi? A zis că trebuie să vă reparaţi propriile vieţi.

— La ce bun? întrebă Zoë desprinzându-se din îmbrăţişarea lui Faith. Russell e aici, nu acolo. Chiar dacă voi mai avea trei săptămâni cu el, asta va fi tot.

— Cred că trebuie să afli ce ţi s-a întâmplat în timpul tău, spuse Faith pe un ton matern.

— Uite cine vorbeşte. Cred că tu ar trebui să afli cine ţi-a omorât iubitul.

Imediat cum rosti acele cuvinte, Zoë închise gura.

— Scuze, n-am vrut să spun asta. Faith se uită la Zoë şi, apoi, la Amy.

— Ce ştiţi voi două şi eu nu?

— Nu cred că e momentul potrivit pentru asta, zise Amy. V-am chemat aici ca să vorbim despre Tristan. Faith se uită la Zoë.

— Vreau să-mi spui ce ştii.

— Spune-i, zise Amy, frustrată că nu putea să le facă să vorbească despre ceea ce ea credea că era motivul pentru care se aflau acolo.

— Am citit pe Internet, spuse Zoë. Acum şase luni, s-a găsit un

schelet la picioarele unei stânci din oraşul tău natal. A fost identificat ca fiind Tyler Parks.

Faith parcă primise o palmă.

— Ty e mort? şopti ea. Când s-a întâmplat? Zoë se uită la Amy parcă cerându-i ajutorul.

— Spune-i tot, zise Amy.

— Nu doar că a murit, spuse Zoë luându-i mâna într-a ei. A fost ucis acum vreo cincisprezece ani.

— Cum? şopti Faith.

— Cu un obiect neascuţit, spuse Zoë. Poate o piatră. Faith se ridică de pe scaun şi se duse în capătul îndepărtat al încăperii.

— De aceea Ty nu s-a mai întors, zise ea. După ce ne-am certat nu l-am mai văzut.

Toţi am crezut că a plecat din oraş. Banii de pe urma vânzării terenului i-au fost daţi mamei lui. Am vorbit cu ea o dată şi mi-a spus că şi ea credea că plecase.

Întotdeauna am crezut că a făcut-o din cauza mea, din cauza faptului că ne certaserăm. Şi pentru că m-am măritat cu Eddie atât de curând după aceea.

Când se uită din nou la ele, Faith avea ochii în lacrimi.

— Dar el nu m-a părăsit.

— E mai bine decât moartea? întrebă Zoë.

— Da. Adică nu, zise Faith aşezându-se din nou. Eu… Nu m-a părăsit.

Zoë se uită la Amy.

— Cineva l-a ucis, spuse Amy. S-a întâmplat demult, aşa că mă îndoiesc că vor afla cine a făcut-o, dar…

— Mama, spuse Faith. Ea l-a omorât pe Ty.

— Ce?

— Nu mi-am dat seama până acum, dar pe patul morţii, mi-a zis că ea îl omorâse.

Am crezut că se referea la faptul că ucisese dragostea dintre noi. Se pare că a vrut să spună că l-a omorât cu adevărat. Voia atât de mult să mă mărit cu Eddie încât l-a omorât. Amy ridică o sprânceană.

— Aş putea să mă întorc, zise Faith. Aşa cum tu te-ai întors ca să-ţi schimbi trecutul, pot şi eu să mă întorc să-mi schimb viaţa cu Ty. Când va intra pe fereastră, voi avea totul pregătit ca să plec cu el. Vom trăi în vechea fermă şi voi avea o grădină imensă. Dacă aş găsi o cale să

iau semințele lui Beth cu mine, poate voi face ceva din produsele ei.

— Pune-le în păr, ca panglica lui Amy, spuse Zoë şi Faith făcu ochii mari, amintindu-şi că panglica pe care o purtase Amy era tot în părul ei când se întorseseră în timp.

— Ce idee grozavă! spuse Faith. Aş putea…

— Vă supăraţi dacă vorbim despre motivul venirii noastre aici? spuse Amy. Mai avem trei zile şi eu sunt îngrijorată că Tristan va fi ucis.

— Îmi pare rău, Amy, dar trebuie să plec acum şi să mă gândesc la toate astea, spuse

Faith. E o mare schimbare în viaţa mea şi… Nu mai zise nimic altceva şi păru să iasă plutind din încăpere.

— Credeam c-o să fie furioasă să afle că fostul ei iubit a fost ucis.

— Mai bine mort decât s-o părăsească, spuse Amy. Cred că tocmai am descoperit sursa depresiei lui Faith.

— Să-i trimitem lui Jeanne o notă de plată imensă, spuse Zoë.

— Să vorbim despre ce trebuie să facem ca să-l ţinem în viaţă pe Tristan.

— Când l-ai văzut mort în vis, nu era în dormitorul lui din această casă?

— Ba da, spuse Amy.

— Atunci, de ce nu-l muţi în sera unde locuieşte Faith şi să doarmă mai multe persoane în jurul lui?

— Nu cred că Tristan ar fi de acord. E foarte încăpăţânat.

— Atunci, pune-o pe Faith să-i dea ceva. Sau spune-i că te culci cu el dacă o face.

Toţi trebuie să facem sacrificii. Pentru prima oară, Amy zâmbi.

— Întâlnirea asta n-a mers atât de bine cum am sperat, dar sigur a fost interesantă.

Cred că ai dreptate şi voi face orice, în afară de sex şi crimă, ca să-l scot pe

Tristan din casa asta.

— Bine, spuse Zoë ridicându-se. Atunci, am terminat. Eu…

— Toată lumea din acest sat şi, probabi, din alte trei sate, ştiu ce vei face azi şi ce ai făcut de când ai venit aici.

— Abstinenţa îi poate da o dispoziţie proastă unei femei, spuse Zoë. Amy ignoră remarca.

— E prea mult dacă te întreb dacă ai întrebat servitoarele

despre cineva care ar avea un cui împotriva lui Tristan?

— Am făcut ceva şi mai bun, l-am rugat pe Russell. Le-a zis femeilor să-i spună orice aud. Până acum, n-a fost nimic. Acum, dacă nu te superi, am şi altceva de făcut, zise ea şi ieşi din încăpere. Amy îşi luă capul în mâini.

— Of, Stephen, gemu ea. Încă trei zile şi avea să fie din nou cu el. Încă trei zile doar.

CAPITOLUL 22

— Te simţi bine? o întrebă Faith pe Amy. Arăţi…

— N-am nevoie ca încă o persoană să-mi spună ce groaznic arăt. Se aflau în faţa serei de portocali şi Amy studia pereţii de sticlă.

— Nu cred că locul ăsta e sigur.

— Nicio închisoare n-ar fi sigură pentru tine, spuse Faith. Amy, facem tot ce se poate. Thomas va veghea asupra lui Tristan. Va dormi într-o încăpere cu multe persoane. Faith făcu tot posibilul să nu îşi arate nemulţumirea. În ultimele săptămâni, viaţa ei devenise foarte confortabilă. Îi fusese greu să vadă şirul lung de oameni care veneau la ea cu boli pe care ea nu le putea vindeca, dar pe lângă asta, ea, William şi Thomas aveau o viaţă plăcută. Era uşor de trăit cu William.

Buna lui dispoziţie o făcea să zâmbească mereu şi, când el se mai înzdrăveni, începu să o ajute cu plantele. Într-o dimineaţă, într-o clipă de sinceritate, el îi spusese că viaţa lui nu fusese utilă.

— Sunt sigur că nepotul meu ţi-a spus că n-am realizat prea multe. Eram mult mai mic decât fraţii mei ambiţioşi şi eram preferatul mamei. Am stat cu ea până a murit, dar deja nu mai aveam chef să mă însor şi să mă împovărez cu copii. Mi-a lăsat mie banii ei şi, ani întregi, m-am plimbat prin lume. Am fost chiar şi în

America aia a ta.

— Nu mi-ai spus asta.

— Dacă o făceam, ratam poveştile pe care mi le-ai spus. Dar nu mi s-a părut un loc al marilor progrese, aşa cum se pare că o ştii tu. Faith trebui să se întoarcă pentru a nu se vedea că roşise. I se alăturase lui Zoë când o certase pe Amy pentru că îi spusese adevărul lui Tristan, dar ea îşi dădu seama că îi spusese lui William mult mai multe decât crezuse.

— Ştiu că ai de gând să pleci, spuse el, şi ridică mâna când ea dădu să vorbească.

Ascult mai mult decât crezi şi te aud şuşotind cu celelalte două

femei. Ştiu că momentul se apropie. Mă întrebam… Faith se întoarse spre el.

— Dacă simţi că trebuie să pleci pentru că nu ai niciun loc pe lumea asta, aş vrea să-ţi fac o propunere. Vechea casă, cea despre care ai zis că e plină de vaci, e a mea. Bine. Poate că îl impresionase suficient ca, după plecarea ei, să se ocupe de casă şi să nu o lase pradă ruinei.

— Pot să-ţi ofer casă, zise William încet. Şi pe mine. Ea îşi dădu seama că îi oferea căsătorie şi o viaţă confortabilă cu el. Ar fi fost plăcut să trăiască acolo, se gândi ea. I-ar fi plăcut să supravegheze renovarea acelei case vechi şi să continue să lucreze cu ierburi, aplicând ceea ce ştia, în timp ce învăţa mai mult.

Se uită la William. Se îngrăşase destul în ultimele săptămâni şi ea începu să vadă bărbatul care fusese odată. Era chipeş, inteligent şi o companie foarte plăcută. Ar fi fost un soţ bun. Se uită la mojarul cu frunze de ajuga. Le strivea ca să facă o infuzie pentru ulcerele bucale. Nu, se gândi ea, avusese o viaţă confortabilă cu un

„Soţ bun". Eddie fusese o companie plăcută şi avusese mai mulţi bani decât putea cheltui. Dacă n-ar fi fost bolnav şi n-ar fi avut o mamă de coşmar, ar fi fost un soţ minunat. Cu excepţia unui singur lucru, se gândi ea: pasiunea, între ea şi Eddie nu fusese niciodată pasiune. În schimb, când se uita la Tyler, i se înmuiau genunchii.

Niciodată nu simţise asta cu Eddie.

— O să aştept pasiunea, spuse ea cu glas tare şi se uită îngrozită la William.

Ce lucru oribil să-i spună asta unui bărbat care tocmai o ceruse în căsătorie!

El o surprinse cu un hohot de râs.

— Eşti o femeie foarte înţeleaptă, spuse el privind-o într-un fel cum nu o mai făcuse niciodată. Mai lasă-mă puţin şi o să-ţi pot îndeplini dorinţa.

Faith îi întoarse zâmbetul. Voia şi dragoste, nu doar pasiune. Nu o aventură de o noapte, ci dragoste adevărată şi o pasiune care să-i înmoaie genunchii.

— Ar fi nevoie de mai mult timp ca să te pui cu mine, îi spuse ea.

El râse din nou şi se întinse spre ea, dar Faith îşi retrase mâna.

— Stai jos şi mănâncă, spuse ea pe tonul matern pe care îl folosea adesea cu el.

Din ziua aceea, fu o camaraderie între ei care lui Faith îi plăcea

enorm.

Dar, acum, Amy avea să se mute în căsuţa lor de sticlă cu Tristan şi, probabil, cu încă vreo jumătate de duzină de servitori.

— Nu fi aşa supărată, spuse William. Nepotul meu e amuzant.

— Dar îşi strânge şi ciorapii? William zâmbi şi continuă să rupă capetelor florilor de muşeţel, treabă pe care i-o dăduse ea. De când îi spusese Zoë ce se întâmplase cu Tyler, ea nu mai fusese aceeaşi. Acum era neliniştită. Mai erau două zile şi, apoi, ce avea să se întâmple? Aveau să dispară într-un nor de fum? Şi, dacă da, aveau să ajungă în camera însorită de la Madame Zoya? Oare Faith şi Zoë aveau să aibă şi ele o a doua şansă? Faith ieşi din grădină şi se îndreptă spre turn. Ieri vorbise cu Zoë despre faptul că ea şi Russell fuseseră acolo.

— Nu te agita, spuse Zoë. N-am stricat nimic.

— E vorba de intimitate, zise Faith. Şi de unde aţi avut cheie?

— Russell a zis că a împrumutat-o.

— Mai degrabă, a furat-o, spuse Faith. Vreau cheia aia. Îşi dădu seama că Russell făcuse o copie după cheia lui Beth cât fusese ea la Londra. Nu îl învinuia. Turnul era un loc excelent în care să picteze când ploua. Şi un loc unde să se ascundă de fetele care se ţineau după el tot timpul. Adevărul era că Faith voia să folosească turnul ca un sanctuar propriu unde putea să fie singură. Se părea că, în curând, avea să fie nevoită să ia o mare decizie şi, de data aceasta, voia să facă ce era bine pentru ea. Nu pentru Ty, Eddie, mama ei criminală sau pentru mama dominantă a lui Eddie. Faith trebuia să se gândească la ce era bine pentru ea.

Mergând prin pădurea cufundată în linişte, se opri o dată, pentru că i se păru că vede o umbră mişcând. Aşteptă, dar nu văzu pe nimeni, aşa că porni cu pas grăbit spre turn. Beth îi spusese că erau lupi în pădure şi nu voia să întâlnească vreunul.

În timpul cât trecuse de când Beth îi arătase plantele din turn, Faith pusese o groază de întrebări despre ele şi despre reţetele pe care Beth le scrisese pentru ea. Beth îi arătase cum să taie scoarţa pentru a scoate seva şi, apoi, cum să o folosească pentru a crea ingredientul necesar pentru crema de faţă, şampon şi săpun. Erau reţete simple cu un singur ingredient extraordinar.

De când lucra cu acele plante, Faith avea impresia că îi deveniseră prietene. Se simţea onorată să se afle în apropierea unor plante atât de vechi şi despre care se scrisese atât de mult. Chiar şi în

antichitate, se găseau într-un singur loc din lume: Ierihonul. Petrecea ore întregi în turn, uitându-se la plante, inhalându-le parfumul divin şi întrebându-se ce catastrofă le făcuse să dispară.

Faith se duse la piatra unde ştia că Beth ţinea seminţele ascunse. Spusese că strămoşii ei făcuseră tot posibilul ca planta să crească în grădinile lor, dar nu reuşiseră. Fusese nevoie de mulţi ani ca să se descopere că plantei îi plăcea aerul uscat din interiorul turnului, căldura reflectată de pietre şi puţină apă turnată pe rădăcini. Faith scrisese fiecare cuvinţel pe care Beth i-l spusese despre plante şi, apoi, memorase totul. Ştia că, din moment ce planta nu se găsea în timpul ei, aceasta însemna că femeile Hawthorne nu reuşiseră să o păstreze. Un fulger în acoperişul de sticlă, o inundaţie şi plantele mureau, se gândi Faith. Dacă avea să-i stea în putinţă, ea avea să aibă grijă de preţioasele plante. Ore în şir cususe furtunaşe mici în care să pună seminţele. În ultima zi, avea de gând să le prindă în părul lor. Când plecă din turn era aproape seară şi pădurea era tot mai întunecată.

Mergând grăbită pe potecă, Faith se uita şi în stânga şi în dreapta, amintindu-şi de umbra pe care o văzuse mai devreme. Era aproape la poartă, când se opri. Umbra nu era, oare, în locul unde văzuse ciupercile otrăvitoare? Când trăia Eddie, citeau mult despre ciuperci şi el făcea glume despre ele. În anii ’60 şi 70, hipioţii făceau droguri halucinogene din ele. Îşi dădu seama că dorinţa de a te ameţi nu era doar ceva modern. Îşi învinse teama de orice ar fi putut pândi din pădure şi porni să caute ciupercile. Le strivise pe toate pe care le văzuse atunci, dar era posibil să-i fi scăpat câteva. În câteva minute, văzu că, într-adevăr, îi scăpaseră câteva şi cineva se ostenise să le ascundă sub frunze. Era o tulpină proaspăt ruptă, semn că, aproximativ în ultima oră, cineva rupsese o ciupercă otrăvitoare.

Furioasă, Faith le distruse pe toate, dar se părea că cineva le foloseşte. Pentru ce?

Ca să se ameţească?

Se uită înapoi pe potecă. Când erau ameţiţi de droguri, oamenii făceau lucruri pe care nu le făceau de obicei. Uneori, erau prostii, alteori, violenţe.

— Tristan, spuse ea tare.

În ultimele săptămâni, Amy slăbise, aproape că nu mai dormea, încercând să îşi dea seama cine îl ura pe Tristan atât de mult încât să-l ucidă. Dacă nu îl ura nimeni? Dacă cineva ameţit de drog îşi pierdea

minţile şi îl înjunghia?

Timp de un minut, Faith văzu cu ochii minţii interiorul serei de portocali. Patul cel mare al lui Tristan fusese adus acolo în dimineaţa aceea. Amy pusese paznici la intrările în grădina împrejmuită, cu ordin să nu lase pe nimeni străin să intre.

Chiar le arătase cum să-i controleze pe oameni ca să fie siguri că nu aveau cuţite asupra lor. Zoë râsese de Amy, dar, acum, Faith părea capabilă să vadă tot. Nu un duşman îl omora pe Tristan, ci un om pe care îl ştia, cineva căruia i se părea amuzant să mănânce puţină ciupercă otrăvitoare şi să aibă senzaţia că zboară sau… Faith nu stătu să se mai gândească. Lăsase cuţitul cel mare pe dulapul de lângă patul lui Tristan. Îşi ridică fusta până la genunchi şi o luă la fugă. În timp ce alerga, îi venea să se ia la bătaie pentru că nu o ascultase pe Amy. Faith fusese atât de absorbită de problemele ei, încât o lăsase pe Amy singură. Se putea spune că ea şi Zoë nici nu veniseră în secolul XVIII, la cât o ajutaseră pe Amy.

Când văzu grădina împrejmuită, alergă şi mai repede. Plămânii stăteau să-i explodeze, dar nu încetini. Când mai avea vreo sută de metri până la poartă, îl văzu pe William plimbându-se în afara zidului.

Ea nu ştiu cum altfel să-i atragă atenţia decât ţipând cât o ţinea gura.

William o văzu şi porni spre ea. Faith nu încetini, ci dădu drumul fustei şi îi făcu semn lui William să se ducă înapoi.

— Tristan! strigă ea, după care se împiedică în fustă şi căzu.

Încercând să se ridice, ridică privirea şi văzu că William înţelesese.

Cu toată energia pe care o avea, el intră pe poartă şchiopătând şi sprijinindu-se în bastoane, dispărând din raza ei vizuală. Faith se ridică şi o luă la fugă din nou.

Erau trei persoane în grădină când trecu ea. Toţi erau angajaţi de încredere, care se odihneau după ce căraseră mobila lui Tristan. El nu e aici, se gândi ea. Tristan nu e aici încă. Răsuflă uşurată, dar tot nu încetini. Ceea ce văzu înăuntru o făcu să se oprească îngrozită. Văzu jumătatea inferioară a trupului lui Tristan pe pat. În faţa lui era tânără care îi aducea lui Faith ierburi de două ori pe zi. William, deşi încă fragil, era în spatele ei şi o ţinea de umeri. Când o auzi pe Faith intrând, el o întoarse pe fată. Cuţitul lui Faith atârna în mâna ei dreaptă şi privirea tinerei era asemeni celei a cuiva care tocmai luase un drog

halucinogen. În spatele lor.

Tristan era întins în pat, nemişcat, cu ochii deschişi. Faith duse mâna la gură.

— E… William, continuând să o ţină pe fată, se dădu într-o parte şi Faith îl văzu pe

Tristan. Ochii îi erau deschişi, dar nu avea nici pic de sânge pe el. Faith dădu fuga la el.

— Eşti teafăr? întrebă ea pipăindu-i tot corpul. Te-a rănit?

— Sunt bine, zise el părând uşor ameţit. Am adormit. Soarele şi… zise el arătând cu mâna în jur, după care se uită la unchiul său. Ce e cu ea? Pare nebună.

Faith se ridică şi se uită la fata pe care o ţinea William, acesta fiind alb la faţă din cauza efortului. Ea luă cuţitul din mâna fetei.

— Cred că cineva i-a dat o ciupercă ce a înnebunit-o pe moment, spuse Faith luând fata din mâinile lui William.

— Dar de ce? întrebă Tristan.

— Cred că pentru sex, zise Faith. Cineva a aflat despre proprietatea unei anumite ciuperci de a anihila inhibiţiile unei fete. William şi Tristan o priviră uluiţi.

— Ştiţi, bomboanele sunt bune, dar alcoolul e mai rapid, zise ea.

Cei doi bărbaţi dădură din cap în semn că înţeleseseră. Faith conduse fata spre uşă şi îl strigă pe Thomas să vină să o ia.

— Du-o în casă şi ţine-o într-o cameră până când i se limpezeşte mintea din nou, spuse ea. Să nu o răneşti şi n-o lăsa să se rănească singură.

În clipa următoare, Amy sosi călare pe calul cel negru al lui Tristan, sări jos şi trecu în fugă pe lângă Faith. Imediat cum îl văzu aşa cum îi apăruse în vis, purtând aceleaşi haine, pe acelaşi pat, cu ferestrele în spate, izbucni în hohote de plâns.

— Am ştiut tot. Era în capul meu, spuse ea plângând în hohote şi ţinându-i mâinile.

N-am pus totul cap la cap. În vis, te-am văzut pe tine şi oamenii din jurul tău. Am văzut-o chiar şi pe Beth. Nu m-am gândit că n-ai fost ucis acolo. Am fost prea proastă şi m-am gândit că ai fost ucis în altă parte şi adus în patul tău.

— Amy, spuse el ridicând-o de pe podea. William o luă pe Faith după umeri şi o conduse afară.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Ciupercile, zise ea. Le-am văzut lângă turn, dar în vanitatea mea, am crezut că nimeni în afară de mine nu ştie ce pot face. Amy ne-a implorat s-o ajutăm în privinţa lui Tristan, dar nu i-am dat atenţie. Dar dacă nu veneam cu ea şi dacă nu te luam din camera aia, Tristan ar fi murit.

— Ş-ş-ş-ş, spuse el luând-o în braţe ca să poată să-i plângă pe umăr. Lucrurile au decurs aşa cum trebuia. Destinul lui e să trăiască.

— Da, zise Faith în umărul lui. Poate că destinul lui Tristan e din nou pe calea cea bună. Zâmbi când îl văzu privind-o întrebător.

— Nu contează. Tristan e în siguranţă acum. În spatele lor, Amy şi Tristan vorbeau încet în sera de portocali.

— Ce-ai zice să dormim în casă în noaptea asta? spuse William.

— Da, cred că aşa ar trebui. Să-i lăsăm singuri. Dar le voi trimite multă mâncare.

Amy trebuie să mănânce. William râse.

— Cred că ţi-ar plăcea să hrăneşti lumea întreagă. Spune-mi, în timpul tău, oamenii mai trăiesc în sărăcie?

— Nu ştiu ce vrei să spui prin „timpul meu", zise ea cât putu de inocentă. Am crescut în…

— Repede! spuse el. Spune-mi denumirea unui ţinut englez.

— California, spuse Faith şi, uitându-se în jur, văzu că se aflau în parcul proiectat de

Capability Brown. În foarte scurt timp, nu avea să mai vadă niciodată acel loc, acele vremuri sau acei oameni. Se uită la William. Încă era mult prea slab şi avea cearcăne, dar era proaspăt bărbierit şi cămaşa îi era atât de albă încât sclipea.

— Ah, spuse el, am mai văzut privirea asta, dar nu credeam că o s-o mai văd vreodată.

— Nu mai vorbi, zise ea. El o cuprinse cu braţele şi o sărută, după care o ţinu strâns la piept.

— S-ar putea să nu am forţă…

— Nu-i nimic, zise ea. Îmi place deasupra. El râse şi merseră spre casă ţinându-se de mână.

CAPITOLUL 23

Exact aşa cum se aşteptau, acum erau în secolul XVIII şi, în clipa următoare, se aflau în camera însorită de la Madame Zoya. Imediat, Zoë începu să plângă.

— Mă temeam de asta, spuse femeia. Se întâmpla adesea când

oamenii vor să se întoarcă mult în timp.

— N-o să-l mai revăd, zise Zoë. E mort de sute de ani. Madame Zoya se uită la Faith şi la Amy.

— Pentru voi două a fost un succes? Faith îşi atinse părul şi chipul i se lumină.

— Oh, da! zise ea. Un mare şi copleşitor succes. Nimic din ce s-a-ntâmplat în viaţa mea nu egalează ce am învăţat şi am văzut în aceste câteva săptămâni.

— Tu n-ai lăsat pe nimeni în urmă, spuse Zoë luând două batiste de hârtie din cutia de pe biroul lui Madame Zoya şi suflându-şi nasul.

— V-aţi hotărât la ce moment vreţi să vă întoarceţi?

— Am o întrebare, spuse Faith. Când ne-am întors în timp, am ajuns acolo purtând hainele vremii. Vreau să ştiu dacă putem să ne întoarcem în timpul nostru purtând tot acele haine.

— Ce importanţă are asta? întrebă Zoë cu lacrimile pe obraji.

— Buzunarele, spuse Amy. Vrea să vină înapoi cu buzunarele pline. Ea nu plângea, dar gândul că nu avea să-i mai vadă niciodată pe Tristan şi Beth o apăsa îngrozitor.

— Vrei să aduci bani? întrebă Madame Zoya şi, prin tonul ei, le dădu de înţeles ce părere avea despre acel lucru. Nu cred că…

— Vreau să aduc seminţe, spuse Faith trecându-şi degetele prin păr şi scoţând tubuleţele de pânză în care se aflau preţioasele seminţe. Vreau să aduc nişte seminţe foarte speciale.

— Ah, spuse Madame Zoya. Seminţe. Şi cât de speciale sunt aceste seminţe?

— Sunt de la o plantă care, azi, nu mai există.

— E o plantă pomenită în Biblie, spuse Amy scoţându-şi şi ea tubuleţele de pânză din păr. Faith le împletise în părul lor în cea de a douăzeci şi una zi a lor în secolul XVIII.

— Interesant, spuse Madame Zoya. Aţi vrea să vă întoarceţi acum sau aşteptaţi douăzeci şi patru de ore ca să vă reveniţi? întrebă ea apoi şi se uită la Zoë, care tot mai plângea.

— Aş vrea să mă gândesc puţin, zise Faith.

— Bine, spuse Madame Zoya. Ne vedem mâine la ora două. Ieşiră din casă şi merseră spre strada principală. Timp de câteva minute rămaseră locului, uitându-se la strada pavată, la maşinile care treceau, la femeile îmbrăcate în pantaloni şi fardate şi la clădirile cu multe geamuri.

— E o altă lume, spuse Faith. Eu… Nu ştia cum să le spună celorlalte că voia să fie singură. Avea nevoie de timp ca să se gândească la locurile unde fusese şi la ce făcuse. Şi voia să se gândească unde avea să meargă a doua zi. Chiar voia să îşi retrăiască viaţa? Trebuia să ia nişte hotărâri şi voia să le ia fără să fie influenţată de nimeni.

— Ne vedem acasă la şapte, spuse Amy şi se îndepărtă.

— Vrea să vadă ce scriu cărţile că a făcut iubitul ei după ce a plecat ea, spuse Zoë suflându-şi nasul.

— Tu n-ai vrea să ştii ce a făcut Russell? întrebă Faith. Poate nu îl poţi avea în carne şi oase, dar poţi citi despre el.

— Ceea ce aş vrea să ştiu e unde ai dispărut în ultimele două zile.

— Zoë, dragă, am auzit că fiecare generaţie crede că a creat sexul, dar nu e adevărat.

Acum, şterge-ţi ochii şi du-te şi interesează-te despre iubitul tău, zise Faith, după care se întoarse şi porni în direcţie opusă faţă de Amy.

Faith nu ajunse la casa lui Jeanne decât aproape de ora nouă. Mersese mult şi se gândise la viaţa pe care o avusese şi la cea din ultimele trei săptămâni. Se tot gândea la ce le spusese Amy că zisese Primrose despre destin. Dacă acesta era asemeni unui tren şi putea fi scos de pe linie, atunci trenul lui Faith fusese împins în noroi cu mult timp în urmă. I se păru că ceea ce învăţase în secolul XVIII era cât de important este să fii util. În numai trei săptămâni devenise o persoană de care aveau nevoie oamenii şi acest lucru umpluse un loc în sufletul ei despre care nici nu ştia că e gol. Zoë o tachinase că ieşise din depresie pentru că aflase că Ty nu o părăsise, dar Faith ştia că era mai mult de-atât. Toată viaţa simţise că avusese de ales între doi bărbaţi şi îl alesese pe cel care nu trebuia.

În ziua aceea se întrebase dacă vreunul dintre cei doi era bun pentru ea. Îi era uşor să spună că mama ei o forţase să se mărite cu Eddie. Şi îi era uşor să dea vina pe soacra ei pentru căsnicia ei dezastruoasă, dar ce rol jucase ea, Faith? îi plăcea să creadă că fusese o spectatoare inocentă, dar nu era aşa.

Când ajunse acasă, se bucură să vadă că luminile erau stinse. Se temea că Amy şi

Zoë stăteau cu o sticlă de vin în faţă, vrând să petreacă noaptea vorbind.

În schimb, găsi un bilet de la Amy pe masa de mic-dejun în care

scria că ea şi

Zoë se duseseră la culcare şi spera să nu se supere.

— Gata? le întrebă Madame Zoya pe Faith şi pe Zoë a doua zi după-amiază.

— Da, spuse Faith ţinând mâna pe capsulele cu seminţe din buzunar.

Îi dăduse trei capsule lui Madame Zoya. Măcar atât putea face.

— Ne vedem mâine, spuse Amy când ele plecaseră de acasă. O să pregătesc o cină grozavă şi voi o să-mi povestiţi tot ce s-a-ntâmplat în noile voastre vieţi.

Toată dimineaţa vorbiseră despre ideea că, dacă se întorceau cu mulţi ani în trecuturile lor, la întoarcere, vieţile lor aveau să fie diferite. Amy zise că, dacă

Faith se mărita cu Tyler, avea să aibă o altă viaţă şi, poate, când se întorcea, avea şi aibă copii acasă, care o aşteptau. Faith nu răspunsese, pentru că avea alte idei despre ce voia să facă în privinţa vieţii ei. Cât despre Zoë, ea spuse foarte clar că nu îşi făcea prea multe speranţe. Zicea că avea să fugă din oraşul ei şi să evite accidentul. Şi apoi? Ceea ce făcuse tot avea să existe.

— Şi Russell nu va fi, spuse ea. Amy nu spuse nimic. Cu o zi în urmă, fusese atât de obosită, încât dormise toată după-amiaza, până noaptea târziu. Pentru prima oară după atâtea săptămâni, putuse să doarmă liniştită, pentru că Tristan era în siguranţă. După părerea ei, faptul că îl salvase nu îi schimbase viaţa deloc. Sunase acasă, ascultase acelaşi mesaj în care Stephen spunea că Amy şi cei doi copii erau plecaţi şi cei care sunau erau rugaţi să lase un mesaj. Exact la fel era şi acum, dar spera să caute pe Internet şi să afle că Tristan sau urmaşii săi făcuseră ceva măreţ. Indiferent ce avea să afle, era hotărâtă să fie veselă şi să nu le lase pe cele două să-i vadă adevărata stare de spirit.

— Şi când o să ne întoarcem, tu o să ne povesteşti despre Tristan, zise Faith.

— Aşa o să fac, zise Amy şi, fără niciun alt cuvânt, închise uşa în urma lor.

— Am eu impresia sau şi ţie ţi s-a părut că, sub falsa ei veselie, părea dezamăgită?

Întrebă Zoë.

— Cred că îi e foarte greu. Era îndrăgostită de Tristan şi a trebuit să-l părăsească.

Probabil că doare foarte rău.

— Aş vrea să ştiu ce au făcut în ultimele două zile. Ştiu că tu ai fost în pat cu

William. Sper doar că nu l-ai omorât.

— A rezistat, spuse ea sec. Se bucură să vadă că Zoë nu se mai fardase cu negru.

Acum părea o tânără drăguţă care voia să trăiască.

— Şi eu… spuse Zoë privind în zare.

— Zoë, spuse Faith atingându-i braţul.

— Sunt bine, zise ea. Serios. Am navigat o vreme pe Internet azi-noapte.

— Şi?

— Să zicem că am memorat şi eu nişte lucruri.

— Ce vrea să însemne asta?

— O să-ţi spun mai târziu-dacă o să funcţioneze, vreau să zic. Ia zi, William era bun la pat? La fel de bun ca Tyler?

— Altfel, spuse Faith zâmbind. Toţi cei trei bărbaţi ai mei au fost diferiţi unul de celălalt.

— Tu eşti cea diferită. Eşti cu totul alta decât femeia pe care am văzut-o când am venit aici.

— Adevărat? Şi tu? Nu se mai găseşte creion negru? Ajunseseră la strada unde se afla casa lui Madame Zoya. Zoë începu să meargă cu spatele.

— Din moment ce portretul meu se află la Luvru, m-am gândit că ar trebui să am o faţă care să semene. Faith se opri şi o privi uluită.

— Zoë! E adevărat? Zoë doar ridică din umeri, râse şi o luă la fugă spre casa lui

Madame Zoya.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 24

— Bine, spuse Amy după ce turnă vinul. Vreau să aud absolut tot.

Îşi petrecuse dimineaţa în bibliotecă şi, după-amiază, pregătise cina pentru cele două femei care aveau să se întoarcă. Abia reuşise să depăşească ceea ce se temea că ar fi putut să devină o profundă depresie. Îl salvase pe Tristan, dar îl şi pierduse. Acel sentiment era de înţeles, dar ceea ce nu-i plăcea era o senzaţie de dezamăgire legată de faptul că, din cât îşi dădea seama, nimic nu se schimbase în viaţa ei.

Dar nu spusese ea că viaţa ei era perfectă? Atunci, ar fi trebuit să se bucure că nu schimbase nimic. Sunase acasă, vorbise cu socrul ei, care era la fel de grosolan ca întotdeauna. La ce se aşteptase? Credea că, dacă îi salva viaţa strămoşului său, Lewis Hanford avea să devină un gentleman? Asta nu se întâmplase. Stephen şi băieţii erau tot în excursie, dar aveau să ajungă la timp pentru a o întâmpina pe Amy a doua zi, la aeroport. Ea abia aştepta să-i revadă, deşi ştia că nu avea să-i spună niciodată lui Stephen sau altcuiva ce păţise.

Stephen ar fi zis că citea prea multe romane de dragoste şi ar fi râs de ea.

În timp ce gătea, Amy se gândi că singurele persoane cu care putea vorbi despre cele întâmplate erau Zoë şi Faith. Era ironic că cele două femei despre care spusese că erau nişte străine aveau să-i fie prietene pe viaţă.

Amy le lăsă la masă şi se duse la bucătărie să aducă pâinea. Fără invidie! îşi spuse ea. Indiferent ce se întâmplase cu Zoë şi Faith în cele trei săptămâni ale lor în trecut-dar numai câteva minute în prezent-le schimbaseră foarte mult.

Amy şi-o aminti pe Faith aşa cum o văzuse prima oară, o femeie în vârstă care arăta ca şi cum s-ar fi aşteptat ca oamenii să fie răi cu ea. Femeia care era, acum, acolo, se ţinea dreaptă şi arăta de parcă ar fi stăpânit pământul. Oare ce i se întâmplase? Cât despre Zoë, ea arăta grozav. Ochii îi străluceau şi râdea la orice.

Ambele femei purtau verighete. Amy trase aer în piept şi se întoarse în sufragerie.

— Povestiţi-mi! spuse Amy tăind pâinea. Vreau să aud tot. Singurul lucru pe care i-l spuseseră până atunci era că amândouă voiau să-şi amintească tot ce se întâmplase în ambele vieţi ale lor.

— Pare să fi trecut aşa mult, spuse Zoë întorcându-se spre Faith. Nu-i aşa?

— O viaţă. Deşi când am fost în secolul XVIII, când ne-am întors, vieţile noastre au fost la fel, de data asta, viaţa mea s-a schimbat total, spuse Faith. Dar la tine?

— Total schimbată, zise Zoë. Apoi se uitară la Amy.

— E la fel, zise ea. Nicio schimbare, din cât îmi dau seama.

— Ce s-a-ntâmplat cu Tristan? întrebă Faith.

— A trăit. Mai ţineţi minte că v-am spus că îl trimisesem la Londra să angajeze un genealog? Se pare că a găsit nişte rude ale mele,

s-a însurat cu o tânără, care era o înaintaşă a mea şi au avut patru copii. Şi ştiţi ce?

Doi dintre fiii lui au devenit doctori, iar fiicele lui s-au căsătorit cu doctori.

— Dumnezeule, spuse Faith. O întreagă familie de doctori. Minunat.

— Dar vestea proastă e că titlul a dispărut imediat după Primul Război Mondial şi moşia a fost vândută. Nu i-am salvat familia pentru totdeauna, dar au existat mai mult datorită nouă. Rămaseră tăcute un moment.

— Arată grozav, spuse Zoë uitându-se la mâncare. Sunt lihnită.

— Şi? Sunteţi măritate? Aveţi copii? Amândouă încuviinţară, cu capetele plecate.

Deodată, Amy trânti tocătorul de lemn pe masă.

— Gata! Nu suport să vă fie milă de mine. Vă amintiţi cum arată soţul meu? Şi copiii mei? Doar acum o zi, da, numai cu o zi în urmă, în timpul real, vă plângeaţi de milă, pentru că eu aveam totul. Acum vă e milă de mine, pentru că voi aveţi totul. Nu se poate! Faith şi Zoë se uitară una la asta şi începură să râdă.

— Are dreptate, spuse Faith.

— Perfectă dreptate. Care începe prima?

— Zoë, spuse Faith. Vreau să ştiu de ce te ura tot oraşul.

— Nu mă urau, zise ea şi făcu o pauză pentru a mări suspansul. Urau persoana care îl făcuse pe un bărbat să se sinucidă, dar dădeau vina pe mine. Apoi puse mâna pe braţul lui Faith.

— O să-ţi placă asta. Totul a fost provocat de sora mea.

— La naiba cu silueta, mai dă-mi paste! spuse Faith. Vreau să aud tot. Să nu uiţi un cuvinţel.

— Când m-am întors, nu ştiam mai mult decât atunci când am sosit aici. Memoria nu mi-a revenit până…

— În seara accidentului, spuse Amy.

— Exact. De unde ai ştiut?

— Asta ar face să fie o poveste bună, zise ea. Continuă. Scuze că te-am întrerupt.

— M-am întors cu două săptămâni înainte de accident şi totul era în regulă. Nimeni nu mă ura. Nimeni nu prea îmi acorda atenţie. Eram doar o fată obişnuită, într-un oraş obişnuit, unde nu prea se întâmplau multe. Terminasem liceul, dar nu aveam planuri să merg la

colegiu.

— Cu talentul tău? întrebă Faith. Erai nebună?

— Tocmai asta e ciudat. Eram atât de obişnuită, încât nici nu ştiam că am talent.

Poate nu vă mai amintiţi, dar fondurile au fost reduse atât de mult în şcoli, încât s-au desfiinţat orele de desen. Profesorii ne spuneau să desenăm o fermă şi o făceam. Nimeni nu mi-a spus să desenez portretele colegilor mei, aşa că n-am încercat niciodată. Iar, acasă, nu eram tocmai înconjurată de oameni talentaţi. Luă o înghiţitură de mâncare.

— Trebuie s-o iau puţin mai dinainte. Când au murit părinţii mei, aveam doar treisprezece ani, aşa că am fost trimisă să locuiesc cu sora mea. Era cu zece ani mai mare decât mine, căsătorită, cu doi copii, aşa că nu m-a primit chiar cu braţele deschise. În ultimul meu an de liceu nu spunea decât că se bucura că aveam să-mi iau o slujbă şi să particip la cheltuieli.

— Drăguţă femeie, spuse Amy. Zoë nu spuse nimic o vreme.

— Pe atunci, nu-mi dădeam seama cât de rău era, dar când m-am întors, ştiind ce ştiu acum, am văzut cât de oribil era totul. Sora mea fusese cea mai drăguţă fată din şcoală şi că tigase toate concursurile de frumuseţe. T şi ot oraşul s-a bucurat când s-a măritat cu echivalentul ei masculin, tipul cel mai chipeş, căpitan al echipei de fotbal, tot tacâmul.

— Cuplul de aur, spuse Amy. Semănau cu ea şi Stephen.

— Dar realitatea e altfel, nu-i aşa?

— Aşa e, spuse Zoë. A rămas însărcinată după ce s-au căsătorit şi el s-a angajat la un magazin de maşini uzate. E uluitor cât de repede poate să dispară acea aură din liceu. Când m-am întors, sora mea părea îmbătrânită şi trasă la faţă.

Apoi privi în farfurie.

— Bine, poate nu chiar aşa îmbătrânită sau trasă la faţă.

— Ce ai făcut în legătură cu accidentul? întrebă Faith.

— Mi-ai spus odată că, dacă ar fi să te întorci, ai pleca din oraş, zise Amy.

— Asta am făcut. M-am gândit că, orice era să se întâmple, avea să se întâmple oricum, chiar dacă eu eram acolo sau nu. Aveam acces la o sută cincizeci de dolari, aşa că i-am luat, împreună cu câteva haine, şi am plecat din oraş fără să spun nimic nimănui. M-am dus la New York.

— Şi bănuiesc că ai căutat o persoană pe care o găsiseşi pe Internet, spuse Amy încet.

— Aşa e, spuse Zoë zâmbind.

— Eu nu ştiu nimic, spuse Faith. Ce bărbat ai găsit pe Internet?

— Cine a zis că era bărbat?

— Scuze, spuse Faith. Sigur ai descoperit că aveai o soră vitregă pe care nu o cunoscuseşi niciodată, aşa că ai căutat-o şi ea te-a făcut să zâmbeşti aşa.

Amy se uită la Zoë.

— Mi-ai furat ideea, nu?

— Da, spuse ea. În seara când ne-am întors din secolul XVIII, l-am căutat pe Russell

John's pe Internet. Citisem multe cărţi de istorie, dar nu-mi aminteam să fi întâlnit numele lui. Însă, după ce ne-am întors, era peste tot pe Internet. Ştiţi de ce?

— Datorită faptului că a pictat oameni de rând, spuse Amy. În vremea lui Tristan, mereu ne desena când scoteam pâinea din cuptor. Îi plăceau spălătoresele.

Hei, crezi că suntem şi noi în vreun desen al lui?

— Nu ştiu despre voi două, dar am văzut câteva nuduri ale mele, spuse Zoë şi râseră toate trei.

— La Luvru, spuse Faith şi râseră şi mai tare.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? întrebă Amy ungând o felie de pâine cu unt. Era foarte talentat.

— S-a căsătorit şi a avut câţiva copii, s ţ puse Zoë încet. Am plâns de gelozie când am citit asta.

— Dar nu şi acum, spuse Amy arătând din cap spre verigheta ei. Zoë răsuci inelul pe deget.

— Nu, acum, nu. Am luat ideea lui Amy despre urmaşi şi am căutat până când am găsit arborele genealogic al lui Russell.

— Nu-mi spune! zise Amy. Ai descoperit că unul dintre urmaşii lui locuieşte la

New York, ai memorat adresa şi, după ce ai plecat de la sora ta, te-ai dus la el. E

pictor? Faith şi Zoë o priviră uluite.

— Când ai devenit atât de pricepută la poveşti? întrebă Faith.

— Cred că sunt precum Zoë şi arta ei. Poate m-am priceput întotdeauna, dar n-am ştiut. Deci, am dreptate?

— Da, spuse Zoë, dar nu e pictor, ci…

— Fotograf, spuse Amy, dar când se uită la chipurile lor, zise: bine, o să tac. Spune-ţi povestea, Zoë.

— Mulţumesc. Dar, da, e fotograf. Face lucrări comerciale, dar s-a făcut celebru prin… Se uită la Amy de parcă ar fi provocat-o să spună ceva. Însă Amy făcu un semn ca şi cum ar fi tras fermoarul peste gură.

— Russ fotografiază oameni în situaţii obişnuite, făcând lucruri obişnuite. A

câştigat multe premii.

— Russ? întrebă Faith şi Zoë ridică din umeri.

— Numele lui e Andrews, dar prenumele e la fel.

— Şi eşti foarte îndrăgostită de el, spuse Amy, după care se uită la ele. Am voie să spun asta? Zoë râse.

— Desigur. Vreţi să auziţi ceva ciudat?

— Nu ştiu dacă suport, spuse Faith. Mă şochez foarte uşor.

— Când eu şi Russelle eram împreună, mi-a pus o groază de întrebări despre viaţa mea. Nu puteam să-i spun despre Oregon, pentru că nu exista pe atunci, aşa că i-am spus atât cât ştiam despre originile familiei mele. Se uită la Amy, parcă provocând-o să termine ea povestea.

Amy se concentra puţin, după care se lumină la faţă.

— N-ai făcut asta! N-a făcut asta!

— Nu înţeleg nimic, zise Faith. Zoë zâmbi.

— Se pare că marele pictor Russell John’s a pornit către coloniile americane în toamna anului 1797. S-a stabilit în Williamsburg şi, astăzi, se pot vedea portretele făcute de el unora dintre strămoşii noştri.

— Sper că l-a făcut şi pe cel al prietenului lui Amy, Thomas Jefferson, zise Faith serioasă.

— Cine ţi-a spus? zise Amy şi apoi se uită la Zoë. Cu cine s-a însurat?

— Cu o tânără cu numele Prentiss.

— Numele familiei tale, presupun, spuse Amy. Faith se încruntă puţin.

— Dacă eşti înrudită cu soţia lui Russell şi soţul tău e urmaş al copiilor lor, nu înseamnă că tu şi soţul tău sunteţi veri?

— Ca în familiile regale, spuse Zoë şi începură să râdă.

— Bine, acum spune-ne ce i-a făcut pe cei din oraş să te urască, zise Faith.

— Ah, asta. Totul mi-a venit în minte în momentul când cred că s-a petrecut accidentul. Am vrut să fiu atentă la dată, dar când am ajuns la New York, l-am căutat pe Russ din prima zi şi ne-am înţeles foarte bine, aşa că…

— Erai cu el în pat când trebuia să aibă loc accidentul, nu? spuse Amy.

Când Zoë încuviinţă, Faith întrebă:

— Cum faci asta?

— Nu ştiu, dar parcă văd totul scris. Dar n-o să mai vorbesc. Zoë, spune-ne ce ţi-ai amintit.

— Nu-mi place să-mi amintesc, chiar dacă ştiu că nu s-a întâmplat cu adevărat. Cel puţin în ceea ce priveşte rolul meu.

— Ce ţi-a făcut sora ta? întrebă Faith, făcându-le să zâmbească.

— A fost numai vina ei.

— Nu vreau să mai aud un cuvânt, îi spuse Zoë surorii ei, Karen, şi îşi astupă urechile. Stătea pe canapeaua uzată din livingul surorii ei şi aceasta se plimba de colo-colo.

— Trebuie să mă ajuţi. Eşti singura în care am încredere, zise Karen desprinzându-i mâinile de pe urechi.

— Şi Bob? întrebă Zoë. Cum ai putut să-i faci aşa ceva?

— Bob? spuse Karen dezgustată. Ce-i pasă lui? Cel mai grozav moment din viaţa lui a fost atunci când a înscris trei eseuri într-un meci. De atunci, a intrat în declin. Te rog, Zoë, asta e pentru tot restul vieţii mele.

Zoë se uită la sora ei şi se întrebă cum putuse să aibă o aventură cu cel mai important bărbat din oraş. Alan Johnson era fiul cel mai mare al celui mai bogat om din oraş şi nu făcuse nimic în viaţa lui. Făcea parte din toate comitetele de binefacere. Era căsătorit şi avea doi copii, o fată şi un băiat, care erau politicoşi şi cuminţi. Soţia sa era frumoasă şi îşi petrecea timpul cât copiii erau la şcoală lucrând ca voluntară la spitale şi aziluri de bătrâni.

— Nu pricep de ce s-a încurcat cu tine, spuse Zoë. Karen se întoarse furioasă.

— Dacă vrei să ştii, dincolo de toate astea… zise ea arătând în jur, la casa cu ferestre de aluminiu, la covoarele pătate, acoperite de jucăriile de plastic ale copiilor, şi la ea însăşi, îmbrăcată în rochia fără

mâneci, spălată de multe ori. Dincolo de toate astea, sunt o femeie foarte atrăgătoare.

— Chiar te iubeşte? întrebă Zoë.

— Ţi se pare chiar aşa imposibil? Alan mă iubeşte şi o să divorţeze de ticăloasa aia ca să se însoare cu mine. Zoë stătea pe canapea şi se uita la sora ei. Karen îi spunea mereu că nu ştie nimic despre viaţă, dar până şi ea ştia că aceea era o poveste atât de veche, încât comedianţii o foloseau în numerele lor pe scenă. Însă

Zoë ştia şi că nu se putea înţelege cu sora ei. Când era aşa, fumând ţigară după ţigară, zicând că trebuia să facă una şi alta, nu puteai vorbi cu ea.

— Vreau să mergi cu mine, spuse Karen.

— Unde? întrebă Zoë încrucişând degetele.

Te rog, să nu fie la domnul Johnson. Într-un an, el se costumase în Iepuraş de

Paşte şi îi dăduse lui Zoë premiul pentru cele mai multe ouă găsite. Nu voia să dea ochii cu el în acea afacere urâtă. Şi mai era şi Bob, soţul lui Karen. Poate că nu era cel mai captivant bărbat din lume, dar iubea copiii şi le era complet devotat. Cu un an în urmă, fusese sărit la o promovare, pentru că lipsise prea mult de la serviciu când stătuse acasă cu copiii, deoarece Karen nu putea „să se adune".

— Să-l văd pe Alan.

— Karen, spuse Zoë cu o voce plângăcioasă. Nu vreau să fac asta. Te rog, nu mă obliga să fac asta!

— După câte am făcut pentru tine! începu ea şi enumera toate lucrurile pe care le mai spusese de un milion de ori înainte. Se părea că Zoë ar fi trebuit să-şi dedice viaţa lui Karen în semn de veşnică recunoştinţă pentru că o luase la ea când devenise orfană. Pentru a nu mai spune că îşi găsise şi o bonă care nu trebuia plătită.

— Stau eu cu copiii şi te duci tu. Ar trebui să fiţi singuri, spuse Zoë.

— Nu. Vreau să stea Bob cu copiii. Asta o să-l împiedice să mă mai spioneze.

— Ştie despre tine şi domnul Johnson? întrebă Zoë îngrozită.

— Vrei să nu-i mai spui aşa? îl faci să pară un stâlp al comunităţii, iar eu sunt secretara lui uşuratică. Mă înjoseşti. Zoë îşi privi mâinile, evitând să se uite la sora ei.

— Uite ce e, Zoë, spuse Karen pe un alt ton. Trebuie să-l văd. Am

primit un telefon ciudat de la el azi şi…

— Ce-a zis?

— Nimic care să te privească, dar dacă vrei să ştii, cred că are îndoieli legate de noi.

Nu-i nimic, i-am spus că o să-i spun nevesti-sii, dar sigur că n-aş face-o. Oricine mă cunoaşte ştie că n-aş face aşa ceva. Nu, Alan va trebui să stea în faţa întregului oraş şi să le spună că mă iubeşte numai pe mine.

— Şi copiii? întrebă Zoë.

— Nu îndrăzni să faci figura aia de sfântă. Tu n-ai fost niciodată prinsă, ca mine. Ştii că aş fi putut să merg la colegiu? Aş fi putut să am o bursă întreagă, dar am refuzat-o ca să mă mărit cu Bob. Credeam c-o să ajungă cineva. Ce proastă am fost! Zoë nu îndrăzni să ridice privirea. Sora ei abia dacă reuşea să aibă media opt în şcoală. Cine să-i dea bursă? Pentru ce? Iar Zoë îşi amintea perfect că Bob încercase să se despartă de ea înainte de terminarea liceului. Lui i se oferise o bursă de fotbal de patru ani la universitatea de stat, dar când Karen rămăsese însărcinată şi insistase să păstreze copilul, el renunţase la bursă ca să se însoare cu ea. Karen se uită furioasă la sora ei.

— Am făcut totul pentru tine, pentru Bob şi pentru copii Acum e timpul să faci şi tu ceva pentru mine. O să mergi cu mine în seara asta şi gata. Nu vreau să mai aud nimic Du-te şi îmbracă-te. Plecăm imediat cum vine Bob.

Ceea ce înseamnă că el le va face de mâncare copiilor, se gândi Zoë.

O oră şi jumătate mai târziu, era în maşină cu Karen. Sora ei purta o rochie roşie şi scurtă şi un colier de strasuri.

— Trebuie să porţi asta? întrebă Zoë uitându-se la sora ei cum trăgea din ţigară.

Iarăşi uitase să coboare geamul.

— Vreau să arăt foarte bine, zise Karen. Într-o zi, când o să ai un iubit adevărat, nu fraierul ăla cu care umbli acum, o să înţelegi că o femeie simte nevoia uneori să mai poarte şi altceva în afară de blugi. Când ajunseră la casa domnului Johnson.

Karen stinse farurile.

— E unul din lucrurile mărunte pe care trebuie să le facem, spuse ea zâmbindu-i lui

Zoë de parcă ar fi conspirat împreună. O singură lumină era

aprinsă în casă.

— E biroul lui, zise ea. Acolo ne întâlnim când vrem să fim singuri.

— Eu nu intru, spuse Zoë.

— Sigur că nu. Am vrut să vii cu mine pentru ca Bob să fie nevoit să stea cu copiii. Nu voiam să fie liber în seara asta. Karen trase în jos apărătoarea de soare şi se dădu din nou cu ruj în oglindă.

— Aşteaptă aici. N-o să stau prea mult. Bine, poate o să stau mult.

Zoë îşi privi sora intrând în casa domnului Johnson, legănându-şi şoldurile şi ţăcănind cu tocurile pe alee. Trebuie să plec din oraşul ăsta, se gândi ea stând în maşină şi aşteptându-şi sora. Karen spusese că îi era datoare pentru anii în care avusese grijă de ea „pe gratis", dar acum Zoë era destul de mare ca să-şi dea seama că nu fusese o povară. Îi trecu prin minte că, dacă ea n-ar fi avut grijă de copii, Karen n-ar fi avut timp să aibă o aventură. Când portiera fu deschisă brusc, Zoë fu cât pe ce să cadă.

Karen arăta ca o nebună şi rimelul i se întinsese pe obraji.

— Trebuie să vorbeşti cu el, spuse ea. E nebun.

— Eu? Ce să-i spun eu?

— Nu ştiu, dar pe mine nu vrea să mă asculte. Tot vorbeşte despre bani, dar ce legătură are cu mine? Mi-a cumpărat câteva cadouri mărunte, nu cine ştie ce.

Întotdeauna te-a plăcut, poate o să te asculte.

— Nu pot… zise Zoë, dar Karen o apucă de braţ şi o trase afară din maşină. Nu intru acolo! Nu pot. Pentru prima oară, Zoë se simţi puternică. Se părea că toată viaţa fusese intimidată de sora ei mai mare. Karen era cea drăguţă, cea sociabilă, cea care avea să reuşească în viaţă. Părinţii ei nu o spuseseră niciodată, dar o considerau pe Zoë „ciudată". Fata care era închisă în ea şi nu prea vorbea cu nimeni. Singuratica.

— Nu intru acolo, spuse ea din nou. E problema ta, tu ai creat-o, eu nu vreau să am niciun amestec.

— Nu e vorba de mine, spuse Karen acoperindu-şi faţa cu mâinile. E altceva. Nu ştiu ce e, dar e… îşi privi sora cu ochi rugători.

— Cred că vrea să se sinucidă.

— Sună la poliţie, spuse Zoë întinzându-se după telefonul mobil, care era în maşină.

— Nu! Ascultă, Zoë, o să fac orice vrei dacă mă ajuți acum. Nu se poate ca orașul să afle despre asta. Nu se poate să afle Bob. Sau copiii. Te-ai gândit la ei?

— Doar n-o să arunci totul pe mine!

— Te rog! Du-te și vorbește cu el.

— Dacă fac asta, după aceea voi pleca, spuse Zoë. Mereu spui că-ți sunt datoare, dar cu asta îmi voi plăti toată datoria.

— Sigur. O să-ți dau orice vrei. O să te ajut să-ți găsești un apartament și să-l decorezi. Iar Bob o să-ți ia o mașină. Ce zici de un BMW decapotabil frumos?

Ți-ar plăcea, nu?

Zoë nu era atât de naivă încât să creadă că sora ei ar fi ajutat-o și, când spusese că avea să plece, nu se referise la un apartament la câțiva kilometri distanță.

Karen se dădu într-o parte pentru ca Zoë să poată intra în casă.

Inima îi bătea cu putere. Casa era cufundată în întuneric, cu excepția unei fâșii de lumină care se vedea printr-o ușă întredeschisă pe partea stângă, și liniștea aceea părea sinistră.

— Domnule Johnson? strigă ea, dar el nu răspunse. Se duse la ușă și o împinse. Era biroul lui, cu rafturi de cărți pe doi pereți și o ușă mare cu geam, care dădea spre o curte. Văzu un birou mare din lemn de stejar la care stătea domnul Johnson, care ținea un pistol la tâmplă.

— Vă rog, domnule Johnson, nu faceți asta, spuse ea.

— Nu mai pot să trăiesc așa, Zoë, spuse el, și se împușcă în cap. O clipă, ea nu putu să se miște. Rămase pe loc, privindu-l.

În clipa următoare, soția lui veni în cameră în fugă. Se uită de la soțul ei cu capul însângerat pe birou, la Zoë și se repezi la ea cu pumnii ridicați.

— L-ai omorât! strigă ea. Mi-ai omorât soțul!

— Eu… nu… bâigui ea mergând cu spatele spre un perete căptușit cu cărți și ținând brațul în dreptul feței ca să se apere. Când Karen apăru în spatele femeii, Zoë se bucură din tot sufletul. Karen dădu fuga la Zoë, o luă după umeri protector și o scoase din casă, în timp ce soția dădu fuga la telefon.

— S-a împușcat, spuse Zoë tremurând din tot corpul. Am văzut.

— De asta mă temeam. Eu am ceva de făcut, așa că ia mașina și…

— Karen, nu poți să te întorci acolo. E un pistol încărcat. Ea o să te omoare.

— Trebuie să iau nişte lucruri. Tu ia maşina şi pleacă Ne întâlnim la restaurantul drive-in de pe Fourth. O să vin cât pot de repede. Dacă te întreabă poliţiştii, te rog doar să le spui că am fost cu tine.

— Nu poţi… Începu Zoë, dar nu-l vedea decât pe acel bărbat împuşcându-se.

— Ai încredere, spuse Karen ducând-o la maşină. Ştiu că n-am fost cea mai grozavă soră din lume, dar nu vrei să mă vezi la închisoare, nu-i aşa?

— La închisoare?

— Sunt unele lucruri de-ale mele în casa aia, ce ar putea face lumea să creadă că am avut o legătură cu moartea lui.

— Lucruri? Zoë părea să nu mai poată gândi.

— Scrisori. Trebuie să le găsesc şi să le fac să dispară. Am nevoie de un alibi. Nu uita! Am fost cu tine tot timpul. Acum du-te, zise ea împingând-o la volan şi punându-i mâna pe cheie. Când Zoë nu reacţiona, Karen porni motorul în locul ei şi trânti portiera. Imediat după aceea intră repede în casă.

— Aşa că am plecat, le spuse Zoë lui Faith şi lui Amy, şi după vreun kilometru şi ceva m-am lovit de un pom. Când m-am trezit, eram bandajată, nu-mi aminteam nimic şi tot oraşul mă ura.

— Te-a urcat la volan după ce văzuseşti aşa ceva, spuse Faith uluită.

— Sora ta le-a spus tuturor că el avusese o aventură cu tine, nu-i aşa? spuse Amy.

— Când s-au întâmplat toate, eu eram în spital, fără cunoştinţă. Iar când am rescris istoria, accidentul meu nu s-a petrecut, dar, da, aşa cred că a făcut.

— Cea mai mare josnicie, spuse Faith. Chiar şi pentru o soră.

— Aşa cum ai spus, în noaptea în care ar fi trebuit să am accidentul, eram în pat cu bărbatul cu care aveam să mă căsătoresc.

— Şi ce s-a-ntâmplat, de data asta? întrebă Faith.

— După ce am plecat de la Russ a doua zi dimineaţă, mi-am dat seama ce zi era şi m-am întrebat dacă domnul Johnson tot se împuşcase. Sau schimbasem lucrurile atât de mult încât el nu o mai făcuse? M-am uitat pe Internet şi am văzut că, într-adevăr, se împuşcase.

— Sora ta era acolo? întrebă Amy.

— Da. Mi-a spus că, de fapt, nu avusese nevoie de mine în seara aceea, că eu eram doar acoperirea ei. Dar dacă eu n-am fost acolo, s-a dus singură. L-a lăsat pe Bob cu copiii, şi-a pus rochia roşie şi s-a dus la Alan Johnson. Zoë se uită la farfuria goală.

— Am aflat unele lucruri mai târziu, dar în ziua aceea, la New York, nu ştiam nimic.

Când am ajuns în apartamentul meu, aveam patru mesaje disperate pe telefon de la Karen. Zicea să o sun, că trebuia să mă duc acasă, că avea nevoie de mine. Că nu puteam s-o părăsesc după tot ce făcuse pentru mine. Faith puse o mână pe mâna ei ca s-o liniştească.

— Mi-a trebuit ceva timp să înţeleg ce s-a-ntâmplat prima oară, dar…

Se uită la Amy.

— Nu cred că surorii tale i-a fost prea greu s-o convingă pe femeie că soţul ei avusese o aventură cu tine, nu cu mama a doi copii, spuse ea.

— Cred că nu. Şi, când am avut accidentul, am fost în comă o vreme, în mod convenabil. Cred că sora mea a făcut tot posibilul să-mi mânjească numele şi să-şi scape propria piele. Apoi zâmbi.

— Dar a doua oară, lucrurile au stat altfel. Când doamna Johnson a venit acasă şi-a găsit soţul mort şi sora mea răscolea prin birou, căutând scrisorile. Doamna

Johnson a chemat imediat poliţia şi ei…

— Ce au făcut? întrebă Faith.

— Au ţinut-o închisă câteva zile.

— Bine i-au făcut! zise Amy.

— Aşa cred, spuse Zoë, dar m-a implorat să mă duc şi să fiu cu ea, însă eu nu m-am dus. Bine că, de data asta, am stat ceva vreme departe de ea şi am avut puterea să-i spun nu. Dacă s-ar fi întâmplat imediat după ce am plecat…

— Ai fi rămas acolo tot restul vieţii, zise Amy.

— Probabil.

— Ce s-a-ntâmplat, de data asta? întrebă Faith.

— I-au dat drumul când au văzut că a fost sinucidere, dar sigur că toată lumea a vrut să afle de ce s-a sinucis un asemenea om.

— Şi, bineînţeles, au dat vina pe o femeie, spuse Faith.

— Absolut. Poliţia a găsit scrisorile pe care i le scrisese sora mea, aşa că toată lumea a aflat despre idilă.

— De ce s-a sinucis, de fapt? întrebă Amy. Nu cred că bărbaţii din acest secol se sinucid din dragoste. Zoë nu putu să nu zâmbească.

— Câtă diplomaţie. Sigur nu se sinucid din cauza unor stricate ca sora mea, zise ea şi sorbi puţin vin. Se pare că avea o problemă cu jocurile de noroc şi avea datorii foarte mari. A durat un an până să se descopere totul, dar toate lucrurile în care era implicat erau false. Nu avea bani, nu avea nimic. Soţia lui a pierdut tot şi a trebuit să se angajeze.

— Şi sora ta? întrebă Faith.

— Bob a divorţat de ea şi a păstrat copiii. Karen a plecat şi ultima oară când am văzut-o…

— Ce? întrebă Faith.

— M-a vizitat la New York şi credea că sunt aceeaşi fetiţă pe care a intimidat-o toată viaţa. Însă eu mă schimbasem. Când a spus ceva urât, am râs de ea. Îmi aminteam că, în timp ce eu eram în spital, între viaţă şi moarte, ea i-a făcut pe toţi să creadă că eu avusesem o aventură cu domnul Johnson.

— Era logic să vrea o tipă superbă ca tine, în locul uneia ca ea, zise Faith şi Zoë râse.

— Voi două sunteţi bune pentru orgoliul meu.

— Şi Russ? A încercat să se dea la el? întrebă Amy.

— O face din nou. Da, sora mea în rochia ei de poliester, s-a dat la iubitul meu. Iar atunci când el a respins-o, ea s-a înfuriat aşa tare, încât a încercat să mă facă să cred că el îi făcuse avansuri.

— Clasic, spuse Amy. Pun pariu că a plecat furioasă.

— Oh, da. Dar nu m-a deranjat. Aveam în minte numai anii în care suferisem din cauza ei. Nu mi-am dat seama atunci, dar eram deprimată din cauza reacţiei oamenilor din oraş.

Eram în spital, cu capul spart şi ei mă urau, fără să fi încercat măcar să afle adevărul.

— Crezi că s-a simţit vinovată? Prima oară, vreau să spun, zise Faith.

— Puţin. Îmi amintesc faţa ei când am dat foc maşinii în piaţă. Nu ştia cum să fugă mai repede. Adevărul e că mi-e ruşine, pentru că nu pot s-o iert. Amy se uită la ea.

— Primrose a spus că, întotdeauna, dragostea adevărată are legătură cu ceea ce face

Madame Zoya. Unde era dragostea ta adevărată?

— Nu ştiu. Ştiu că aveam un iubit. Fusesem împreună tot timpul liceului, dar mi-a întors spatele la primele semne de scandal. Nu i-am simţit lipsa.

— Cred că adevărata ta dragoste e arta, spuse Faith. Când credeai că o să-ţi pierzi talentul, erai gata să accepţi ura unui întreg oraş. Dacă asta nu e dragoste adevărată, nu ştiu ce e.

— Niciodată nu m-am gândit la asta, dar e logic. Cred că, acum, dragostea mea adevărată s-a extins asupra soţului meu şi a fiicei mele, dar, da, dacă aveam o dragoste adevărată atunci, asta era talentul. Şi arta m-a condus la cei doi bărbaţi din viaţa mea.

— Cât de mult seamănă cu Russell acest tip? întrebă Faith. Zoë râse.

— Stai să-ţi vină rândul. O să-ţi pun numai întrebări personale.

— Ca, de exemplu, care dintre cei trei bărbaţi ai mei e mai bun la pat? întrebă Faith şi Zoë râse.

— Ce ai răspuns? o întrebă Amy.

— N-am răspuns, zise Faith şi toate izbucniră în râs.

— Am făcut o plăcintă cu afine, spuse Amy. Ce-ar fi s-o mâncăm în living?

— Şi să auzim povestea lui Faith, spuse Zoë.

— Exact, spuse Amy.

CAPITOLUL 25

Cele trei femei spălară vasele, strânseră tot şi se instalară în living-room, gata să asculte povestea lui Faith.

— Cred că ar trebui să ghiciţi, spuse Faith.

— Nu-i corect, spuse Zoë. Nu mă pricep la poveşti.

— Îmi place ideea, zise Amy. Să vedem. O privi pe Faith intens.

— Nu sunt sigură că ceea ce credem că s-a-ntâmplat, s-a-ntâmplat.

— Nu te-ai măritat cu Eddie, spuse Zoë. Asta e sigur. Şi nu cred că erai suficient de îndrăgostită de William ca să vrei să-i găseşti urmaşii, deci te-ai măritat cu Tyler.

Faith zâmbi doar şi le privi pe deasupra paharului de vin.

— Nu cred, spuse Amy. Cred că perioada trăită în vremea lui Tristan te-a schimbat.

Cred că, dacă te-ai fi întors în trecut înainte de asta, te-ai fi măritat cu Tyler, dar…

Zoë se uită de la una la alta, după care se ridică, se duse la

dulapul lui Jeanne şi scoase trusa de desen.

— Mă bucur să văd că unele lucruri nu s-au schimbat. V-am spus că unele dintre desenele mele au supravieţuit din secolul XVIII? Se spune că au fost făcute de un elev al lui Russell John's.

— Vreun nud al lui? întrebă Amy.

— De unde ştii de alea? întrebă Zoë.

— Tristan a spionat prin camera lui.

— Glumeşti. Nu avea dreptul să facă asta.

— Era casa lui şi cred că simţea că poate să facă orice vrea. Deci, vreuna dintre alea a supravieţuit de-a lungul timpului?

— Chiar două. Ambele îl înfăţişează pe Russell, dar nimeni nu ştie asta. Lumea crede că e un fierar din localitate. Nimeni nu poate crede că artistul arăta aşa.

— Ştiu, zise Amy. Oamenii de azi cred că numai în timpurile moderne există bărbaţi frumoşi.

— Apropo de asta, cum v-aţi petrecut ultimele două zile împreună tu şi Tristan?

Amy zâmbi.

— Eu vreau să aud cum ţi-ai petrecut tu ultimii şaisprezece ani. Văd că eşti măritată, dar, într-un fel, cred că nu e nici Eddie, nici Tyler. Zoë ridică privirea.

— Nu-mi spune că are dreptate.

— Are. Zoë ridică paharul spre Amy în semn de respect.

— Bine, de-ajuns despre mine, spuse Amy. Vreau să aud despre tine.

— Dacă Tyler n-ar fi murit…

— Ucis de mama ta, spuse Zoë.

— Bine, dar nu-mi place să mă gândesc la asta, zise Faith. Mama a fost o femeie pasională şi n-o să ştiu niciodată ce s-a-ntâmplat cu adevărat în ziua aceea, dar sunt sigură că a fost ceva din impuls. Sunt convinsă că nu plănuise să-l omoare.

— Oricum e mort, spuse Zoë cu ochii la desen.

— Da, şi de aceea m-am întors. Dacă n-ar fi fost moartea prematură a lui Ty, nu m-aş fi întors să schimb nimic.

— Glumeşti, spuse Zoë.

— Nu. După ce m-am întors dintr-un loc unde fusesem o femeie utilă, am ştiut ce voiam să fac cu viaţa mea.

— Şi aveai seminţele, spuse Amy. Erai îngrijorată pentru ele.

Supravieţuiseră unui transport, dar nu erai sigură şi de al doilea.

— Exact! spuse Faith. Zoë se uită la ea.

— Vrei să spui că ai fi refuzat o şansă de a nu trece prin toate lucrurile oribile prin care ai trecut doar pentru o plantă?

— Da, spuse Faith. Zoë clătină din cap.

— Aproape că mă bucur că Ty a fost ucis, chiar dacă şi numai pentru a te face să te întorci şi să-ţi rescrii viaţa.

— Şi eu la fel, spuse Faith. Aveam nevoie de tinereţea mea ca planta să aibă timp să crească.

— Începe cu momentul în care Ty a intrat pe fereastră, spuse Amy. Ne-ai spus că, dacă ai avea şansa să te întorci, ai fi pregătită să pleci cu el.

— Eram pregătită, dar nu să plec cu vreun bărbat. Se uită la Amy.

— Ai ghicit?

— Cred… începu ea şi, apoi, ridică privirea. Cred că problema a fost că tu credeai că ai avut de ales doar între doi bărbaţi. Unul era un ţărănoi motociclist şi celălalt, un bogătaş. Zoë se uită la Faith.

— Are dreptate?

— Perfectă. După ce ne-am întors din secolul XVIII, mi-am dat seama că n-aş fi putut fi fericită cu niciunul dintre ei. Dacă mă măritam cu Ty, chiar şi ştiind ceea ce ştiu acum, eram convinsă că n-aş fi fost fericită cu el. Parcă îl vedeam muncind câte paisprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămână.

— Doar pentru a dovedi că era la fel de bun ca Eddie, zise Amy.

— Da. Nu ştiu ce m-a făcut să văd asta, poate că prima oară când m-am simţit cu adevărat liberă a fost în timpul lui Tristan, cum îi spune Amy. Sună ciudat când te gândeşti la secolele implicate. Credem că femeile sunt libere acum, dar atunci erau subjugate. Pentru mine, a fost exact invers.

— Dar, în timpul ăsta, ai avut două mame care să-ţi spună ce să faci toată viaţa, spuse Zoë.

— O să vă vină greu să credeţi, dar cred că mamele nu prea au avut legătură, spuse

Faith. Cred că am crescut plăcându-mi ideea că doi băieţi erau îndrăgostiţi de mine. Cred că întotdeauna mi-am privit viaţa în mod greşit. Mereu m-am considerat o victimă a mamei mele şi, mai târziu, un sac de box pentru mama lui

Eddie. Dar când am privit lucrurile de departe, am văzut că eu am fost cea care a creat problemele.

— Va trebui să-mi explici asta, spuse Zoë, dar Amy nu zise nimic.

— Mi-am petrecut copilăria cu doi băieţi, Tyler şi Eddie. Cred că e posibil ca eu să fi fost cea puternică atunci când eram mici şi s-ar putea să fi devenit ca o mamă pentru ei.

— E uşor să le fii mamă bărbaţilor din viaţa ta, spuse Amy.

E una dintre marile mele defecte.

— Nu mi-am dat seama cât de mămoasă eram decât când am fost în seră cu

William. Credeam că am fost o martiră pentru că îl îngrijisem pe Eddie atâţia ani, dar William m-a făcut să-mi dau seama că ajutam oamenii. Faith îşi privi mâinile.

— Obişnuiam să cred că pierd din vedere circumstanţele în care au trăit Ty şi

Eddie, dar mi-am dat seama că asta îmi plăcea la ei.

— Aveau nevoie de tine, spuse Amy.

— Da. Ty era captiv în circumstanţele oribile ale familiei lui şi, chiar dacă Eddie părea să o ducă mai bine, nu era aşa. Doar avea mai mulţi bani.

— Ai crezut că trebuie să te măriţi cu unul dintre ei din vinovăţie, spuse Amy.

— Exact. Îi luasem din familiile lor groaznice şi formaserăm propria noastră familie.

— Nu sună prea rău, spuse Zoë.

— Într-o bună zi, trebuie să-ţi împingi puii afară din cuib, spuse Amy. Mi-e groază de asta. Vreau să cumpăr case pentru băieţi alături de noi. Chiar şi gândul că vor pleca la colegiu mă îmbolnăveşte.

— Sunt de acord, zise Faith, dar te cunosc destul de bine ca să ştiu că, atunci când va veni momentul, nu îţi vei reţine copiii.

— Nu, zise Amy oftând. Sunt sigură că, atunci, îmi voi face curaj şi le voi da drumul.

Totuşi, mi-e milă de orice fată care va vrea să se mărite cu unul dintre fiii mei.

Faith şi Zoë râseră.

— Ştiam că, dacă era să le dau lui Eddie şi lui Ty o şansă reală la viaţă, trebuia să-i părăsesc. Nu aveam de gând să explic, ci doar să plec.

— Ca şi mine, spuse Zoë.

— Exact. Uneori, vorbele nu pot repara nimic. Şi ştiam că acela era unul dintre acele cazuri. Dacă se ajunsese până acolo încât mama să fie gata să ucidă ca să mă facă să mă mărit cu cel ales de ea, atunci trebuia să schimb totul.

— Şi ce ai făcut? întrebă Amy.

— Nu ghiceşti? zise Zoë.

— Poate, dar aş prefera să aud ce s-a-ntâmplat.

— Când Ty a intrat pe geam în seara aceea, eu nu eram acolo. Şi n-am fost acolo nici când a venit Eddie şi a făcut criza de gelozie. În schimb, m-am dus la mama lui Eddie.

— Ce ai făcut? întrebă Zoë făcând ochii mari. Parcă o urai.

— Aşa e. Ştiam toate lucrurile groaznice pe care mi le făcuse de-a lungul anilor cât am fost măritată cu fiul ei.

Încă nu se întâmplaseră şi nici nu aveau să se întâmple, dar eu tot mi le aminteam. Însă mai ştiam şi că ea avusese dreptate.

— Nu-l iubeai pe Eddie, zise Amy.

— Ba da, spuse Zoë. Îi iubea pe amândoi.

— Adevărat, zise Faith. Îl iubeam pe Eddie ca pe un frate şi, pe Ty, ca pe o maşină de sex. M-am distrat cu el, dar, în final, m-am măritat cu Eddie.

— De ce te-ai dus la mama lui? întrebă Zoë.

— Aş zice că te-ai dus pentru bani.

— Nu-mi spune că e adevărat, zise Zoë. M-aş fi prostituat decât să-i cer ei bani.

— Asta pentru că tu poţi să intri într-o galerie, să le arăţi munca ta şi ai o slujbă pe loc.

— Nu chiar. E nevoie de mult mai multă muncă şi trebuie să cumpăr o groază de ustensile. Faith şi Amy se uitară la ea.

— Bine, Russ le-a cumpărat şi, da, am vândut destul de repede unei galerii. Nu vă mai uitaţi aşa la mine! Mi se pare doar că a se duce la mama lui Eddie să ceară bani ar fi ca şi cum m-aş duce eu la sora mea să-i cer bani.

— De unde ai luat cei o sută cincizeci de dolari cu care ai ajuns la New York? o întrebă Faith.

— I-am furat de la sora mea, spuse Zoë zâmbind. Dar nu îmi era datoare?

— La fel şi mama lui Eddie, spuse Faith. Dar nu doar am

împrumutat bani, ci i-am dat o parte din afacerea pe care voiam s-o pun pe picioare.

— Ce afacere? întrebă Amy.

— Exact, spuse Faith, ai fost în casa asta şi n-ai văzut cum am schimbat lumea.

— Ai schimbat lumea? întrebă Amy.

— Un pic, zise Faith şi se duse să îşi ia geanta de pe măsuţa din hol.

Din ea scoase un borcănel cu ceea ce părea a fi o cremă de faţă. Era un borcan din sticlă albastră cu un capac argintiu şi cu scris argintiu.

— N-am văzut aşa ceva niciodată, spuse Amy. Indigo, citi ea pe etichetă.

Îl deschise şi, când mirosi conţinutul, făcu ochii mari.

— Beth. Seminţele. Văzu că Zoë o privea pe Faith uimită.

— Am pierdut ceva? întrebă Amy.

— Indigo? Nu ştiai de asta? întrebă ea. Nu, aşa e, tu ai fost aici. Compania aceea e a ta?

— În întregime, în afară de cele şapte procente ale mamei lui Eddie. Am încercat să-i dau cinci, dar ea a ţinut neapărat să fie şapte. Îşi foloseşte milioanele ca să facă opere de caritate în numele lui Eddie. El a murit în aceeaşi zi ca atunci când l-am îngrijit eu.

— Destinul, spuse Amy, după care întrebă: milioane?

— Mai degrabă, megamilioane, spuse Zoë râzând.

E greu de crezut că n-ai văzut aceste sticle pe rafturi în magazin. Şampon, cremă de faţă, de toate. E o întreagă linie şi apar peste tot, la televizor, în reviste. Nu e vedetă care să nu le folosească.

Dacă tu conduci firma asta, îi spuse ea lui Faith, cum de mai ai timp să ai o viaţă?

— Las nişte oameni în costume din New York să se ocupe de firmă. Eu stau acasă cu copiii. Şi… ezită. Mă ocup de partea caritabilă a firmei. Dăm mulţi bani. Şi…

Făcu o pauză, de parcă ar fi aşteptat să bată tobele.

— Unul dintre primele lucruri pe care le-am cumpărat a fost casa lui Tristan şi căsuţa medievală de lângă ea. Am aflat că, după ce am plecat noi, William a scos vacile de acolo şi a restaurat-o, aşa că încă mai e acolo, zise Faith zâmbind. Am citit că nu s-a căsătorit niciodată, dar a trăit până la nouăzeci şi cinci de ani. Dacă te uiţi în

cărţi despre peisagistică, o să-i vezi numele.

— E grozav! spuse Zoë.

— Casele sunt ale mele şi am cheltuit o groază de bani ca să le fac să fie ca atunci.

Când copiii mei vor pleca de acasă, sper să aibă timp să supravegheze recrearea unei proprietăţi din secolul XVIII şi să o deschidă pentru public, dar, deocamdată, e o casă particulară. Eu nu prea apuc să stau acolo, dar poate că v-ar plăcea să o vizitaţi. Amy, copiilor tăi le-ar plăcea?

— Ar fi încântaţi. Toţi am fi. Şi turnul? Faith clătină din cap.

— O parte din el era încă acolo, dar acoperişul de sticlă dispăruse şi, bineînţeles, nu mai era nici urmă de plante.

— Chiar le-ai salvat, spuse Amy.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat între momentul în care ai luat bani de la mama lui

Eddie şi cel în care ai devenit multimilionară. Faith zâmbi, amintindu-şi.

— Am vorbit cu mama lui Eddie şi i-am spus că găsisem nişte seminţe ale unei plante aproape dispărute despre care se pomeneşte în Biblie, şi că voiam să le cultiv şi să fac produse cosmetice din ea. N-a fost interesată, până când i-am spus că vreau să merg în California şi să le plantez acolo.

— Deci, ţi-a dat bani ca să scape de tine din oraş, spuse Zoë.

— Mai mult sau mai puţin. De fapt, asta a făcut. Cu o seară înainte, găsise chitanţa pentru inelul de logodnă pe care mi-l cumpărase Eddie şi ştia ce avea să urmeze.

Am scos inelul de pe lanţ şi am zis că îl pun la bătaie. Faith scoase de sub guler un lănţişor de aur.

— Îl port întotdeauna ca să-mi amintească de Eddie şi de ce ar fi putut să fie.

— De ce ai scăpat, spuse Amy.

— Cât ţi-a dat? întrebă Zoë.

— Am pus banii într-un cont.

Ea mă susţinea timp de şapte ani, cât mă gândeam că am nevoie pentru ca plantele să ajungă la o mărime potrivită şi, bineînţeles, trebuia să cumpăr teren.

Până la urmă, au fost mulţi bani, dar şi i-a scos înmiit.

— Ce s-a întâmplat cu viaţa ta personală în California? întrebă

Amy.

— Am cunoscut un bărbat cu care nu am copilărit şi căruia nu i-am fost mamă.

Ne-am căsătorit, am creat compania Indigo şi am făcut şase copii.

— Şase! exclamă Zoë îngrozită.

— Şase, spuse Amy cu invidie.

— Locuim într-o casă frumoasă în Napa Valley şi e înconjurată de hectare întregi de Balsam de Gilead. Am dat planta şi celor din Ţara Sfântă, adăugă ea de parcă n-ar fi fost cine ştie ce, deşi fusese cea mai fericită zi din viaţa ei atunci când dusese planta în ţara ei de origine.

— Ce s-a întâmplat cu Tyler? întrebă Amy.

— S-a căsătorit la câţiva ani după ce am ţ plecat şi a devenit un contractor de succes. A construit multe case frumoase.

— Copii?

— Trei, spuse Faith.

— L-ai mai văzut?

— De multe ori. Eu şi familia mea am mers adesea în oraşul meu natal şi îi vedeam pe el, pe Eddie şi pe mama. N-o să vă vină să credeţi, dar eu şi mama lui Eddie am devenit prietene. A fost grozavă în afaceri. Credeam că toţi banii ei erau de la răposatul ei soţ, dar am descoperit că era un geniu al bursei. A venit la mine, în

Napa Valley, de multe ori. Copiii mei o adoră. Faith tăcu o clipă, după care ridică privirea.

— Într-o seară, când beam o sticlă de vin, mi-a zis că şi-ar fi dorit o noră ca mine.

— Ai strâns-o de gât? întrebă Zoë.

— Nu, cuvintele ei m-au făcut să plâng. Ea nu îşi amintea, dar eu mă chinuisem ani întregi ca s-o fac să mă placă şi nu reuşisem. Când am încetat să mai încerc, s-a întâmplat.

— Păcat că n-ai putut să-i spui lui Ty că i-ai salvat viaţa, zise Zoë.

— Era să uit! spuse Faith. La înmormântarea mamei mele, el a spus o poveste care mi-a dat fiori. S-a oferit să ţină discursul şi a spus cum mama îi salvase viaţa. La câteva zile după ce el a intrat pe geamul meu…

— Şi tu nu erai acolo, spuse Amy.

— Da, deja făcusem înţelegerea cu doamna Wellman şi mă pregăteam să plec în

California.

— Cum au primit Eddie şi Tyler vestea că plecai din oraş? întrebă Zoë.

— Foarte bine. De fapt, au primit-o chiar prea bine, după părerea mea.

— Atâta timp cât niciunul dintre ei nu te avea, zise Amy.

— Ai dreptate! Cred că eram osul pentru care cei doi câini se bătuseră cea mai mare parte a vieţii lor şi, atâta timp cât niciunul nu câştiga, era perfect. Nu-mi place să gândesc aşa, dar, uneori, cred că au răsuflat uşuraţi când am zis că nu mă mărit cu niciunul dintre ei.

— Deci, ce poveste şocantă ai auzit la înmormântare? întrebă Zoë. Cum îi salvase mama ta viaţa lui Tyler?

— Ty a spus că se dusese pe stâncile unde oamenii din oraş se duceau ca să se împace. Când mă gândesc, m-aş îngrozi dacă s-ar duce acolo copiii mei. E foarte periculos. Era o piatră mare deasupra unei prăpăstii. Adesea ne provocam reciproc să ne uităm peste margine, pentru că, jos, erau trei maşini. Cred că erau vreo trei sute de metri până jos. Faith se uită la Amy.

— Ty s-a apropiat prea mult de margine şi a căzut. A zis că era în plină zi, nu era nimeni în jur, şi el stătea agăţat de margine. Printr-o minune, mama a apărut acolo. El a strigat, iar ea a folosit o frânghie şi camioneta lui Ty ca să-l tragă.

— Măiculiţă, spuse Zoë. Mi s-a făcut pielea ca de găină.

— Când mama ta credea că o să te măriţi cu el, l-a lovit cu o piatră şi… spuse Amy.

— S-a uitat cum se prăbuşeşte în gol, spuse Zoë. Ai făcut bine că te-ai întors.

— Da, zise Faith. Am făcut foarte bine. Şi vreţi să ştiţi ceva şi mai ciudat? După ce am plecat din oraş şi după ce i-a salvat viaţa, mama şi Ty au devenit prieteni. El i-a prezentat-o mamei lui şi, când a pus pe picioare compania de construcţii, le-a construit o casă nouă, iar eu am plătit pentru mobilarea ei. Cele două femei au locuit împreună până la moartea mamei. Iar prietenia lui Ty cu Eddie a rămas puternică. El a fost unul dintre cei care au purtat sicriul la înmormântarea lui

Eddie şi, da, am fost şi eu acolo. Faith se uită la ceas.

— Nu ştiu despre voi, dar eu sunt epuizată. Mâine trebuie să mă urc în avion.

— Şi eu la fel, spuseră Zoë şi Amy la unison şi râseră toate trei.

Zoë întoarse blocul de desen şi le arătă ce desenase. Erau Faith şi Amy râzând, cu paharele de vin în mâini. Păreau cele mai bune prietene din lume.

— Excelent, spuse Amy. Pot să am şi eu o copie?

— O să-l înrămez şi ţi-l trimit. Doar o să facem schimb de adrese, nu? Adică, noile voastre adrese.

— A mea e aceeaşi, spuse Amy, întorcând privirea ca să nu vadă compătimire pe chipurile lor. Apoi le spuse noapte bună şi se duse în dormitor.

În timp ce făcea duş se gândi la întoarcerea acasă.

Totul avea să fie exact la fel, dar Amy ştia că ea nu mai era aceeaşi.

Încercă să nu se arate rănită, de faptul că niciuna dintre ele nu îi mulţumise pentru că le dusese în secolul XVIII. Dacă ea nu insista ca ele să o însoţească.

Faith nu ar fi avut seminţele pentru compania ei de multe milioane de dolari, iar

Zoë nu şi-ar fi găsit soţul şi curajul, se gândi Amy.

Dar nu îi spuseseră nimic lui Amy. Nu-i nimic, îşi spuse ea. Dacă voiau să fie egoiste, n-aveau decât. Amy nu avea de ce să se plângă. A doua zi, avea să se ducă acasă la soţul şi copiii ei şi avea să fie la fel de fericită ca întotdeauna.

— Nu ştiu de ce am venit aici, spuse ea vârându-se în aşternut. Doar că l-am salvat pe Tristan. Am făcut ceea ce am vrut şi asta e important.

În ciuda celor trei pahare de vin băute, adormi foarte greu.

— Nu ştie nimic, nu? îi şopti Zoë lui Faith în baia pe care o împărţeau.

— Absolut nimic, şi mă simt groaznic că nu i-am spus. Merită să ştie.

— O să afle, dar cred că soţul ei ar trebui să-i spună, nu noi.

— Sunt sigură că ai dreptate. Dacă n-aş fi crezut asta, n-aş fi tăcut. Zoë îşi şterse mâinile pe prosop.

— Apropo, te-ai priceput de minune să nu spui nimic". *Când ai început să te pricepi aşa bine la poveşti*?" zise ea ironică. Atunci, era să mă dau de gol.

— Taci, că te aude. Dacă ai avea de-a face cu atâţia oameni importanţi în lumea afacerilor, ca mine, şi tu te-ai pricepe să minţi. Să

nu uităm să nu spunem nimic mâine. Vom mai fi câteva ore împreună, după care ea va fi a soţului ei.

— Care nu ştie nimic, spuse Zoë. Nu ţi s-a părut tulburător faptul că nimeni nu îşi amintea ce s-a întâmplat? Am întrebat-o pe sora mea de mai multe ori despre perioada cât am fost în spital, dar ea a zis că sunt nebună.

— Îmi pare rău pentru Jeanne. De data asta, nu ne-a mai avut ca paciente. Eu nu mi-am lovit soacra la înmormântarea fiului ei şi tu n-ai dat foc unei maşini.

— Nu, de data asta, a fost vorba numai despre Amy. Jeanne a împrumutat casa de vară unei renumite… Tăcu când îi văzu privirea lui Faith şi apoi continuă mai încet.

— Crezi că Amy s-a culcat cu Tristan?

— Nu cred că vom afla vreodată şi nu ne priveşte.

— Faith, ştiu că Madame Zoya a zis că nu avem voie să luăm legătura una cu cealaltă până când ne întorceam aici, dar…

— Dar ce?

— Când am văzut numele lui Amy, nu m-am putut abţine, i-am trimis un cadou.

— Ce fel de cadou? Nu, stai, nu-mi spune. Portretul cuiva.

— Da. Nu crezi că asta o să strice ceva, nu?

— Nu pare să fi stricat. Adevărul e că am făcut un efort imens să nu o contactez pe ea – şi pe tine. Îmi venea să sar în sus şi să spun „O cunosc" de fiecare dată când vedeam un tablou al tău. Am văzut că te-ai măritat cu un bărbat pe nume Russell, dar nu ştiam că e un urmaş al…

— Bărbatului pe care l-am iubit? Seamănă atât de mult cu el, încât, uneori, mă sperii. Sunt nebună după el. Dar tu! Tu eşti marele succes! Habar n-aveam că

Indigo e compania ta. Sunt impresionată. Dar e bine că n-am ştiut, altfel te-aş fi căutat pe Internet şi aş fi aflat cu cine te-ai măritat.

— Cu cine nu m-am măritat, spuse Faith. Nu ştiu cum o să iei asta, dar compania mea pregăteşte o nouă linie de produse pe care am nunit-o „Amy". Îi voi da o mare parte din profit, să-l folosească aşa cum va dori.

— Va da banii societăţilor de caritate. Sper că n-ai crezut că o să fiu geloasă. Noi două îi datorăm totul lui Amy. Dacă nu ne-ar fi luat cu ea… Deodată, făcu ochii mari.

— Nu vreau să mă gândesc la asta, zise Faith. Eu m-aş fi măritat

cu Tyler şi aş fi avut încă o viaţă mizerabilă.

— Iar eu aş fi trăit plângându-mi de milă. Apropo, i-am trimis deja lui Amy o scrisoare în care i-am scris că va primi un portret al familiei ei de la mine la fiecare cinci ani. Ce-ar fi să încep un portret să vadă că are un fiu care seamănă leit cu un anumit scriitor american?

— Ştiu exact ce plantă să-ţi dau ca să nu mai râzi, spuse Faith. Am folosit-o la multe şedinţe de consiliu. Râzând amândouă, porniră spre dormitoarele lor.

CAPITOLUL 26

— Nu voi fi dezamăgită, îşi spuse Amy aşteptând la rând pentru a urca în avion. Nu voi fi dezamăgită şi nu mă voi simţi înşelată. Am făcut ceea am vrut să fac acolo.

Dacă aş fi fost egoistă, aş fi cerut ceva pentru mine, dar nu sunt, aşa că n-am făcut-o. Bărbatul din faţa ei se întoarse şi o privi furios.

— Scuze, spuse ea cerându-şi scuze pentru faptul că vorbise cu glas tare.

Când ajunse la aeroport, imediat cum îi văzu pe Stephen şi pe băieţi, orice gând de a obţine „mai mult" îi ieşi din minte. Băieţii alergară spre ea şi aproape că o răsturnară. Ea îi îmbrăţişa şi îi sărută de nenumărate ori.

— Am şi eu loc? întrebă Stephen dându-i un sărut scurt, după care îi luă bagajul.

Asta e tot?

— Glumeşti? spuse Amy. Mai am încă trei genţi pline de…

— Cadouri! strigară băieţii atât de tare, încât oamenii le aruncară priviri încruntate.

Stephen îşi lipi buzele de urechea ei.

— Le-aş spune să se potolească, dar şi eu mă simt la fel. Îmi vine să strig de bucurie că eşti din nou acasă.

— Am fost plecată doar câteva zile, zise ea.

— Ştiu, dar mi s-a părut o veşnicie. Parcă nu te-am văzut de o viaţă.

— Acum sunt aici, zise ea. Şi n-o să mai plec niciodată. Stephen râse.

— Asta ar însemna să vii cu noi în excursie la anul şi ştii că nu-ţi place.

În mintea lui Amy apărură o mulţime de imagini. Gătise deasupra unui foc în aer liber mai bine de un an. Putea să vâre mâna

într-un cuptor şi să ghicească temperatura. Văzuse gărgăriţe în făină şi viermi în carne. Folosise o toaletă în afara casei.

— Cred că aş putea fi convinsă să merg cu voi la anul, zise ea şi zâmbi când văzu expresia de pe faţa lui. Dacă nu sunt bună, poţi să mă trimiţi înapoi a doua zi.

Astea sunt bagajele mele, adăugă ea înainte ca el să mai spună ceva.

Duseră bagajele la maşină şi Amy deschise unul dintre ele şi le dădu băieţilor o maşină de jucărie. Aceasta îi făcu să nu mai vorbească tot drumul până acasă.

După ce urcară în maşină, Stephen îi luă mâinile şi i le sărută, dar se trase repede înapoi.

— Ce naiba ai făcut? întrebă el şi, când îi răsuci mâinile, fu îngrozit. Avea tăieturi, băşici pe jumătate vindecate, bătături, cicatrici şi pielea îi era foarte aspră. Ea şi le trase repede.

— Am călărit fără mănuşi într-o zi… spuse ea imitând-o pe Scarlett O'Hara.

Stephen porni maşina şi dădu cu spatele ca să iasă din parcare.

— Adevărul nu era că muncise pe câmp?

— Asta am făcut şi eu, zise ea şi scoase din geantă un borcan de cremă pe care i-l dăduse Faith. Când i-l dăduse, îi spusese:

— Toate produsele mele vor fi gratis pentru tine.

— Arăţi altfel, spuse Stephen aruncându-i priviri în timp ce conducea. În afară de mâini, vreau să spun. Ai slăbit?

— Slăbisem dinainte să plec, dar n-ai observat, minţi ea. Am avut timp să trec peste tristeţea mea şi asta e o mare schimbare.

— Nu, e mai mult de-atât. E ceva schimbat la tine. Nu pot să pun degetul şi să spun exact ce, dar este.

— O să te las să încerci mai târziu.

— Ce?

— Să pui degetul. Stephen clipi de câteva ori.

— N-ai făcut o glumă sexuală, nu?

— Poate, spuse ea zâmbind enigmatic.

El păru atât de şocat, încât nu mai spuse nimic şi privi în faţă, concentrat. Eram chiar aşa pudică înainte? se întrebă ea şi gândul că tot ceea ce trăise o schimbase o făcu să zâmbească. Îşi aminti cât de şocată fusese Faith când văzuse camera lui

William.

Ploşniţe, păduchi, purici. Când Faith îi spusese lui Amy despre ele, se aşteptase să fie oripilată. Acum, Amy îşi aminti că spusese că fuseseră o problemă, dar sigur nu fusese şocată.

— Râzi cumva? întrebă Stephen.

— Mi-am amintit ceva ce a zis una dintre femeile cu care am stat.

— Te-ai înţeles bine cu ele?

— Da, foarte bine.

— Ultima oară când te-am văzut, te purtai de parcă te-aş fi trimis la spânzurătoare.

Nu voiai să stai în casă cu nişte străine.

— Ştii, nu cred că mă voi mai teme vreodată să cunosc oameni străini.

El o privi uluit. Băieţii începură să strige să se uite la ce făcuseră, aşa că ea le acordă atenţie. Când ajunseră acasă, băieţii se năpustiră asupra celorlalte cadouri, iar Stephen se duse în curte cu undiţa pe care i-o adusese ea ca s-o încerce, în timp ce Amy se plimba prin casă. Era neschimbată, dar ei i se părea minunată, îşi trecu mâna peste aragazul uriaş. Ochiuri de inox care se aprindeau printr-o simplă apăsare. Nimeni nu trebuia să le cureţe sau să aibă grijă ca focul să ardă toată ziua. Maşină de spălat vase, mixer, robot de bucătărie. Porni şi opri blenderul de câteva ori. Minunat.

— Mă bucur că ai venit acasă, mamă, spuse fiul ei cel mare înconjurându-i mijlocul cu braţele.

— Credeai că n-o să vin?

— Am avut un vis urât, spuse el cu faţa lipită de abdomenul ei. Îngenunchind, ea îl strânse la piept.

— Eram cumva într-o casă ciudată şi eu te căutam şi îţi spuneam să te trezeşti, fiindcă trebuia să plecăm? El dădu din cap afirmativ.

— Şi eu am avut acelaşi vis şi ştii ce? A fost doar un vis. Te-ai trezit şi eu sunt aici. Da? El încuviinţă, dar tot nu înălţă capul.

— Te iubesc şi mă bucur că n-ai rămas acolo.

— Şi eu mă bucur, spuse ea. El îi zâmbi, după care se desprinse din braţele ei şi fugi, strigând împreună cu fratele lui. Când se ridică, ea îl văzu pe Stephen stând lângă dulap.

— Şi el vede. Ceva e diferit la tine.

— Poate doar faptul că sunt curată, zise ea. De când n-au mai

făcut o baie băieţii?

— Cât timp ai fost plecată?

— Stephen, spuse ea prefăcându-se dezgustată, aveam mai multe pretenţii de la tine. Serios! E prea mult. Apoi dădu să iasă din bucătărie ca să se ducă după băieţi. Însă el o prinse de mijloc şi, strângând-o la piept, o sărută cu pasiune.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie.

— Davy ţi-a spus despre visul lui? Ea încuviinţă, cu faţa ascunsă în umărul lui. Aproape că îi uitase mirosul. Nimeni nu mirosea ca el.

— Eram în cort şi s-a trezit ţipând. A zis că tu îi spuneai să se trezească şi să iasă din casă. Chiar şi după ce s-a trezit, zicea tot timpul că mami se rătăcise. N-a mai fost la fel până acum, când te-a văzut din nou cu noi. Se dădu puţin înapoi şi o privi.

— S-a întâmplat ceva în Maine?

— Da şi nu, spuse ea. Nimic rău. Am auzit poveştile de viaţă ale celorlalte femei şi mi-am dat seama că-mi place viaţa mea aşa cum e.

— Sper, zise el. N-aş vrea s-o schimbăm doar pentru că s-a întâmplat ceva la o casă de vară din Maine. De ce râzi?

— Pentru că mă bucur să fiu acasă. Acum dă-mi drumul ca să duc băieţii în baie. Va trebui să folosesc leşie.

— Leşie? întrebă el. De unde ţi-a venit asta?

— E grozavă contra puricilor şi ploşniţelor, spuse ea prinzând un băiat şi fugind după celălalt.

Amy îl căuta pe Stephen. Durase mai bine de două ore ca să hrănească familia

(cu mâncare chinezească la pachet), ca să le facă baie băieţilor şi să-i îmbrace în pijamale. Dar după ce ei adormiseră, ea mai stătu o jumătate de oră cuibărită lângă ei. Nu îşi dăduse seama ce dor îi fusese de ei. Când coborî, nu îl găsi pe

Stephen nicăieri.

— Stephen? strigă ea.

— Aici. Auzi vocea, dar nu ştia de unde. Părea să se audă din afara sufrageriei, dar nu credea că ieşise. Abia când îl strigă iar şi îi auzi vocea a doua oară, văzu o uşă în sufragerie care nu era acolo când plecase ea. Şovăitoare şi îngrijorată puţin în legătură cu ce secol era dincolo de uşă, o deschise. Văzu o cameră mare, un birou, mobilat în verde închis şi maro. Pe pereţi, erau fotografii pe care nu le mai văzuse

niciodată, cu Stephen alături de oameni pe care ea nu îi cunoştea. Soţul ei stătea la un birou uriaş, care s-ar fi potrivit mai degrabă la Casa Albă, şi răsfoia o groază de scrisori.

— Scuză-mă, scumpo, zise el, mi-am promis să fac asta mâine, dar s-au strâns cât am fost plecaţi. Amy se apropie de birou şi se uită la ce arunca el. Toate plicurile erau pentru doctorul Stephen Hanford. Luă un plic, se aşeză pe canapeaua de piele şi se uită la el.

— Stephen? spuse ea încet.

— Da? Ea privi în jur mai atentă. Pe perete erau plăci, de genul celor care se ofereau ca premii.

— Cu ce te ocupi?

— Ce întrebare ciudată.

— Răspunde-mi, te rog. El o privi.

— Ştii foarte bine cu ce mă ocup, de când ne-am căsătorit şi am terminat stagiatura.

— Stagiatura?

— Amy, ce e cu tine? Bine, zise el apoi clătinând din cap. Sunt cardiolog şi ştii asta la fel de bine ca mine. Ai fost alături de mine tot timpul.

— Cardiolog, spuse ea. Dar compania de camioane a tatălui tău?

— Camioane? Amy, ce aţi fumat acolo? întrebă el lăsând scrisorile şi ducându-se lângă ea. Bine. Ce anume nu-ţi aminteşti? Tata s-a pensionat, dar a fost pe vremuri cel mai bun cardiolog din stat. Şi, nu, faptul că a fost un medic foarte bun nu l-a înmuiat. E tot o pacoste. Totuşi, ori de câte ori am o problemă pe care nu pot s-o rezolv, îl sun.

— Tatăl tău e doctor?

— Amy, chiar te porţi foarte ciudat. Toţi bărbaţii din familia mea sunt doctori. E un fel de tradiţie de familie veche de câteva sute de ani. Nu ştiu ce fel de doctori au fost strămoşii mei din Anglia. Probabil că foloseau lipitori.

— Fraţii tăi sunt doctori? şopti ea. Fraţii tăi, care beau bere şi se distrau tot timpul, sunt doctori? Stephen oftă.

— Ştii şi asta. Bine, poate că e ca într-una din cărţile tale. Cei trei fraţi ai mei sunt doctori şi călătoresc prin toată lumea. Zboară cu elicoptere, urcă pe munţi. Dacă e un dezastru în lume, poţi să fii sigură că unul dintre fraţii mei e acolo.

— Copii? Soţii?

— O groază. Sunt atâtea foste soţii, copii şi copii vitregi, încât

le-am pierdut şirul. Dar tu ai făcut-o întotdeauna. În fiecare an, organizezi o masă de Ziua

Recunoştinţei pentru vreo cincizeci de persoane. Le ştii toate numele şi gradele de rudenie şi le trimiţi cadouri de aniversare, le trimiţi toate cărţile tale.

— Sper să fiu la înălţimea reputaţiei mele, spuse ea. Adevărul era că atâtea lucruri i se învârteau prin minte încât nu părea să înţeleagă nimic. Tristan, doctori; doctori.

Tristan. Şi ea îşi schimbase viaţa. Ba nu, îi schimbase viaţa lui Stephen.

Într-un fel, faptul că se dusese la unul dintre strămoşii lui Stephen şi îi salvase viaţa şi, prin Faith, îi făcuse cunoştinţă cu medicina, se transmisese de-a lungul secolelor, aşa încât, acum, era o „tradiţie" de familie ca toţi să fie doctori.

Făcuse exact ceea ce sperase. Se uită la Stephen.

— Eşti gata să mergi la culcare?

— Da, zise el şi îi aruncă o privire care îi dădu de înţeles la ce se gândea.

Cel puţin, unele lucruri nu s-au schimbat, îşi spuse ea.

— Trebuie să dau un telefon şi vin.

— Bine, spuse Amy ducându-se spre uşă. Ai spus „cărţile tale"? Scrise de mine?

— Sigur, zise el răsfoind iarăşi scrisorile. Cărţile tale. Cele pe care le scrii acolo, în biroul tău. Cuvintele lui o şocară atât de mult, încât nu mai spuse nimic. Se duse la bucătărie, la uşa din dos, şi aprinse luminile de afară. În partea din spate a proprietăţii lor, era ceea ce părea a fi o căsuţă în stil victorian. Lângă uşă, erau cârlige cu chei pe ele. Singura pe care nu o cunoştea avea un lanţ pe care scria că e bine să fii regină. Amy ştiu că era a ei.

Luă cheia şi se duse la căsuţă. Nu fu surprinsă să vadă că semăna foarte mult cu cea din Maine a lui Primrose şi Madame Zoya. Când deschise uşa, zâmbi. Livingul era o imitaţie perfectă a încăperii unde băuse ceai cu Primrose. Dincolo de o arcadă, se afla o altă încăpere, care era la fel ca aceea de la librăria unde găsise cartea despre familia Hawthorne. Singura altă încăpere era „cea cu toaletă", baia cu o chicinetă în faţa ei. Pe dulapul din baie erau o groază de sticluţe şi borcanele pe care scria „Indigo". Se întoarse în living-room. Pe un raft în dreapta uşii, găsi ceea ce căuta. Erau opt cărţi a căror autoare era

Amy Hawthorne. Citi repede coperţile şi văzu că acţiunile lor se petreceau în secolul XVIII. În una dintre recenzii scria că descrierile lui Amy din epoca respectivă erau atât de vii, de parcă fusese acolo. Ea se uită în jur şi amintirile păreau să-i năvălească în minte. Era ca atunci când se trezise în secolul XVIII. Fusese o nou-venită acolo şi, totuşi, cunoştea oamenii şi locurile. Luă una dintre cărţile cu numele ei, cu pseudonimul ei, şi o strânse la piept. Da, începea să-şi aducă aminte că o scrisese şi îşi aminti chiar şi câte săptămâni se aflase pe lista de bestselleruri din New

York Times. Se uită în jos şi văzu că numele eroului era Tristan.

Când se uită la şemineu, văzu că, deasupra, era un portret. Ştiu de unde să aprindă lumina. Era un portret al lui Tristan, zâmbindu-i aşa cum o făcuse de o sută de ori. Semnătura era, bineînţeles, a lui Zoë.

— Ştiau despre cărţile mele, şopti ea. Au ştiut tot timpul. Zâmbi când îşi aduse aminte cum ţinuseră secret tot ce trebuia să fi ştiut despre ea. În noile lor vieţi, îi văzuseră cărţile în librării, iar Zoë îi pictase portretul lui Tristan şi i-l trimisese.

Amy se uită la plăcuţa de alamă de pe ramă, pe care scria „*Nathaniel*

Hawthorne", şi râse. Nu schimbase doar viaţa lui Stephen, ci şi pe a ei. Poate faptul că, în acea a doua viaţă, soţul ei avea o slujbă care îi plăcea, o făcuse să fie suficient de încrezătoare încât să scrie poveştile care îi treceau prin cap.

— Credeam că vrei să mergi la culcare, spuse Stephen din prag. Nu-mi spune că salivezi iar după tipu' ăsta.

— Eu nu salivez niciodată, spuse ea.

— Ha! N-am fost gelos pe niciun bărbat în afară de el, zise, înconjurând-o cu braţele. Uneori, am impresia că, dacă ar intra în camera asta, ai pleca împreună cu el.

— Sigur că nu, spuse, când el se aplecă să o sărute şi ştiu că nu aveau să ajungă până în dormitor. Pe tine te-aş alege. Când Stephen îi trase uşor bluza peste umeri, Amy se uită la portretul lui Tristan şi ar fi putut să jure că îi făcuse cu ochiul. Îi făcu şi ea cu ochiul, după care îşi îndreptă toată atenţia asupra soţului ei.

SFÂRŞIT